

FABELFILURERNAS ANTOLOGI

2023–2024

Nivå C (åk 5–6)

Lärare: Lotta Sanhaie

SYDKUSTENS

ORDKONSTSKOLA

Dikter av Pepita	s. 3
Dikter av Stella Brännback	s. 6
Ringvärlden*	av Lily Campbell s. 9
Det gamla huset	av Lia Christides s. 10
Herrgården*	av Kitty Grönberg s. 13
Mannen som kallas Ville	av Molly Grönroos s. 21
Mitt äventyr*	av Lilie Heikkilä s. 30
Dikter av Saga Keskinen	s. 31
Dagboken	av Stella Knoester s. 34
Kriget i det andra världen	av Felix Lassenius s. 37
Kurragömmaleken	av Marta Lindroos s. 49
Den Hemska Historien Som Vi Hoppas Att Aldrig Sker*	av Rebecka Markelin s. 53
Raven*	av Vera Nylund s. 61
Text*	av Anni Osterman s. 75
Namnlös text*	av Filippa Sjöström s. 78
Dracula	av Norah Thottungal s. 82
Text*	av Anttiina Unnaslahti s. 87

Läs och njut!

*) Fortsättning publiceras hösten 2024.

Dikter av Pepita

Vinden

vinden vinden
den susar och ljuder
den svajar och susar
vinden vinden
den vackraste vinden
den svajar och susar
vinden vinden
den sjunger för mig
vinden vinden
min tokiga vän

Höstlovet

höstlovet höstlovet

den sköna veckan

man vilar

man läser

man reser

höstlovet höstlovet

den sköna veckan

man sover

man vilar

under färggranna

löv

Hobbyer

hobbyer är viktiga

man leker

man skriver

man tänker

man pratar

man spelar

man skojar

man ritar

man läser

man tittar och lär

hobbyn

hobbyn

ger glädje

och lycka

Dikter av Stella Brännback

Du och Jag

det var vi för alltid
det skulle vara vi genom blod och strid
det var du och jag
så var det en vacker dag
jag minns ännu din röst när du sjöng vår sång
i ljuset av en soluppgång
och jag önskar att du vore här
det är bara tungt att andas i denna atmosfär
jag är nu ensam
men besöker din trädstam
jag rör längs med barken
jag tänker på ditt skratt
när vi satt bredvid varandra en augustinatt
jag trodde aldrig att vårt möte
skulle sluta så här
att det här var slutet
att en dikt om dig och mig
inte kan bli en vacker kärleksdikt
för det här var ödet vi fick nå
du och jag

Solnedgången

där solen möter vattnet
det är dit jag vill resa
en så vacker plats
men jag får nöja mig
med att stå här på klippan
den hårda klippan
där jag skulle kunna stå
i all evighet
stå i all evighet
och beundra
det finaste du kan hitta
solnedgången

Muren mellan oss

mellan oss finns en mur
en mur som ingen nämner
en mur som har skapats av vår tystnad
en mur som känns permanent
jag hoppas att du river muren
för jag kan inte,
jag vågar inte
för mellan oss finns en mur
en mur som inte går att riva

Ringvärlden av Lily Campbell

Det var en solig eftermiddag i Boston, det var första dagen av sommarlovet och Maria och hennes vänner var på väg att shoppa. På vägen till shoppingcentret såg Maria en ring på marken. Maria visade ringen för sin bästa vän Adam. Maria visste att om hon skulle visa ringen för de andra skulle de börja bråka om vem som får den.

Adam märkte att det stod någonting på ringen: *Vid nästa solförmörkelse blir alla andar lösa, den som ringen håller ska stå modig*

Resten var suddat bort så man inte kunde läsa. Det fanns ett datum och en adress: 45 Hull St, Boston, MA 02113, USA år 2017.

- Det är ju Copp's Hill Burying Ground, sa Adam.

Adam sa genast att hans föräldrar skulle ringa och säga att hans fisk hade dött.

- Jättebra idé att säga att din fisk, som du inte har, har dött, sa Maria.

- Det var det första som kom i huvudet, sa Adam.

När Maria och Adam kom till gravgården frågade Maria om det stod något men Adam sa att allt som där stod hade de redan läst.

- Då ska vi väl leta, sa Maria.

Efter ungefär en timmes letande fanns det bara en grav kvar. Den graven hade inte blivit rörd på hundratals år. Adam och Maria kunde läsa ett år, 1698, och ett namn: Coraline.

- Kolla, det finns en liten grop i mitten av locket, kanske man ska sätta ringen där! sa Maria.

Adam satte ringen på locket och då började en av sidorna gå ner i marken och de såg trappor.

- Kom vi går in! sa Maria.

- Borde vi inte hämta typ någon mat, vi vet ju inte hur länge vi kommer vara där inne, sa Adam

- Du är väl inte rädd? sa Maria.

-Nej, nej, inte alls, sa Adam lite ynkligt.

- Bra, då går vi! sa Maria.

Maria och Adam gick in i graven. Nere såg de en krypta, på kryptan stod det en text och Adam tyckte han sett den förr.

- Men det är ju samma text som på ringen! ropade Maria. *Vid nästa solförmörkelse blir alla andar lösa, den som ringen håller ska stå modig och få andarna tillbaka.*

♡☆☆♡☆☆♡☆☆♡☆☆♡ Fortsättning följer...

Det gamla huset av Lia Christides

Jag stod vid en mörk skog med ett bultande hjärta. Jag skulle måsta gå ända in till mitten och hitta ett hus och prata med ägaren om att riva ner huset. Det var ett väldigt viktigt jobb som jag hade fått av min chef. Jag började gå. Vandrigen tog 10 minuter men det kändes som 10000 år.

När jag kom fram kändes det som om mina ben var gjorda av sten och just skulle falla av. Men när jag fick syn på huset kändes det som om jag inte kunde andas. Huset såg övergivet ut, mitt i skogen med söndriga plankor, inget ljus eller ljud och orört. Med ett bultande hjärta gick jag fram till dörren, och knackade. Först trodde jag att huset faktiskt var övergivet och att jag kunde vända om och gå tillbaka till kontoret och meddela chefen att huset får rivras, när dörren öppnades och en man som såg ut att vara ungefär 52 år gammal stod i dörröppningen.

- Vad kan jag hjälpa dig med? frågade han med en raspig röst.

- Får jag komma in? svarade jag. Det är en viktig grej som jag måste prata om med er, fortsatte jag. Mannen grymtade och nickade på huvudet. När jag steg in i huset, ville jag genast springa ut därifrån och hem till mitt hus och aldrig mera komma tillbaka. Men jag stannade kvar för det här var en viktig uppgift. Huset var dammigt och mörkt. Golvet knarrade för varje steg man tog och det kändes som om huset skulle kollapsa på sitt huvud vilken sekund som helst.

- Hur är det ännu uppe? mumlade jag för mig själv.

- Magi, svarade mannen. Jag blev förvånad av att han hade hört mig men fortsatte följa honom. Till slut kom vi till ett rum som såg ut som ett kök. Mannen satte ner sig på en stol och jag satte mig mitt emot honom.

- Så, började han. Vad kan jag göra för dig?

- Ger du tillstånd att riva ner det här huset? frågade jag.

Gubben stirrade på mig med förvåning och ilska i blicken.

- Jag tar det som ett nej, sa jag.

Det var då jag såg något i bakgrunden. Någon stod där och stirrade på mig med ögon som såg ut som att det snart skulle flyga ut massor med vassa isbitar rakt på mig. Jag stirrade på henne och sen var hon borta. Bakom henne syntes ett foto. Det såg ut som ett familjefoto. Och på fotot var flickan som jag just såg. Jag vände mig tillbaka till gubben som fortfarande stirrade på mig med samma isblåa blick som flickan hade.

- Vad är resten av din familj? frågade jag.

- Döda, svarade mannen. Jag är den enda kvar av släkten Renssing som lever, fortsatte han.

- Jaha, det var sorgligt att höra, sa jag med låg röst.

- Det är därför jag inte vill att huset ska rivas, för det är det enda jag har kvar av familjen, sa Renssing.

Jag nickade, steg upp och började gå mot utgången.

- Och vart är du på väg? frågade han.

- Hem, svarade jag. Han skrattade.

- Tyvärr men alla som kommer hit in kommer aldrig mera ut, sa han med ett lent leende. Och när orden lämnat hans mun, knäppte han med fingrarna och samma flicka som jag hade sett tidigare kom fram bakom Renssing.

- Jag trodde din familj var död, sa jag.

- Ja, de är döda, svarade Renssing. Men deras andar lever fortfarande i detta hus, fortsatte han. Och i det ögonblicket föll en planka ner från taket, och blockerade dörren. Jag hoppade en meter upp i luften och sedan kändes det som om min hjärna hade fallit ut ur huvudet.

När hjärnan hade kommit tillbaka och jag äntligen kunde tänka klart fattade jag att jag var fast. Det hade kommit flera andar och de stod i en ring runt mig. De stirrade på mig med den samma isblåa blicken som jag hade sett så många gånger.

- Jag tror att jag kommer att springa nu, sa jag och sprang i full fart till det närmaste fönstret. Fönstret var slitet och söndrigt så jag skulle kunna hoppa ut genom det och springa bort från den här mörka skogen. Men när jag hoppade genom fönstret fastnade mitt skosnöre i en söndrig planka och jag föll med ansiktet före ner på marken.

När jag landade med full fart på den iskalla marken kändes det som om min näsa exploderade. Men jag levde. Fast min näsa var säkert bruten. Och foten vrickad med för den delen. När jag tittade tillbaka mot fönstret stod herr Renssing där och stirrade med en så isblå blick att jag trodde att jag skulle frysa ihjäl. Bakom honom strömmade andarna ut mot mig. De såg ut som regndroppar som hade formats till flygande människor. Jag stod upp och började hoppa bort på ett ben. Men min energi hade tagit slut så jag hann bara hoppa typ sju minismå hoppsteg innan jag föll ihop.

Jag låg där på den kalla marken och väntade på att andarna skulle komma och ta mig. Men det hände aldrig. I stället började huset skaka och bitar föll ner. Alla andar vände sig om och stirrade på det. Herr Renssings blick förvandlades från triumf till rädsla. Han försökte ta sig ut genom det lilla fönstret men det var för sent. Huset rasade rakt på honom och alla andarna bara försvann. Jag vände mig om och började krypa i väg. Men jag hann inte komma undan. En träplanka landade på mitt huvud och allt blev mörkt som nattens mörkaste natt.

Jag vaknade. Jag låg i en säng i ett rum som såg ut som ett sjukhus. Mittemot mig låg herr Renssing, orörlig.

En sjuksköterska kom in och tittade på mig.

- Oh så du har äntligen vaknat, sa hon. Du överlevde, men det var nära att du hade dött, fortsatte hon. Hon vände sig mot Renssing.

- Han överlevde inte.

Jag stirrade på Renssings döda kropp. I det ögonblicket hörde jag hans ord i mitt huvud. "Huset hålls upp av magi". Det var då jag fattade. Andarna var magin som höll upp huset. När de lämnade huset, så föll det ner.

-Är allt okej? frågade sjuksköterskan.

- Jo, bara behöver lite sömn, svarade jag och stängde ögonen.

SLUT

Herrgården av Kitty Grönberg

En stor herrgård tornar upp sig framför mig. En kraftig halvmåne speglas i de stora pampiga fönstren. Den djupa, mörkbruna färgen på huset får mig att känna mig obekväm. Jag hör ett ihåligt gnisslande ljud och vänder mig oroligt om. Min blick faller på en sliten trädgårdsgunga i utkanten av mitt synfält, den vajar i vinden, det var säkert den som gnisslade. En rysning går genom min kropp när jag får känslan av att jag varit här förut.

En kall vindpust för med sig den unkna, kalla lukten från herrgården och mitt kanelfärgade hår fladdrar till. Jag huttrar till i kylan. Jag måste härifrån, skriker jag i min hjärna. Den iskalla luften blåser igenom mina tunna pyjamasbyxor, någonting känns inte rätt med det här stället. Här finns någonting ont, jag bara vet det.

Ett brak och ett smällande bakom mig får mig att skrika högt. Med uppspärrade ögon vänder jag mig om. Den murkna, svartmålade dörren till herrgården har flugit upp. Uppskakad sneglar jag försiktigt in i det dunkla utrymmet. Ett svagt ljus från fönstren kastar dramatiska mönster på marken bakom mig. En brant trappa iklädd en trasig matta går att skymta med hjälp av månljuset. Jag kan inte vara här ute i kylan mera, tänker jag plågsamt. Jag kommer att frysa ihjäl innan jag ens har listat ut var jag är. Om jag vill ha en chans att överleva måste jag gå in. Fast man vet ju aldrig vad som kan finnas där.

Jag tar några osäkra steg in i herrgården. Lukten är så unken att den håller på att kväva mig. Det sticker i näsan av den sura, fräna lukten. Jag tvekar inte och börjar bestämt gå upp för trappan. Den återkommande känslan av att jag har varit här förut skaver i mitt medvetande, samtidigt som den isande luften från den öppna dörren blåser mig i nacken. Jag börjar känna hur mina ben långsamt tinar och blir varma. Den bruna trappmattan känns sträv under mina strumpklädda fötter. En tjock, hög glasdörr med glas som ser nästan nyputsat ut står på glänt framför mig. Hemtrevligt, gult sken skiner in genom den smala springan. Jag tar ett djupt andetag och upprepar i mitt huvud: "Du klarar det här, du klarar det här, du klarar det här." Jag skjuter upp dörren.

Meeh, meen det här var ju inte så läskigt som det såg ut utifrån. Ett varmt upplyst rum blänger mystiskt tillbaka på mig. En mjuk doft av gammalt trä kittlar mig i näsborrarna. Rummet har mörkt stengolv med krulliga, vita mattor och gråa stenväggar, vissa tapetserade med pampiga tapeter med röda och guldiga mönster. Stora breda fönster med kristallklara rutor tar upp en stor del av väggarna. Vissa fönster är täckta med vita, glänsande, silkesgardiner som hänger från guldbesmyckade gardinstänger. Snirkliga, gammalmodiga kristallkronor med fladdrande

stearinljus kastar ett mysigt, hemtrevligt, gult sken över det mystiskt hemtrevliga rummet, konstigt att det inte lyste i ett enda fönster utifrån.

Jag vet inte riktigt vad jag ska tycka om rummet. Samma tankar cirkulerar runt, runt i mitt huvud. Det här känns inte rätt, något stämmer inte med det här stället, jag har varit här förut. Försiktigt tar jag några steg framåt och låter mina fötter sjunka ner i den mjuka pälsmattan. Det känns som att stå på ett moln, så mjukt känns det. Någoting rör sig i min ögonvrå. Blixtsnabbt vänder jag mig om. Mitt hjärta börjar dunka. Ett blankt fönster glimtar tillbaka mot mig. Gardinerna som dragits åt sidan fladdrar mystiskt. Som om någon just skulle dragit dem åt sidan. Men vänta lite, jag kommer inte ihåg att det här fönstret skulle haft sidodragna gardiner. Jag tittar tillbaka på min förskräckta spegelbild. Någoting stämmer inte, någoting känns riktigt fel. Var är jag och varför är jag här? tänker jag förundrat för mig själv. Och varför har jag pyjamas på mig? Längre kommer jag inte.

- För att.

Jag knycker till.

Bakom mig i min spegelbild kan jag skymta en suddig skepnad. Jag ser hur mina gröna ögon spärras upp av skräck när skepnaden plötsligt försvinner. Min andning blir tung och mitt hjärta börjar slå kullerbyttor. Fler gardiner fladdrar till. Ett efter ett dras alla gardiner för, alla förutom fönstret jag står vid. Av ren skräck börjar jag osäkert backa mot dörren. Allt är väldigt stilla. Gardinerna har slutat fladdra och till och med vindens tjutande utanför har upphört. Jag känner på mig att det snart kommer att hända någoting, det känns som att rummet laddar upp sig för någoting. Plötsligt slocknar alla kristallkronorna och rummet blir mörkt. Doften av rök finns kvar i luften. Månen lyser in genom fönstret jag stod vid och kastar ett spöklikt sken över rummet. Långa förvrängda skuggor sträcker ut sig över det skrovliga stengolv. Vad är det som händer? skriker jag i mitt huvud.

- Du kan gärna stanna här, vi har länge väntat på dig.

Jag rycker till, rösten låter verkligen sinnessjuk.

- Det är alltid roligt med nykomlingar, viskar plötsligt den knarriga rösten och ger ifrån sig ett ondskefullt, kluckande skratt som ekar i det stora rummet.

Jag ryser till och en kall kår letar sig kyligt upp för min ryggrad.

- Lämna mig ifred, bönar jag och rullar ihop mig bredvid en fjompig fåtölj med lejonassar. Det gamla lädret som fåtöljen är klädd i luktar rätt unket.

- Vi har länge väntat på dig. Stanna hos oss, stanna hos oss, kluckar rösten vidare.

Med tårblanka ögon skannar jag omgivningen omkring mig. Jag får inte syn på skepnaden någonstans. Jag kryper tätare ihop och sätter händerna för huvudet. Jag spänner hela kroppen

och jag kan nästan höra mina hjärtslag. En spänd tystnad sänker sig återigen över rummet. Jag vågar knappt andas samtidigt som jag tappert kämpar mot tårarna som försöker tränga igenom. Jag borrar ner mina tår i den tufsiga mattan och trycker mitt ansikte mot mina knän. Jag känner att tårarna har lyckats strida sig igenom, de droppar ner på mina barnsliga pyjamasbyxor, med det urblekta Nalle Puh-trycket.

Säkert bara en dröm, bara tvinga upp dina ögon, försöker jag desperat intala mig själv, men hur hårt jag än försöker så lyckas jag inte. Jag andas tungt och sneglar försiktigt fram bakom fåtöljen. Jag tar ett stadigt tag om det mörkröda silkestyget på fåtöljen för att inte ramla omkull. Hela rummet är totalt stilla. Gardinerna har slutat fladdra och stjärnorna gnistrar utanför. Tapeterna glänser i mörkret och de pampiga kristallkronorna glimmar mystiskt. Kanske varelsen har försvunnit, funderar jag och vågar slappna av en smula. Jag stryker undan en slinga av mitt långa hår och lutar mig tillbaka mot väggen bredvid fåtöljen.

Kanske borde jag gå. Det här stället känns inte hemskt välkomnande, konstaterar jag och torkar bort tårarna med min pyjamasärm.

- Buu!

Jag skriker högt och vinklar mitt huvud uppåt. En man stirrar ner på mig från fåtöljen, med vidöppna ögon och ett ondskefullt, brett leende. Jag spärrar förskräckt upp mina ögon när jag ser honom, han ser otroligt bekant ut. Djupa skrattgropar pryder hans lena kinder. Hans ögon blänger genomträngande på mig och gräver sig in i mitt huvud. Jag vet att jag har varit här förut, det här stället känns otroligt bekant. Vem är jag och varifrån kommer jag? Jag krånglar upp mig från hörnet och kastar mig iväg från fåtöljen.

- Blev lilla flickan lite rädd? frågar mannen skadeglatt, med sin knarriga röst.

Ett kluckande, ondskefullt skratt bubblar upp. Skrattet skär i luften och fyller mig med obehag. Jag är ganska säker på att jag såg en dörröppning i andra sidan rummet. Jag trevar mig försiktigt fram i rummet. Kristallkronans ensamma och tomma klirrande ljuder ensligt uppe i taket Varför, varför, varför? bölar jag i mitt huvud och orden rinner ut i gråt. Det är svårt att urskilja någonting alls i mörkret, men jag VET att jag måste härifrån NU! Jag sträcker ut mina händer framför mig för att inte gå in i någonting. Jag kisar med ögonen, är det möjligtvis en dörr där borta? Tårarna svider i ögonen och droppar ensligt ner på det grova stengolvet. Tankarna värker, vem är jag och varifrån kommer jag?! Hur kan jag inte veta vem jag är?!

- Jag kan berätta det för dig om du vill lilla flicka, ja det kan jag.

En vass viskning bryter tystnaden.

- Du kan följa med mig till de andra, jaaa, koms, koms. Lilla flickan ska inte vara rädd, vi ska inte göra dig illa...

Viskningen skär igenom rummet och jag kan föreställa mig mannens vansinniga min framför mig och skadeglädjen i hans röst, tanken får min hud att knottra sig och min underläpp börjar darra. Varför känner jag igen den här galna gubben?!

- Bara illått mmigg varaaaa! hulkar jag fram och drar förtvivlat in mitt snor.

Jag kan inte mer vara försiktig, jag måste bara komma ut ur det här rummet! dunkar tankarna i min hjärna.

- Vad gör du lilla råtta, inte försöker du väl fly från mig? väser mannen spydigt. Lilla flickan vet väl att hon **ALDRIG KAN FLY FRÅN MIG!**

Hans röst dånar i rummet och tar en mörkare ton än tidigare. Han kluckar fram ett djävulskt skratt som skvalpar mot mig som meterhöga vågor och dränker den lilla trygghet jag har kvar i mörker. Det känns nästan som att mitt hjärta ska hoppa ut ur min mun och springa i väg, så hårt dunkar det. Jag stapplar yrt framåt och stöter i en fåtölj som gnisslar till när den dras mot golvet. Golvet blir plötsligt slätare, en liten tröskel skiljer det mörka, grova stengolvet från den hala parketten. En svag ljusstrimma letar sig in i rummet och lägger sig skinande på parketten. Kanske det är vägen ut ur det här dårhuset! En lackerad doft sticker mig i näsan, det är säkert parketten. Vägen framför mig blir allt synligare för varje trevande steg jag tar.

Äntligen, en stor snidad dörr i trä, med stora grumliga glasrutor, urskiljer sig ur dunklet. Nej, inte igen! klagar jag desperat i huvudet. Rummet bakom mig har återigen fallit i total tystnad. Det bådar inget gott. Månen skiner sagolikt genom gardinerna och det ser ut som om en tjock dimma svävar i rummet. Vad om mannen inte egentligen ville mig något illa? Tänk om han bara ville hjälpa mig hem, men hur kan en galen gubbe veta var jag bor när inte ens jag själv vet det? Men jag kände faktiskt igen honom. Huden på mina armar knottrar sig igenom pyjamasskjortan. Tankarna spökar runt i mitt huvud, jag motar desperat i väg dem. Jag fattar ett stadigt tag om den lilla dörrknoppen i glänsande metall. Det går inte att urskilja vad som gömmer sig bakom dörren, glaset är så grumligt och den svaga belysningen är inte till stor hjälp. Borde jag kanske bara öppna dörren? Jag tvekar och släpper osäkert taget om dörrknoppen. Nej, sluta vara så mesig, intalar jag mig själv. Jag kröker på nacken och trycker självsäkert mina axlar bakåt. Ett djupt andetag, viskar jag lugnande och trycker sedan upp dörren. Den glider smidigt upp och jag stegar in med bultande hjärta. Dörren klickar fast bakom mig.

Jag låter min blick glida runt i rummet. Golvet och väggarna är båda av grova, räffliga stenblock. Min blick riktas uppåt mot taket. Det är rundat och tjocka träbjälkar är prydligt uppradade bredvid varandra, från varannan bjälke dinglar en ståtlig kristallkrona. Levande ljus med dansande lågor slänger ett märkligt sken över rummet, eller om man nu kan kalla det för

ett rum. Det är nog mer som en korridor. En tanke slår mig. Om ljusen i kristallkronorna är tända så måste det ju betyda att någon nyligen har varit här. Fjunet på mina ben reser sig av tanken. Kan jag inte bara få komma hem, var jag nu än hör hemma. Jag fåktas oroligt med mitt minne. Det är ingen vits att försöka, det känns bara tomt i huvudet. Som om någon skulle rensat min hjärna på hela mitt liv. Jag leker oroligt med fingrarna och drar min fot av och an på den slitna, broderade mattan. Korridorens väggar är hela vägen kantad av stora fönster, likadana som i det andra rummet. Samma gardinstänger med guldutsmyckningar, samma gardiner i tunt silke, samma enorma fönsterrutor med samma kristallklarhet. Hoppas att inte samma galna gubbe också dyker upp. Golvet är här också av glansig parkett, små, lackerade, prydligt uppradade träbitar. Längre bort mellan två fönster står en ståtlig läderfåtölj med lejon tassar och en fårfall. Den ser så inbjudande ut.

Jag tvingar envist mina ben att fortsätta röra sig framåt, kanske jag kan komma ut ur det här djävulska huset och sedan be någon om husrum. Jag gäspar stort, det känns som att jag inte har sovit på evigheter. När jag tänker efter så hade jag väldigt mörka ringar under ögonen när jag speglade mig i fönstret tidigare. Jag sneglar blygt mot fåtöljen. Kanske bara vila en liten stund. Innan jag hinner ändra mig kastar jag mig ner i fåtöljen. Det känns ljuvligt! Fårfallen killar mysigt mina armar. Jag drar upp mina fötter och låter mig sjunka ner i ett virrvarr av mysiga, mjuka dynor. Lädret doftar ljuvligt av gammalt hus. Somna inte! skriker min hjärna, men mina ögon skriker raka motsatsen. Jag måste verkligen tvinga dem att hållas uppe. Mina ögon faller på fönstret. Det är så pass lågt ner att jag från fåtöljen kan blicka ut över gården. Belysningen i korridoren är så svag att det ser ut att vara ljusare utomhus, månen skiner väldigt kraftigt. Jag kisar med ögonen och kan skymta den vajande trädgårdsgungan som skrämde mig. Bredvid den växer ett par tilltufsade buskar. Jag måste huka mig framåt i fåtöljen för att urskilja det, men det ser nästan ut som staketet. Det måste vara det. Staketet ringlar sig bakom buskarna och trädgårdsgungan vidare ut i trädgården. Jag häver mig upp ur fåtöljen och smyger fram till fönstret. Jag lutar mina armbågar mot det kalla fönsterbrädet och blickar ut.

Vinden får rutorna att skallra och vaggar oskyldigt några mäktiga granar några meter ifrån gungan. Det ser ut som att trädgården är oändlig. Men bara det som är närmast den stora herrgården går att skymta. Jag rycker till. Jag lovar att jag såg någonting röra sig i ögonvrån. Där, nere, vid de tufsiga buskarna. Jag lovar att det var någonting där som rörde på sig. Som en skugga. Mina ögon plockar runt i trädgården, jag vill veta vad det var för något men samtidigt inte. Det värsta som skulle kunna hända är att jag skulle stöta på den galna gubben. Blotta tanken på hans grin får mig att rysa. Ändå fortsätter jag att söka med blicken. Inte vid granarna, inte vid buskarna, ser inte ut att vara vid staketet. Nej! Jag kniper ihop ögonen och tar det

djupaste andetaget hittills. Andetaget förvandlas till en värkande stubin av nervositet som bränner sig fram genom min kropp när jag sakta och skakande kisar mot trädgårdsgungan. Elden från stubinen har nått bomben. Gungan vajar fortfarande men inte med hjälp av vinden längre. Han sitter på den.

Den galna gubben sitter på trädgårdsgungan. Jag försöker att så snabbt som möjligt dyka ner under fönsterbrädet men är för långsam. Jag hinner se att Mannen vrider sitt huvud åt sidan, en hög krage kantar hans huvud och får honom att se fasansfull ut... Det går inte ens att sätta ord på det. Långsamt, sakta kryper ett plastigt grin upp för hans haka. Alla mina nerver börjar vibrera. Det där leendet. Det genomborrar mig till grunden. Mina ögon börjar flacka. Mannen vrider sitt huvud åt sidan och tillbaka som om han skulle gulla med en bebis. Jag måste bort! Jag flyger ner på golvet. Jag måste hitta ett gömställe. Parketten svalkar mina svettiga handflator då jag börjar kräla framåt. Fönstren sitter lågt och det är svårt att krypa förbi dem utan att synas. Mitt hjärta och min andning jobbar i takt, båda är lika snabba. Jag river med min blick omkring mig, försöker hitta en utväg. Korridoren är lång men där, kanske trettio meter fram, står en låg dörr på glänt. Jag skyndar mig dit så snabbt som jag kan krypa. Hoppas, hoppas, HOPPAS! att han inte förföljer mig.

Min andning darrar häftigt och jag känner att gråten försöker tränga igenom igen. Försiktigt kryper jag igenom dörren och lämnar korridoren bakom mig. Jag är noggrann med att lämna den på glänt så att det inte syns någon skillnad från förut. Det första som slår mig är hur stort rummet är. En säng står ståtligt framför mig. Jag kravlar mig upp från golvet och tar in rummet. Ett litet fönster ovanför sängen är det enda som gränsar till utsidan. Ljusa tapeter med svagt, glänsande mönster. Rummet är smalt men kort. Där är det ju! Det perfekta gömstället. En gammal klocka i trä står lutad mot väggen bredvid sängen. Det är av den där stora gamla sorten med ett litet utrymme i sig. Kanske skulle jag lyckas tränga in mig i den. Snabbt nu. Jag fattar tag om den lilla dörrknoppen och försöker dra upp luckan. Men den går inte upp. Jag rycker och rycker samtidigt som tårarna börjar att ringla ner för mina kinder. Varför öppnas den inte!? Gå upp! Jag samlar alla mina krafter och slänger mig bakåt. Dörrknoppen slinker ur min hand och jag landar hårt på golvet, men luckan går upp. Jag torkar snabbt tårarna och rusar fram till luckan. Mannen kan inte vara långt borta nu. Men, va? Utrymmet i klockan är helt minimaliskt. Inte en chans att jag skulle kunna klämma in mig där. Snabbt nu. Jag smäller fast luckan och rusar till andra sidan rummet. En inbyggd garderob täcker den smala väggen. Jag rycker upp garderobsdörren. Den är helt enorm. Tre rader av metallstänger täcker taket. Jag kravlar mig in.

Lådor med gamla träleksaker finns lite här och där. Jag känner att någon har lagt ögonen på mig, jag irrar omkring med blicken. Ett par gamla trädockor med rosiga kinder och trassligt hår

stirrar tillbaka på mig. Kusligt. Dörren smäller fast och jag rycker till. Dammet virvlar upp, hoppas verkligen inte att mannen hörde dörren. Massvis av klänningar, vinterjackor och förkläden hänger från galgar. Kanske kan jag gömma mig där, längst in i hörnet. En liten glipa av ljus guidar mig genom klädberget. Galgarna klingar mot stängerna och kläderna skrapar mot varandra. Jag kryper ihop i hörnet och drar ett par tjocka jackor framför mig. Den unknä luften sveper in mig. Väggen är hård mot min rygg, men vad spelar det för roll? Jag dör ju ändå nu. Jag låter mitt huvud luta mot mina knän och släpper tårarna fria.

Smygande steg utanför garderoben fångar min uppmärksamhet. Jag spänner varenda muskel i min kropp och lyssnar. Jag hör att någon smyger fram till garderoben. Nä, nu lämnar mitt hjärta min kropp och flyger till månen. Jag hör hur garderobsdörren klickar upp och ett par rockar dras åt sidan.

- Var gömmer du dig lilla råtta? skriker mannen med bruten röst.

Jag hulkar till. Golvet knarrar. Armarna lägger jag om mina ben och trycker dem så tätt intill min kropp som jag bara kan. Mina tår börjar krampa och det är svårt att få luft. Hela jag darrar. Rockarna som flyttas är allt närmare mig.

- Snart hittar jag dig, snart, snart, snart. Du kan inte dölja dig länge till lilla flickan, väser mannen.

Jag håller andan och kniper ihop ögonen, håret faller ner över mina ben och döljer mig. Hoppas jag. Och sen, sen blir det tyst igen.

Jag kan höra mitt hjärta hamra. Det finns ingen utväg mer, jag är fast här nu. Mina sista ögonblick ska jag dela med en psykopat i ett klädskap. Utan att veta var jag är eller ens vem jag är. Tankarna fladdrar i tystnaden och rusar genom mitt huvud. Vem är mannen? Vad är det här för ställe? Varför är jag här? Vem är jag? Ett litet klick bryter tystnaden och åtföljs av ett dovt surrande ljud. Jag lyfter på huvudet och kikar omkring mig. Vad är det där? Jackorna vajar smått och ett par dockor blänger fortfarande på mig. BUU! Jackorna glider åt sidan. Jag skriker till och hoppar åt sidan. Tårarna forsar ner för mina kinder och jag börjar hasa mig bakåt, tills jag stöter på den andra väggen. Där bryter jag ihop i en skakande hög. Mannen kryper ut ur klädberget. I handen håller han något som ser ut som en gaffel men den har en knapp och bara två av de där vassa stickorna. Mellan de två vassa stickorna lyser en slags blågul stråle. Nej. Det kan väl inte vara det. Jag blir alldeles kall. De är ett elchockvapen. Det vibrerar i hans hand och surrar dovt.

- Hui hu hui huh iho! fnittrar han.

Han lutar sitt huvud åt sidan och stirrar medlidsamt på mig.

- Där är du ju, vad synd att vi var tvungna att dra ut på det här, gullar han vidare.

- Låt mig vaaaa! ryter jag och kippar efter andan mellan tårarna.
- Vi kan göra det här snabbt och lugnt, väser han så spottet flyger.

Hans krage kantar fortfarande hans huvud och får hans kantiga ansiktsdrag att se extra motbjudande ut. Ellågan speglas i hans glansiga panna och får hans vansinniga ögon att skina.

Fortsättning följer...

Mannen som kallas Ville av Molly Grönroos

En fredag kväll sitter pappa Ulf på sin favoritstol och smaskar i sig chips ur en stor påse. Klockan är visserligen bara fem, men han kunde inte vänta på att påbörja fredagsfirandet. Det är bara ett måste, att köpa chips på torsdag morgon, så att man har, då klockan passerat fyra på fredagen. Barnen Ella och Felix har fotbolls- och dansövningar, men så fort de kommer hem måste Ulf dela med sig. Efter att ha tuggat sig igenom halva påsen lägger han undan den, så att han kan ta på sig den gråa tröjan, och kolla på nyheterna.

När klockan slår sex, kommer barnen hem i dans- och fotbollskläder, med vattenflaskorna i sina händer. Pappa Ulf skyndar sig fram till tamburen, och välkomnar sina barn, i fredagströja och byxor.

“Det finns chips”, säger han sedan, och utan tvekan skrattar barnen till, och rusar in i badrummet, för att tvätta händerna, innan de får tugga i sig chipsen.

Ulf söker sig tillbaka till soffan, så att han kan kolla de sista minuterna av “Nytt varje dag” på SVT. Den sista delen är hans favorit. Men tyvärr hinner han inte, förrän barnen rusar in i vardagsrummet som galningar.

Ulf ler varmt och springer fram och kramar om båda barnen. Sedan rufsar han dem i håret, innan han går och hämtar chipspåsen. Både Felix och Ella tar nävarna fulla med chips, och trycker sedan allt in i munnen på en gång.

“Nämen, hörni” skrattar pappa Ulf.

Ella ler hånfullt, och tar mera.

“Ska vi ta och kolla på lite Bolibompa i stället nu då? Chipsen kan ni äta framför teven”, säger Ulf och sätter på Bolibompa.

Han gillar egentligen inte alls programmet, men med Ella och Felix kan han nog kolla lite han med. Det är inte små så länge till, tänker pappa Ulf och ler. Felix fyller redan sju i februari.

Plötsligt sätts introt igång, och barnen blir som förstenade framför teven, och kan inte kolla på något annat än den dansande draken och de andra figurerna. Ulf får plötsligt syn på ett chips, som hamnat i soffan bakom en av de runda dynorna han fick i julklapp för något årtionde sedan. Han plockar snabbt upp det, och sätter i munnen. Det hörs ett knastrande ljud då han tuggar i sig det. Han får nästan lust på mer, men hindrar sig från att gå och hämta påsen. Det gör inget, han måste inte ha mer chips.

Efter cirka tjugo minuter har de kollat på mer än tre avsnitt, så Ulf stänger av.

“Nu har vi tittat tillräckligt, ni har ju trots allt fått chips före maten, det ska bli spagetti med sojabullar”, säger Ulf och stiger upp för att hämta spagetti-paketet.

Barnen himlar med ögonen och hänger med axlarna. Ulf tittar på barnen med en lustig min.
“Ni kan ju inte kolla teve dagen lång heller. Ni gillar ju spagetti. Det är till och med den roliga sorten. Sådan som är skurna i små bitar.”

Ella ler lite grann, och stiger upp ur soffan.

“Kan jag få iPaden?” frågar Ella, och hoppar fram till Pappa Ulf.

Ulf skakar på huvudet.

“Ella, kan du inte ta och rita något i stället? Du fick ju de där My Little Pony-pennorna i julklapp också, eller hur?”

“Mmm...”, mumlar hon och petar lite på tapeten.

Ulf ler och börjar koka pasta.

Efter att ha kokat spagetti och satt fram sojabullar, känner Ulf sig hungrig när han känner de goda dofterna, och vill gärna få barnen till bordet med en gång. Pappa Ulf kommer sedan på att han borde duka, så det gör han, innan han ropar barnen till bordet.

“Ska ni komma och äta?” ropar Ulf försiktigt.

Ella springer snabbt ut ur wc:n i sin blåa prinsessklänning och ropar något som Ulf inte kan höra.

“Vad är det gumman?” frågar han.

“Jag är Anna, från Elsa och Anna, och nu ska Anna äta, men trollstaven är bortaa!!” gnäller hon och river i pappas byxor.

“Men gumman, vi letar sedan, nu kan Anna sätta sig på stolen och äta lite prinsess-middag.”

Ella ser sur ut.

“Jag vill leta nuuu!!” ropar hon och hänger med överkroppen på matbordet.

Ulf gnuggar sig i tinningarna. Vad ska han göra när han vill äta, men ingen vill ha hans mat?

“Felix, sku du komma och äta?” ropar Ulf igen.

Felix släpar sig till köket och sätter sig. Han börjar äta direkt, och säger ingenting.

“Felix, börja inte äta nu, alla ska sitta vid bordet”, säger Ulf och suckar.

Efter flera försök att få Ella att sluta gnälla, får han äntligen henne att sätta sig ner, med en papperstrollstav i handen, som Ulf har fixat till på fem minuter, medan Felix slafsats i sig sin andra portion.

Ulf sätter sig också sig ner, och börjar äta. Sojabullarna har hunnit bli torra, och spagettin har klibbat sig längs kanterna av kastrullen, men åtminstone smakar allt gott. Ella är glad med sin

pappersstav, och Felix har redan ätit klart. Nu sitter han på vardagsrumsmattan och har brett ut Unokorten runtom sig.

“Vad gör du Felix?” undrar Ulf och tar lite mera pasta.

“Det finns en lifehack på Youtube att om man skrapar med en penna på Unoasken står där ingredienserna till Coca-Cola. Eller... var det Pepsi eller Coca-Cola som man inte vet ingredienserna till?”

Ulf suckar.

“Felix gubben, nu förväntar du dig för mycket. Allt som finns på Youtube är inte sant vet du!”, försöker pappa Ulf, men Felix ger sig inte, och sträcker sig efter en penna på soffbordet, och för den mot den söndriga röda asken.

Sedan börjar Ulf städa undan från bordet, och lägger allt i diskmaskinen. När han fyllt diskmaskinen ringer det överraskande på dörren. Det måste vara någon granne nu igen, de har alltid problem med rören, och vill låna vår vattenkran. Pappa Ulf småspringer till dörren för att öppna, med blöta diskhandskar på händerna, men det är inte alls någon granne som står i dörröppningen.

En man med stor näsa, och väldigt kort brungult hår står med händerna i fickorna och tittar ner i golvet. Sedan tittar han upp.

“Känner jag dig...?” frågar Ulf och torkar de böta handskarna mot byxbenet.

Mannen drar med fingret längs dörrkarmen. I stället för att svara börjar han babbla på om något helt annat.

“Tja! läget?” frågar han och tar ett steg in i tamburen. “Förvånad att se mig här, kanske?”

Han skrattar till och tar av sig skorna. Ulf kliar sig i håret.

“Hördu, kan inte du berätta vem du är först?” säger pappa Ulf.

“Morgonstressen asså!!” börjar mannen och lägger mössan på hyllan. “Inget kaffe, ingenting hann jag med, om du är riktigt snäll skulle du kunna koka en kopp kaffe, så talar vi sen! Jag förstår att du vill utveckla det här till ett samtal, men det gör vi sen!”

Mannen går ut i köket och hänger jackan på stolkanten. Ulf samlar till sig mod och skyndar fram till mannen.

“Jag tänker inte bjuda dig på kaffe, jag vet inte vem du är, nu får du gå ut genom dörren igen!” väser han, så att barnen inte ska höra.

“Nämen, jag måste ju presentera mig först, vad dumt av mig!” säger mannen och lägger handen på pannan. “Ville!” säger han och sträcker fram handen. “Sorry verkligen, du måste inte

slösa ditt kaffe på mig!” säger mannen som sitter bakåtlutad i stolen, bredbent, och sätter upp händerna.

Ville ser ut att sjunka ner i stolen, så djupt och bekvämt sitter han.

“Det är faktiskt lugnt. Men du vet, man kan bli lite räddig och så när man inte riktigt fått i sig någon vätska nu på eftermiddagen.”

Han grinar lätt och skakar på huvudet.

“Ja, det ser man...”, mumlar Ulf, och tittar ängsligt bort mot Ella och Felix rum. De har åtminstone inte ännu lagt märke till något.

Till sist kokar Ulf motvilligt kaffe till främlingen vid köksbordet. Om han får i sig någonting att dricka kanske han förstår att han antagligen gått fel. Pappa Ulf tittar med jämna mellanrum mot Ville som har börjat läsa tidningen på bordet. Om bara kaffet vore klart nu, så kan han schasa ut Ville med en gång. Ulf väntar några minuter till, vilket känns som en evighet, men då är kaffet klart.

Ulf ställer den heta Muminkoppen framför Ville, och sätter sig mitt emot honom.

“Det var väldigt snällt av dig, jag önskar att jag hade något i fickan att ge som tack, men jag tror att jag inte har något på lager just nu, så att säga.”

Han skrockar högt. Då kommer Ella ut ur sitt rum, fortfarande i prinsessklänning och stav i handen.

“Vem är det här??” undrar hon och ser besviken ut.

“Kan du Ella ta och gå in i ditt rum igen en stund?”

Ulf försöker le mot henne, men det går inte så bra.

“Åååh...” stönar Ella och segar sig in i rummet, och stänger dörren.

“Ville? Visst var det så du hette??” frågar Ulf.

“Javisst! Jag heter ju egentligen Jack, men Ville går bra!”

“Nu måste vi få dig ut härifrån, du skrämmer mina barn!!!” viskar Ulf och böjer sig framåt mot honom, med en stor rynka i pannan.

“Jag skrämmer dem väl inte?? Hördu, jag ville bara komma in och titta lite, se hur ni har det!”

Ville stiger upp.

“Det är faktiskt jobbigt det här, jag har precis börjat jobba på ungdomstjänsten, och morgnarna blir kortare, jag hinner inte med någon frukost längre! Kunde vi bara lugna ner oss ett tag, okej?”

Ville tittar på honom med snälla hundvalpsögon.

“Jag vill verkligen inte störa er och så, men jag har det tungt just nu, och det sista jag behöver är ännu ett JÄVLA gräl!”

Han skriker nästan det sista, och Ulf känner sig helt skärrad.

“Barnen är i rummet bredvid!!” viskar pappa Ulf upprört.

Ville, som tydligen kallas för Jack håller sig för munnen.

“Förlåt!” kvider han, som en liten barnunge.

Ulf himlar med ögonen.

“Det var ju inte meningen att slänga ur mig det där, men du vet chefen alltså!! Ett enda jäkla skitsnack hela tiden!”

Ville dunkar Ulf i ryggen och skakar menande på huvudet med ett flin. Ulf blir styv i hela kroppen, och vet inte riktigt vad han ska säga. Hur ska han få honom att gå i väg?? Ulf suckar diskret och petar sig på näsan.

“Jag förstår dig! Mycket väl!” börjar han, men Ville avbryter honom direkt, med ett av sina dumma skojerier.

“Det var fina ord!” flyger det ur honom. Ulf försöker le mot Ville. “Men jag tror att jag faktiskt inte riktigt har ett val. Jag måste ringa polisen om du inte går i väg! Jag känner dig inte, jag förstår att du vill ha sällskap, och känner dig ensam. Jag vet att du har det tungt, men du får inte vara här. Jag ringer 112 annars. Så är det bara”, säger Ulf och sträcker ut armarna.

“Men herre du milde... Menar du verkligen det? Jag lovar att jag inte är någon farlig, vad tror du om mig? Va??”

Ville skrattar skrämt till och rynkar pannan, som om han vill ha ett svar.

“Jag kan inte veta någonting. Jag ringer polisen om du inte går ut genom dörren om några sekunder. JAG MENAR DET!” säger Ulf och böjer sig fram mot honom, med en isig blick.

“Nu får vi väl ändå lugna ner oss lite! Detta hus är ju rena rama fängelset!”

Ulf tittar in i Villes ögon, och tar samtidigt upp telefonen ur fickan.

“Är du full, eller vadå?” mumlar han, och slår in numret. 112.

Ville blir häpen och slår ut med händerna.

“Jag har inte gjort ett skit! Varför tror du jag är full??”

Ulf vägrar att lyssna på honom efter det, för då svarar polisen. Ulf går ut i tamburen och pratar.

“Hej. 112 här... Vad är ert problem?” säger en kvinnlig röst.

Ulf sneglar mot Ville medan han talar.

“En creepy man har kommit in i min lägenhet, och jag antar att han är full. Först krävde han att få kaffe av mig, och sedan svor han framför mina barn. Kan ni komma och hjälpa?”

“Absolut. Vi är där inom fem minuter!”

Ett par minuter senare står två poliser i tamburen.

"Han är i köket", säger pappa Ulf och lägger armarna i kors.

Poliserna nickar tydligt, och stiger in, men istället för att prata med Ville, så börjar de skratta, och vänder sig mot Ulf.

"Förlåt, jag borde inte skratta, men du kan ju inte ringa polisen för det här! Det är ju Ville! Ville på kullen!"

Ulf känner sig helt förvirrad.

"Vad talar du om? En främmande gubbe kommer in i min lägenhet och svär som en galning!"

Ulf blir upprörd och skriker åt polisen.

"Är det dig vi kom hit för, eller? Nu måste vi förklara för dig lite grann."

Den kvinnliga polisen kommer fram till honom och suckar.

"Han du har här i köket, är Ville Karlsson. Känner du till tv-serien Ville på kullen? Det är honom jag talar om. Det är en dokumentär om hans liv. Jag tror han bara ville ge dig en autograf eller nånting sånt, stämmer det?"

Det sista säger hon förstås till Ville, som står och äter en bulle som den andra polisen tydligen gett honom.

"Stämmer fint!" svarar han med en stor bit bulle i munnen.

Ulf vänder sig om, och öppnar ögonen. Varför ligger han i sängen? Var inte polisen precis här? Och det är då han förstår, för han ser Ville stå och dricka kaffe medan han tomt tittar ut genom fönstret.

"Fan också. Det var en dröm. Ville är fortfarande här...", viskar han för sig själv, och gömmer huvudet under täcket.

Ulf kan höra Ville gå omkring i rummet medan han själv låtsas sova, så att Ville inte börjar tala med honom. Vad borde han göra? Barnen har redan frågat honom om Ville många gånger, men Ulf har bara sagt att han är upptagen, och inte kan prata om det. Just därför vill han få den här gubben ut ur lägenheten! Men han verkar så underlig, som om han skulle känna Ulf och barnen, men egentligen har han ingen aning om vem han är!

Ulf låtsas vakna. Han gäspar och sträcker på armarna.

"Hej Ville, skulle du vilja förklara vad du gör i mitt sovrum?" frågar Ulf självsäkert, för han har fått en idé.

Ville vänder sig om och tittar på Ulf.

"Tja, sjusovaren! Jag har kokat kaffe till dig i köket, har redan druckit en kopp, är inne på min andra...", säger Ville och skrattar.

Ulf suckar. Han klarar nog inte detta länge till.

“Jaha, du har fått din chans, så att säga!” svarar Ulf och försöker härma Villes irriterande skrockande.

“Nu tar jag och ringer polisen”, säger Ulf och tar upp mobilen som ligger på nattduksbordet.

“Men herregud, sakta i backarna, vad håller du på med??” säger Ville högt.

Ulf s ögon smalnar.

“Shhh”, säger han och sätter fingret framför läpparna.

“Hej. 112, vad behöver du hjälp med?” säger en dov röst i telefonen.

Ulf ler.

“Jo, en okänd man har kommit in i min lägenhet, och han vägrar gå i väg... Jag misstänker att han är full, kan ni komma och föra bort honom?” säger Ulf snällt.

Rösten svarar.

“Absolut. Jag är glad att du ringde. Vi är där inom fem minuter!”

Ulf ler ännu bredare när han lägger på. Ville ser alldeles förvirrad ut.

“Vafan var det där?? Låt mig stanna! Snälla, kan jag flytta in i gästrummet!? Eller sova på soffan, som jag gjorde den här natten!”

Han slår ut med händerna och tittar på Ulf med ledsna ögon. Ulf tittar tillbaka, med en ond blick.

“Well... Jag hade inte riktigt något val!” säger han.

Ulf rynkar på pannan.

“Vad menas med det?” frågar han.

“ATT DU SKA GÅ IVÄG” säger Ulf med oerhört hög röst.

Ville blir tyst, men får sedan ett argt ansikte.

“DU FÖRSTÅR JU FAN INGENTING! DU BRYR DIG INTE ETT SKIT OM MIG!!!” skriker han.

Just då ringer det på dörren. Ulf springer och öppnar, i bara kalsonger, men han bryr sig inte.

“Hej, han är i sovrummet, kom så visar jag!” säger Ulf uppgivet.

De två poliserna skyndar sig mot sovrummet, och öppnar dörren. Det är unket och dammig i rummet när de stiger in. Ulf har inte märkt det förut. Ville står med kaffekoppen i handen och tittar med skrämnda ögon på poliserna.

“Jag har inte gjort nånting.” säger han lugnt.

Poliserna skakar på huvudet.

“Känner du den här mannen?” frågar de.

Ville står tyst, och tittar på Ulf.

“KÄNNER DU DEN HÄR MANNEN??” säger polisen med en mycket högre röst.

Ville öppnar munnen.

“Ja, jag känner honom, han bjöd till och med mig på kaffe!” säger han, och rynkan i Villes pannan blir större.

Poliserna vänder sig mot Ulf. Varför tror de på Ville?

“Och du är säker på att DU inte känner honom?” frågar polisen med en lugnare röst.

“Ja. Jag vet inte vem han är”, säger Ulf.

Han känner sig lite fånig i bara kalsonger, där han står och pratar med en fullt påklädd man, men han kan inte tänka på det nu.

“Hur kommer det sig att du känner honom?” frågar de Ville.

“Jag träffade honom igår, och sedan blev vi vänner!”

Han ler nervöst och rycker på axlarna. Ulf fnyser.

“Okej, men han har bett dig gå, eller hur?” säger poliserna.

“Ja... Fast jag har det rätt jobbigt just nu...”, börjar han och kliar sig i nacken.

Poliserna suckar, båda två.

“Det spelar ingen roll, vi pratar inte om ditt privatliv just nu, vi pratar om den här mannens liv!” säger en av poliserna och gör en gest mot Ulf.

“Du får inte vara här. Tydligt har du kommit in i hans lägenhet utan att fråga om du får komma in. Stämmer det?”

Ville nickar.

“Sista frågan, så får du gå. Hur kom du in, och varför?” polisen tar upp ett anteckningsblock ur fickan.

“Okej! Jag erkänner. Kanske är jag lite full. Jag var på krogen igår, ni vet...”, säger han, och kliar sig i nacken för andra gången.

“Okej...”, säger en av poliserna.

“Det förklarar saken”, säger den andra polisen.

“Jag är ju ganska bra på att gömma att jag är full. Misstänkte ni det eller inte?”

Då får poliserna nog. Ulf spärrar upp ögonen när de tar i honom och för ut Ville genom dörren, innan de smäller igen den hårt, och plötsligt är Ulf och barnen de enda kvar i lägenheten. Ulf gömmer händerna i ansiktet, och gnuggar sig i ögonen. Äntligen har han blivit av med honom.

Ulf går ut ur sovrummet, och ut i vardagsrummet där både Ella och Felix står med oroliga blickar, och mjukisdjur i händerna. Ulf ler mjukt mot dem.

“Bry er inte om vad som hände. Det är okej nu. Jag tar och lagar frukost i stället!” säger Ulf.

Ella öppnar munnen.

“Men varför var polisen här?” frågar hon.

Ulf grimaserar.

“Det är lite komplicerat. Men den där mannen, han är borta nu!” säger Ulf och rufsar Ella i håret.

Hon ler och kramar om sin smutsiga mjukiskanin.

“Vill ni ha plättar? Jag kan laga sådana, med socker i!” säger Ulf.

Ella öppnar munnen, stort. Felix också.

“Yeeesss!” säger Felix och springer runt i ringar på vardagsrumsmattan.

Ulf går ut i köket för att laga plättar. Då ser han kaffet Ville har lagat. Ulf suckar, och håller en stor kopp kaffe till sig.

“Kaffet kan jag väl ändå dricka. Det är okej. Allt är okej”, viskar han.

Mitt äventyr av Lilie Heikkilä

Åh, mamma är så galen! Varför tvingar hon mig att vara med i Luciatåget? Jag vill inte vara där. Jag rymmer hellre. Men först måste jag packa. Jag tar med mig tält, kläder och mat. Nu är jag färdig.

Nu måste jag hitta ett ställe att bo på. Hmm? Jag går och jag går. Jag går förbi lekparken och förbi biblioteket till skogen. Jag ser massor av barrträd men inga lövträd. Jag brukar se mycket lövträd och jag är inte ens långt inne i skogen. Konstigt? Men jag fortsätter gå som ingenting.

Men sen ser jag en skugga. Jag blir helt förskräckt. Jag börjar tänka på en skräckbok som jag har läst. Jag tänker aldrig läsa skräckhistorier igen! Men sedan hittar jag den bästa platsen så jag fäller upp mitt tält och packar upp mina saker.

Men sedan hör jag ett ljud, knakande buskar och någons röst som säger:

- Hallå?

Men vad? Den där rösten låter som min kompis Lisa!

- Vad gör du här, Lisa?

- Jag bara ville ge dig mat.

- Ok, jag är ändå hungrig, vad tog du med dig?

- Jag tog med mig godis 🍬 och chips. 🍟

- Ok tack! 😊

- Hej då Lilie! 👋

- Hej då Lisa! 👋

Efter det här besöket börjar det bli natt så jag börjar packa upp allting och går och lägger mig. Nästa dag ser jag något vitt i buskarna så jag går och tittar vad det är.

När jag ser vad det är blir jag helt förskräckt, det är en gående kanin! Som en människa blandat med en kanin.

Fortsättning följer...

Dikter av Saga Keskinen

Mitt i

jag hör en bebis gråta
jag ser en gata tom som en öken
jag ser människor dö som flugor
jag hör bomben smälla någonstans
jag ser Putin förstöra och förgöra
jag ser människor fly
mitt i allt det finns jag,
mitt i allt det hemska
mitt i kriget

det har alltid varit mycket enklare
att följa osynliga regler
för det är så vi alltid gjort
det har alltid varit lättare för män
att vara bättre än kvinnor
för det är så det alltid varit
det har alltid varit lättare för pojkar
att inte gilla rosa
och vackra enhörningar
för det är så det alltid varit
det har alltid varit
en osynlig lag
att flickor inte
ska gilla
våldsamma spel
och blodtörstiga monster
för det är så det alltid varit
det har alltid varit en självklarhet
att jag ska tycka
precis som alla andra
för det är så det alltid varit
varför ändra på det nu?
det är bara enklare så

jag står där högt högt uppe
mitt bland trädtopparna
små, små
människor
långt, långt
där nere
ingen, ingen
kan se mig här uppe
jag lutar mig framåt
så mycket
att jag kan se
allting
sedan faller jag
som ett löv
genom rymden
vinden tar tag i mig
jag flyger högre upp
till slut befinner jag mig
bland molnen
och i den sekunden
är allting
så himla
underbart
och så plötsligt
befinner jag mig
i min säng
väckarklockan ringer
och tjuuter

Dikten har lånat en rad ur en dikt av Tua Forsström (“Man simmar aldrig ut i samma vatten...”).

Dagboken av Stella Knoester

17 november 2023

Hej dagbok!

I dag så hände något superläskigt! 😱

Jag hade inte sett min pojkvän på 3 dagar och när jag var på en lektion så tittade jag ut genom fönstret och såg honom falla ner på marken och han var inte ensam! Någon var där ute med en pistol! Jag sprang ut ur klassrummet och rusade ut och sparkade vem än det var för att han tänkte skjuta honom. Sen började vi bråka och dom andra eleverna kom ut. Jag var riktigt skadad så jag tryckte på hjälpknappen. Sen tänkte han skjuta mig men sen sparkade jag bort pistolen och tog den och visade den för dom andra. Men jag var för distraherad så han slog mig in i bordet så jag inte kunde resa mig och han försökte skjuta dom andra eleverna men sen när jag började resa mig och fick pistolen sparkad mot mig och den där personen börja springa i väg så visste jag inte vad jag skulle göra, så jag sköt mot honom. Men jag missade, men han snubblade och föll på marken och sen sprang jag dit och höll pistolen mot honom men han gjorde ingenting och sen kom polisen och tog över. Dom fångade honom och jag sprang till Oskar. Han var riktigt skadad. Ambulansen var också där och förde honom till sjukhuset och jag följde med, men sen kom polisen och bad om att få prata med mig i enrum. Polisen frågade vad som hänt så jag berättade. Polisen sa sen att det var hans äldre bror. Jag blev chockad, jag frågade vad som skulle hända hans bror. Dom sa att han skulle hamna i fängelset. Sen efter några dagar så var Oskar okej och allt var likadant som det brukar vara.

Hej då dagbok! 😊

18 november 2023

Hej dagboken!

Idag var den värsta dagen i mitt liv. 😞

Jag var hemma och chillade innan jag skulle gå till skolan. När jag kom till skolan så kom min pojkvän Oskar upp till mig och gjorde slut med mig. Han sa att han kan förklara, men jag vägrade lyssna, jag bara sprang in i skolan. Men han följde efter mig, men jag gömde mig och han hittade inte mig. Mina vänner följde också efter mig för att fråga vad som hänt. Jag berättade att Oskar gjort slut med mig och Rebecca skrek, yes. Då fattade vi alla hurdan vän hon är, så vi sparkade ut henne ur vårt kompisgäng. Jag ville bara att skoldagen skulle ta slut. Som tur så

hade jag en kort dag. När skolan var slut skyndade jag hem så jag inte behöva träffa Oskar, men han väntade utanför skolan. Han stoppade mig och började förklara att han gjorde slut med mig för att någon hade sagt till honom att om han inte gör slut med mig så kommer jag bli skadad, så då fattade jag allt. Det var Rebecca. Jag avslöjade henne och berättade allt för rektorn och hon blev utkastad från skolan och jag och Oskar blev ihop igen.

Hejdå dagbok! 😊

19 november 2023

Hej dagbok!

Idag var en komplicerad dag. I början på dagen var det en helt vanlig dag. Rebecca går inte längre i vår skola. Jag var väldigt stressad för att jag skulle göra ett test för att komma in på en musikskola. När jag gick in i musikklassen så gick jag upp på scenen och satte mig ner vid pianot och började sjunga och spela piano, men medan jag sjöng såg jag Leon. Om ni inte vet vem Leon är så är han mitt ex, han är 18. Ni visste säkert inte heller att jag egentligen 18 år, men jag har en klocka som gör mig precis så gammal som jag vill vara, men jag behövde flytta, så därför gjorde vi slut. Efter att jag uppträtt så pratade vi och han sa att han vill bli ihop med mig igen. Jag berättade om mig och Oscar, han sa att det var okej. Han sa också att han reser idag på kvällen, sedan stack han. Efter det kom Oscar, jag sa till honom att jag var väldigt ledsen, men att jag måste göra slut med honom.

Idag var en knäpp dag. Jag rusade till flygplatsen och just innan Leon skulle stiga in i flyget så ropade jag stopp!!!!!!!!!! Han svängde sig om och jag förklarade för honom att jag gjort slut med Oscar och sedan kysste vi varandra, vi steg ombord på flyget och jag flyttade tillbaka till Argentina, fortsatte gå på studion. Jag och Leon fortsatte att vara ihop.

Hejdå dagbok! 😊

20 november 2023

Hej dagbok!

I dag får ni vänta på sanningen.

Ni alla vet säkert vad som hände på min galna dag igår. Ja, här kommer sanningen. Jag har en sjukdom som gör att jag drömmer om saker, sedan skriver jag och bloggar om dem. Igår gick det så, utan att jag visste om det. Men det fanns två grejer som jag inte ljög om: jag känner på riktigt den där pojken Leon och jag har på riktigt en sådan där klockan som byter min ålder. Ni

kanske inte vet vad ni ska tro nu, efter att jag berättade om det där med mina drömmar... Men det här med att jag och Leon har dejtat är sant, men jag flyttade ju, så vi gjorde slut. Så jag har inte träffat honom på väldigt länge. Jag skulle faktiskt vilja träffa honom men jag är ju ihop med Oscar nu. Men vi är ju inte ens lika gamla, jag måste tänka på det.

Nu måste jag gå till skolan för mina kompisar väntar på mig.

När vi kom till skolan såg jag direkt Oscar. Jag bestämde mig för att ignorera honom. Jag åt så snabbt som möjligt min mat på lunchen så att jag inte skulle behöva träffa honom. Jag åt upp min lunch snabbt, men på rasten kom han fram till mig. Jag försökte springa, men han började springa efter mig. Sedan sprang han i kapp mig och tog min hand i sin.

Han sa: Vad gör du, varför springer du ifrån mig och ignorerar mig? Har jag gjort någonting?

Jag sa: Nej, det är ingenting, du har inte gjort någonting, Jag bara vill vara för mig själv.

Han sa: Vad menar du med att du vill vara för dig själv?

Jag sa: Jag menar att jag behöver en paus.

Han sa: Men, jag fattar fortfarande inte.

Jag sa: Låt mig vara tydlig i så fall, jag vill göra slut med dig.

Han sa: På riktigt? Varför?!

Jag sa: Jag behöver bara vara för mig själv, du var en toppen-pojkvän, men jag tror det här är det bästa.

När jag kom hem bokade jag flygbiljetter till Argentina för att träffa Leon. Imorgon får ni veta mera.

Hejdå dagbok! 😊

Kriget i den andra världen av Felix Lassenius

Jag var tyvärr på väg hem från ordkonsten. Det hade varit så roligt att hänga med mina vänner och skriva. Men... nu var det slut! Jag började gå mot tåget med Freja, Lia och Anttiina. Vi hann just över vägen medan det var grönt. Sen gick vi mot nästa övergångsställe som överraskning, överraskning var... rött! Vi väntade. Sen gick vi över. Det var fem minuter kvar till tågets avgång så vi sprang.

När vi satte oss så satte jag mig på en plats där det ryms två. Jag valde fönsterplatsen. De andra satte sig mitt emot mig. Vid nästa hållplats kom kontrollanter. På nästa station satte sig någon bredvid mig. Jag tittade åt sidan för att titta vem som satt bredvid mig, det var någon som hade ett stort tryne. Han såg ut som John Pork. Jag tittade på de andra som hade lika mycket skräck i blicken som jag.

Jag tog upp telefonen och skickade ett meddelande åt Freja. Jag skickade meddelandet för att John Pork inte skulle höra när vi pratade. I meddelandet stod det: *John Pork sitter bredvid mig vad i ... ska vi göra?* När plingandet hördes så sträckte sig genast Lia och Anttiina mot Freja för att se vad jag hade skrivit. Hon skickade svaret genast, det löd: *Ingen aning, vad tycker grisar inte om? Jag tror att vi borde ringa 112!* Jag svarade: *Som om nödcentralen skulle tro på oss? Ingen aning vad grisar ogillar.* När det plingade i Frejas telefon märkte jag att John Pork hade blivit lite irriterad. Hon skickade tillbaka: *Vi kanske borde fråga vad han vill? okej! men sätt telefonen på ljudlöst för plingandet stör John Pork.*

Jag frågade försiktigt John Pork:

- Vi skulle vilja veta vad du vill oss?

han svarade:

- Jag vill att ni kommer med mig, eller ni har faktiskt inget val.

- Ööö, vad då inget val? undrade Lia?

- Ni... måste med mig.

Mer hann han inte säga förrän tåget tvärbromsade och man hörde att dörrarna bröts in och någon skrek: FBI OPEN UP!

Freja tittade bakåt och såg hur fem personer med AK-47 sprang mot oss. De skrek:

- Stoppa John Pork!

När John Pork hörde det tog han fram en säck från tomma intet och tog Freja, Lia och Anttiina och stoppade in dem i säcken sedan tog han mig och kastade även mig i säcken.

Säcken var förvånande stor och jag föll inte på Freja, Lia eller Anttiina. Men Freja och Anttiina hade inte lika stor tur. De liksom låg på varandra.

- Vad ska vi göra nu? undrade Anttiina.

Lia svarade:

- Vad KAN vi göra?

-Vi kan vänta, sa jag.

Jag tror att jag hade sovit en lång stund.

- Hej soooovare, sa Freja. Du har sovit i 2 timmar, 42 minuter och 21...22... 23...24 sekunder.

- Ahaa, var e dom andra?

- Dom soooooover. okej!

Då öppnades säcken och vi såg en...hotdog!

-En hotdog? Va?

Jag sa till Freja

- Där är en hotdog.

- VA SA DU?

- En hotdog, sa jag lugnt.

- Vaa?

Lia och Anttiina hade tydligen också vaknat.

- En hotdog?! sa de.

Alla tittade på mig så jag sa:

-Just look up, på engelska.

De såg den också. Jag hade tusen frågor snurrade i min hjärna, men frågor hann vi inte med nu.

-Kom, vi kan gå upp, sa Anttiina.

Någon hade tydligen släppt ner en stege åt oss. När vi klättrade upp blev vi stumma. Vi såg tre dussin hotdogs (ja, hot dog är ett sammansatt ord i den här världen). De såg inte så vänliga ut, de hade liksom spjut riktade mot oss.

En hotdog som var lika lång som en vuxen man steg fram. Alla hotdogs var faktiskt lika långa som vuxna män. Hotdoggen som stigit fram började prata. Han pratade faktiskt svenska.

-Ni har kommit hit med John Pork den store, en av våra ärkefiender. Det betyder att ni också är hans medhjälpare. John, er vän, är i en fängelsevagn, en likadan som ni kommer att åka i till vårans kejsare Pingvin den store andre, sa hotdoggen som var typ general trodde jag.

Anttiina viskade åt mej:

-Jag tror att det där är en sån där "fängelsevagn" viskade hon och nickade åt sidan.

Jag tittade ditåt. Vagnen såg inte så trevlig ut. Den hade ett väldigt litet fönster med galler för. Genom fönstret så såg jag John Porks tryne. Sedan hörde jag något som hotdoggen sa:

- Vad sa du, undrade jag.

- Ni kommer att föras till de kungliga fängelsehålorna, det är inget lyxigt hotell det. Ni har tur som ens får dela på en cell, sa general hotdoggen. Nog pratat fängsla dem!

Innan vi ens visste ordet av började hotdoggen binda våra händer. Lia försökte göra motstånd men som svar fick hon en spark på smalbenet, hon jämrade sig och såg gråtfärdig ut. Nu visste jag att de inte lönade sig att göra motstånd.

Vi fördes till en fängelsevagn. Min, Frejas, Lias och Anttiinas högra hand kedjades fast i väggen. Kedjan var ändå så lång att vi kunde sätta oss. Dörrarna smälldes fast bakom oss och vi hörde ett klickande och en bom som fälldes ner. Nu när vi var ensamma frågade Anttiina Lia om hon var okej:

- Är du okej? Gjorde det ont?

- Jag är okej, det blir säkert bara ett "litet" blåmärke, svarade Lia.

- Vad i helskotta ska vi göra? Vi verkar ju vara wanted, liksom "dead or alive", sa jag.

- Det där fängelset verkar ju inte vara så kiva, sa Freja.

- Vi är krigsfångar, sa Anttiina.

- Hur vet du det, undrade Lia?

- Nå jag såg liksom två krigsflygplan som jagade ett annat plan. På det jagade planet stod det Porkdom och dom två planen såg väldigt mycket ut som hotdogs. Så jag antar bara att det är krig, hotdogs mot porkdom. Jag antar bara...

Alla i vagnen tittade häpet på Anttiina.

- Okej, då vet vi det, sa Freja.

- Men vad ska vi göra? undrade jag.

- Vad kan vi göra, undrade Lia.

En bom fälldes ner, två klick. Vi var nu inlåsta i vår cell. Den hade fyra sängar, en platt hög med hö och en låda. Jag tror att lådan var en wc.

- Okej, vad kan vi göra nu? undrade Freja dystert.

- Vi kan göra det bästa av situationen, sa Anttiina.

Jag lade mej i höet. Något prasslade bredvid mig. Aha. Vänta... Va? Jag tittade på min vänstra sida. Där var ett äpple med ben, armar och ansikte! Lia och Anttiina lade också märke till äpplet. Freja låg och sov i en säng.

- Jag kommer med fredliga avsikter..., sa äpplet. Fast det tycker kanske inte hotdogsens. Fast å andra sidan så kom jag ju hit som en krigsspion, så jag kanske inte var så vänlig mot dom. Men hej, jag heter alltså Clint Eastwood, men kalla mig CE.

- Öööhh, okej... Hej jag heter Lia. Här är mina kompisar Felix (hon pekade på mig) och här är Anttiina (hon pekade på Anttiina), sa Lia.

- Hej, sa CE.

- Vet du hur man kommer ut härifrån? undrade Anttiina.

- Nä, men jag har vapen, sa CE. Dom är EVMP:s (**E**nergi **V**apen **M**aximum **P**ower).

- Hur många, undrade jag?

- Tre, sa CE.

- Okej, hur laddar man dom? undrade jag.

CE gick fram till en säng och tog bort dynan. Där under var tre vapen. Han kom tillbaka med dem.

- Okej, här så laddar man, sa han och pekade på en grå knapp. Och här bedövning eller död, sa han och pekade på en lång knapp. Om den här lilla saken är uppe så är det bedövning, nere död. Här så re-load:ar man vapnet. Ja, och nu så här, Anttiina, ta ett vapen, Felix ta ett vapen och så tar jag också. Och nu skriker jag på vakt. Ha era vapen på bedövning. VAKT! VAAAAKT! KOM GENAST! VAKT!!!

Det hördes några klick och sådant, sedan öppnades dörren.

- Vad....!

Pjuuf, vakten föll ner på golvet.

- Nu sticker vi, väck Freja, sa CE.

- Det behövs inte, jag är väldigt vaken, sa Freja.

Larmet tjöt ovanför våra huvud.

- Hur är alarmet redan på, undrade jag?

- Det finns en sensor som visar om vapen avfyras, sa CE.

Vi sprang i korridoren och sökte efter något som skulle se ut som en dörr. Golvet var av sten. Jag trampade på en stor sten som trycktes ner.

- Stanna, skrek jag, för bredvid mig hade nämligen väggen börjat glida uppåt.

De andra såg det. Vi tvekade i två röda sekunder. Väggen hade redan börjat sänka sig. Sedan sprang vi in i tunneln. Väggen slog igen när vi alla som tur hunnit in i tunneln.

Vi sprang lite till. Sedan stannade vi.

- Vet du CE var i ***** vi är?

- Jag tror att vi är i Asiloppack, ett gammalt land som försvann. Det finns en teori om att där staden låg så vände sig jorden precis under, och man tror att staden nu finns kvar nånstans upp och ner, sa CE.

- Då har vi hittat Asiloppack, sa jag, för rakt framför oss så var det en stad som var upp-och-ner.

Vi bara gapade. Där fanns varelser som såg ut som krokodiler men de hade bara fem ben, avlånga ben. Det kom en krokodil med vingar.

- Hej, jag heter Krokke Bil, välkommen till Asiloppack.

- Hej, sa CE. Jaså, det var hit Asi försvann.

- Asi? undrade Krokke Bil.

- Asi ja, det är en förkortning av Asiloppack, sa CE.

- Aaa men dåså, välkommen igen, sa Krokke Bil. Hoppa in i korgen så för jag er till kung Kroli den fjärde av Asiloppack, sa Krokke Bil.

Vi hoppade in i en korg som var tom förutom en dyna som dämpade fallet lite.

- Då bär det av igen, sa Freja.

Vi flög uppåt mot en stor herrgård med fem torn.

- Där skulle jag vilja bo, sa Anttiina.

- Jepp, det är ett fint hus, sa Lia.

Vi landade på en väldigt stor matta som var röd och grön.

- Välkommen, välkommen! sa en krokodil som tydligen var kung eftersom den hade två starkt byggda krokodiler med vingar.

- Goddag ers majestät, hälsade vi.

- Hej hej! Ni har säkert kommit hit på grund av något?

- Ja, nå vi rymde från fängelsehålorna i hotdogsens huvudstad...

- P´nar, ropade CE.

- Ja, alltså... Vi blev fångatagna och fördes till P´nar och rymde därifrån hit, sa jag.

- Jaha, vad trevligt, sa kungen.

- Trevligt?! Nej, INTE trevligt! sa Anttiina.

- Nå, vem bryr sig, kom på en kopp te.

- Vasa!?! Där uppe pågår krig, och du ba te? NEJ! Inte te, action gör något i kriget! sa Anttiina upprört.

- Okej, okej chilla, om vi bara hade vetat att där uppe pågår krig så skulle vi genast ha skickat upp Nexus 2.

- Va? undrade CE.

- Det är ett stort flygplan som fäller ner böcker. När till exempel en soldat ser boken så känner den sig tvingad att läsa den. När hotdogsens och pork'sen läser böckerna så får dom för sig att krig är dåliga saker så dom slutar kriga inom en vecka, sa kungen.

- Okej, let's do it, sa Lia.

- Ett litet problem, hotdogsens har den utan att de vet det, sa kungen.

- Okej, men då borde det inte bli ett problem, sa Freja.

- Ja, bara att ni måste smyga ombord på Nexos 2, det är just nu ett flygplan som används för att frakta trupper från ett ställe till ett annat.

- Okej, kom då, ingen tid att slösa, sa jag.

- Får vi ingen utrustning? undrade Anttiina.

- Jo, har ni inte märkt att den är bakom er? undrade kungen.

Vi vände oss om och såg att där mycket riktigt var utrustning.

- Okej, om ni nu tittar åt höger så ser ni flygplan som ni ska ha.

Jag tittade åt höger och såg två små flygplan som var himmelsblåa. De hade fyra torpeder och gröngult glas. De såg väldigt fina ut.

- Får vi gå in i planen? undrade jag.

- Gå på bara, gå på bara, sa kungen.

Jag satte mig på stolen och det var som om jag direkt visste hur man kör.

- När ni är inne i planen, så vet ni exakt hur man kör, man bara vet. Inget av planen har någonsin kraschat, guidade kungen.

- Freja, du kan komma med mig om du vill, sa jag.

- Okej, om du lovar att du inte kraschar, sa Freja.

- Jo, jo kungen sa ju att de inte kan krascha.

- Vi tar det andra planet med Lia, sa Anttiina.

- OK.

Det kom fyra krokodiler och började rulla oss mot mattan som vi landat på. Vi stannade på mattan. Två av krokodilerna som rullade oss öppnade en grind framför oss. Sedan rullade de oss till grinden. Jag hörde en duns bredvid mig och såg att Freja hade svimmat. Jag undrade varför. När jag tittade framåt insåg jag varför. Det var en ramp som först lutade väldigt brant neråt (i ungefär 2000 km), sedan så kunde jag skymta att rampen lutade uppåt och slutade. Det var säkert meningen att vi skulle ha tillräckligt med kraft för att flyga upp till ovan jorden. Jag rös vid åsynen av den branta rampen. Sedan bara skrek jag, för krokodilerna puffade oss ner. Nu kunde vi inte bromsa. Jag höll också på att svimma och skrika men mitt skrik lät mest bara som ett ynkligt pip. Jag trycktes bakåt i stolen samtidigt som farten bara ökade.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, skrek Freja.

- Lugnt, lungt, lugnade jag.

- Vi är redan halvvägs, tror jag.

- Ok, sa Freja. Men du..u..u..u...uuuuuuuuuu...

- Hundraaa koll på situationen, sa jag åt Freja, för nu var vi på stället där vi inte hade fast mark under vingarna (eller jo, vi hade men ni förstår säkert). Det andra planet såg också ut att ha lyft.

- Akta!! varnade Freja med hög röst.

Jag tittade upp och såg taket. Jag stängde ögonen och tänkte tyst hejdå alla i mitt huvud. Men det kom ingen krasch. Planet överlevde. Jag öppnade försiktigt ena öga och såg blå himmel och vita moln. Jag petade till Freja som hade svimmat igen.

- Hej gud, jag har inte gjort något dåligt i mitt liv, viskade Freja.

- Ja, ja skippa det och öppna ögonen.

Hon slog upp ögonen och såg samma blåa himmel och de blåa molnen.

- Jag lever, jag lever, jag LEVER!!!

- Jo, jo okej, men... Hur ska vi hitta Nexos 2, undrade jag. Här är ett ekolod, en radar och en kamera som visar vad som finns nedanför oss.

Jag tittade på kameran som visade vad som fanns under oss och såg åker, åker och... pansarvagnar.

- Här är en stor röd knapp där det står TRYCK INTE, sa Freja.

- Där är bruksanvisningen, sa jag och pekade.

Freja tog den och började bläddra.

- Röd knapp... Röd knapp... Här: Den röda knappen ska bara tryckas på i nödfall. Den gör så att planet blir osynligt, läste Freja.

- Titta! utbrast Freja högt.

Jag tittade dit Freja pekade. En grön knapp hade börjat blinka och på radarn syntes det en prick, som var typ 15 gånger större än vårt lilla plan, tror jag.

- Vad är det här? undrade Freja.

En sak hade börjat spotta ut papper.

- Ta pappret och visa, sa jag.

- Här!

Freja räckte mig pappret. På det stod det: Nexos 2.

- Hallo!?! hördes en lite sprakande röst.

Jag drog i en spak och svarade:

- Hej, vem där?
- Anttiina här, ser ni också vad vi ser?
- På radarn? undrade jag.
- Jo det också, men i horisonten.
- Titta Felix, pekade Freja.

Ett flygande föremål som såg ut som ett stort fraktplan hade uppenbarat sig i horisonten.

- Lever ni? undrade Anttiina i radion.
- Jo, men tror du verkligen att det där är Nexons 2? undrade jag.
- Jo, det kom ju den där papperslappen där det stod Nexos 2, sa Anttiina via radon.
- Ja men det..., svarade jag via radion. Vi sätter kurs mot det, sa jag med kaptensaktig röst.
- Jajamensan, svarade Anttiina. Jo!

Vi närmade oss planet, de hade inte märkt oss ännu för att vi hade tryckt på den röda knappen.

Vi närmade oss sakta, sakta med stor spänning. Vi flög upp på övre delen av Nexos 2.

- Okay everybody, nu kommer den svåra delen att hoppa upp på taket, göra ett hål så att vi kan komma in eller hitta en lucka, sa jag via radion till det andra skeppet.

- Vi är färdiga, sa det andra skeppet.
- I krig och kärlek är allt tillåtet, sa jag högtidligt.
- Då börjar vi, sa jag.

Vi landade försiktig på övre delen och märkte att Nexos saktade in lite.

- Okej nu är vi här på taket, tog ni med vapnen som fanns under stolen? undrade jag.
- Jo, svarade Lia.
- Okej, dom kommer säkert bra till användning för att jag tror att de har märkt oss, sa jag.
- Titta! ropade Freja högt för att vinden ven och det kom ett högt vinande ljud. Här är en lucka.

Vi gick med snabba steg ditåt.

- Går den att öppna? undrade Anttiina.

Lia testade.

- Den går faktiskt upp, utbrast Lia.
- Är det långt till golvet? undrade Freja.
- Njaa, kanske lite men här är en stege, svarade Lia.
- Okej, vågar vi klättra? undrade Anttiina.

Utan ord började vi långsamt klättra.

- Vi är i ett kök, sa Freja.

- Titta, där är en dörr, sa jag.
- Tyst... lyssna, sa Lia.
- Vad..., undrade Freja.
- Tyst... hör du inte? viskade Lia.

Det var då vi hörde ljudet. Det lät som ett kraschande flygplan blandat med någon som inte kan sjunga opera. Det var förskräckligt. Sen slutade det.

- Vad var det där, stammade Anttiina. (Läser du bok nr 2 så får du veta.)
- Ingen aning, sa jag.
- Tyst, lyssna! sa Lia...

Någon, eller något hade börjat klampa utanför vårt rum. Stegen kom bara närmare. Dörren öppnades sakta och knarrande. In kom en hotdog!

- Jag vill inget illa. Jag är agent ultra XxQ 49, sa hotdoggen som tydligen var agent ultra XxQ 49.

- Jag heter Freja, sa Freja. Och här är mina vänner Felix, Anttiina och Lia. Vi är här för att...
- Ja, varför är DU egentligen här? undrade jag.
- Jag kom hit av samma orsak som ni, för att stoppa kriget, sa XxQ 49.
- Ja, men då är vi ju säkert vänner, konstaterade Anttiina.
- Ööh, ett litet problem, jag kom just på att Kungen inte sa något om var böckerna är, sa jag.
- Jaså jaha, hans majestät har inte berättat det, sa XxQ 49 inte så hemskt förvånat.
- Varför kallar du kungen hans majestät? undrade Lia lite misstänksamt.
- Jo, för att jag är en krokodil, sa XxQ 49.
- Det måste ju vara jobbigt att ha sin mun neråt hela tiden, sa Lia.

- Det är inte så jobbigt för jag har båda ögonen på pannan, varav ett är ett elektroniskt öga med värmensensor, sa XxQ 49. På det sättet hittade jag er, men nu måste vi snabba på för att två soldater är på väg hitåt.

- Okej, vet du något bra gömställe? undrade jag.
 - Jo jo, men nu måste vi snabbt in bakom de där skåpen som bildar ett litet rum, sa XxQ 49.
- Vi lyssnade med enorm spänning på att stegen skulle gå förbi, men istället öppnades en dörr.
- Wursthich, ge en liten bit frukt åt våra fångar, sa soldaten.
 - Skitkorv, svor XxQ 49 tyst. Sedan skrek han: Jag ska söka reda på de mest ruttna frukter

och se vad jag kan göra, som svar åt soldaten.

- Låter bra, sa soldaten.

När soldaterna hade lämnat rummet kunde vi äntligen dra en djup suck av lättnad.

- Vilka fångar talade soldaten om? undrade Freja.

- Krigsfångar, sa XxQ 49 sorgset.

Jag började titta mig runt i det lilla rummet som bestod av skåp. Det var faktiskt lite konstigt.

- Varför har man gjort ett litet rum av de här skåpen? undrade jag.

- Det här är huvudkockens arbetsplats, sa XxQ 49. Och jag har tydligen också glömt att tala om för er var böckerna är, helt som kungen, jag är ju nästan, men bara NÄSTAN, lika glömsk som kungen. Nå, nu ska ni få höra. Böckerna är i Nexos 2. Men i ett anti-rum-och-tids-utrymme, och bara om man trycker på en röd knapp två gånger, inte en, två, så får man flera böcker än det finns myror i en myrstack, sa XxQ 49 alvarsamt.

- Okej har du någon plan? undrade Lia.

- Nej, inte ännu, sa XxQ 49. Men vapen har jag.

- Okej det låter ju bra, sa jag.

- Här jag har två sripper´s, en peck, en drummek och en flemmkastare.

- Okej, det vill säga att det räcker åt alla, konstaterade Anttiina.

- Här Felix, en peck, Anttiina, en flemmkastare, Lia och Freja, varsin sripper, och jag tar drummeken.

- Okej, och då ska vi till transportören och transportera hit tio av de bästa av Asiloppak armé, och nu, kära barn har jag en plan, sa XxQ 49.

Vi smög försiktigt ut ur det lilla rummet och fortsatte mot dörren. Vid dörren stannade vi.

- Okej, vi ska till vänster i korridoren, sen till vänster igen, då är vi vid transportören. Sen ska vi knappa in en hemlig kod som jag fått reda på från mina källor, sa XxQ med mycket äventyrlust i rösten.

Vi smög framåt med stor spänning. Vi svängde vänster och kom fram till något som såg ut som en liten grotta i väggen. Grottans väggar var täckta av metall med pyttesmå hål, i hålen fanns glas. Det rann orangea, gula och lila vätskor som rann planlöst omkring. Där var också en liten dator och en röd knapp. På knappen stod det TRYCK. Om man inte skulle veta vad knappen gjorde, skulle man inte trycka på den. För att det stod som sagt tryck i stället för tryck inte och det verkade "lite" hotande.

- Okej, lyssna noga nu, sa XxQ 49 med allvarlig stämma. Freja, gå du och vaktar gången, Anttiina, du kan väl gå med Freja, Lia, vakta mej. Felix, du trycker in koden.

- Koden är: 3000183869119.0, sa XxQ.

- 49. 30..8..9..9.0, så och det var väl två, nej en, eller var det två? undrade jag.

- En för att transportera personer, två för att få böcker, sa XXQ.

Jag tryckte på knappen och det uppenbarade sig tio krokodiler som såg väldigt viktiga ut. En krokodil steg fram.

- Till er tjänst, sir. tac...

Mer hann han inte säga förrän ett alarm hade börjat pipa. Pipandet var ibland högt och ibland lågt. Anttiina gjorde snabbt slut på det med sin flemmkastare.

- Har du någon plan nu? undrade jag av XxQ.

- Nej, men vad gör det, för vi är krokodiler, vi tänker inte, vi gör.

Vi hörde springande steg och rop och det verkade som att de tio krokodilerna började ladda sina vapen.

- Felix, tryck på knappen, tryck, sa Lia.

- Va, varf..., mer hann jag inte säga

- NU, sa Lia

De första skotten hade börjat skjuta mot vårt håll, men de tio krokodilerna började besvara elden. XxQ 49 hade tydligen lagt märke till vårt lilla samtal och stegade mot vårt håll.

- Om hon tycker att du ska trycka så tror jag att hon har en plan, sa XxQ 49.

Lia tittade tacksamt på XxQ 49.

- NU, sa Lia med lite högre röst.

Skotten ökade lite men de tio krokodilerna ökade också rytmen. Jag skulle just sätta fingret på knappen när jag hörde två saker:

- Två gånger, inte en, kom ihåg det, viskade XxQ.

Sen hörde jag skriket. Jag blev först förskräckt av att någon från vår sida hade blivit träffad, men sedan märkte jag att någon av De tio krokodilerna hade träffat en hotdogs pistol som hade fått kortslutning och exploderat. Men jag brydde mig inte så mycket för jag tryckte två gånger, inte en, på den röda knappen. Då började det hända saker. Hotdogsens hade dragit sig lite tillbaka (för att hämta förstärkning gissar jag) och det uppenbarade sig en hög med böcker på transportörens golv. Högen var ganska stor. När jag säger stor menar jag gigaenorm för att vara en hög med böcker.

Anttiina, Lia och Freja kom springande och hämtade så många böcker som i famnen rymdes. De sprang mot De tio krokodilerna och slängde alla böcker mot hotdogsens. De hade dragit sig tillbaka, så de blev en aning förvånade och lite stressade, när de kastade böckerna mot deras håll. Först höll de på att ladda sina vapen, men sen gick de mot böckerna och började läsa. Lia, Anttiina och Freja var redan på väg tillbaka med nästa famn av böcker. De andra hade börjat förstå Lias plan och sprang för att hämta fler böcker. Snart var hotdogsens som attackerat oss överväldigade av böckerna. Vissa sprang mot köket för hämta kastruller att bära fler böcker med, vissa tog så många böcker de kunde bära och var (vad jag tror) på väg mot cellerna för att befria krigsfångar, vissa stannade kvar för att ge böcker åt såna som var på väg till cellerna och

åt såna som kom tillbaka från köket, vissa tog böcker och gick för att sprida dem i hela skeppet. Inga skott hördes mera, det hördes bara hotdogs som vände sida i böcker.

- Allt slutade sist och slutligen bra, konstaterade Freja.

- Japp, jag tror att vår uppgift är klar här och nu, sa Anttiina nästan lite sorgset.

- Ja, det känns som om att man aldrig skulle vilja fara härifrån nu när kriget är slut.

Det hördes ett surr och landskapet hade förändrats. Plötsligt såg jag jorden, men väldigt långt ifrån. Sedan såg jag Europa och Afrika. Nu såg jag Finland, sedan Helsingfors och nu såg jag tåget där äventyret började.

- Vi är tillbaka i tåget, konstaterade jag.

-Jo, det är vi, men det verkar inte ha gått nån tid, sa Lia.

Det var ett verkligt äventyr det, tänkte jag.

SLUT!

Kurragömmaleken av Marta Lindroos

“Nu börjar jag!” ropar Melissa.

Alla springer i väg för att gömma sig.

Alice, Melissa, Petra och Emil leker kurragömma i skolan.

Petra gömmer sig vid toan, Emil gömmer sig i ett omklädningsrum. Alice går efter Emil i omklädningsrummet och hittar en dörr där det står förråd, hon går in och gömmer sig där. Hon stänger dörren så att den blir på glänt för “hon vet att det är mycket dumt att stänga in sig i förråd.”

Hon går djupare in i förrådet för att vara mer gömd. Hon går ännu djupare in i förrådet och väntar på att gå in i något, men hon går bara djupare och djupare och ännu kommer det inte någon vägg. Hon går i minst tre minuter känns det som, men ändå känner hon inte någon vägg, det enda hon känner är sportvästar, racketar och något vått och prassligt under fötterna.

Men vänta..., tänker hon.

Hon går ännu lite längre in, och sedan börjar det bli ljusare och våtare. Efter en stund ser hon att hon har kommit in i en höstskog.

“Men hur har jag kommit in i en höstskog? Det är ju inte ens höst!” säger hon för sig själv. Hon går djupare in och märker att hennes fötter är helt dyblöta, hon fryser och det regnar löv och vatten.

“Jag vill verkligen inte vara här!” säger hon och ska börja gå tillbaka mot förrådets dörr, men då märker hon att dörren och förrådet är försvunna och att hon är i skogen alldeles ensam. Hon får panik och vet inte vad hon ska göra, men då kommer en räv och frågar Alice:

“Vet du var torkskåpet är? Jag skulle behöva hitta det för att torka mina kläder före nu-kommer-våren-festivals-nedräknings-samling”.

“Nu-kommer... vad det nu hette, vad är det för något?”

“Nå det är... Eller äsch kom med så får du se!”

“Jag heter förresten Ramus, har du ett namn?”

“Ja, jag heter Alice.”

Alice och räven går till nu-kommer-våren-festivals-nedräknings-samlingen.

När de kommer fram så är där redan massor med andra djur, Alice ser en tavla som hela tiden går ner en sekund.

Alice pekar på tavlan.

“Vad är det där för tavla?” frågar hon Ramus.

“Det där är ju tavlan som säger när det är vår!”

“Varför har ni en sådan tavla?”

“För att ingen skulle missa en SEKUND av våren!”

“Men våren är väl ingen stor grej, den håller ju på hur länge som helst!”

“Nej, nej! Här i Orneah är det vår bara 24 timmar vart tredje år!”

“VA! Varför det?”

“För att Dystra Dodrick har gjort hela Orneah till ett stort slask, han hatar när andra är glada!”

“Varför det?”

“Nej nu hinner jag inte förklara, kom, nedräkningen börjar!”

Alice, Ramus och alla andra samlas runt tavlan och börjar räkna ner från tio. När de kommer ner till noll börjar alla partya med varandra och äta vårmat och göra allt möjligt roligt. Efter att de varit där en dryg timma frågar Ramus om Alice vill följa med honom hem.

“Ja, gärna!” svarar Alice.

De går hem till Ramus.

Ramus har ett väldigt litet men mysigt hem.

“Oj vilket trevligt hem du har!”

“Tack!” säger Ramus.

“Är du hungrig?”

“Ja, lite”

“Bra, jag har lagat vårmat”

Ramus och Alice äter chokladägg, solsoppa, potatis, morotskaka, groddar och krokussallad. Efter det lägger sig Alice på soffan och slumrar till.

Efter några timmar vaknar Alice och märker att Ramus inte är där. Hon stiger upp ur soffan och går fram till ett skåp, hon öppnar skåpet och hittar en “plansch” där man har dragit röda trådar, och i mitten finns det en bild på Alice. Plötsligt förstår Alice att allting är en fälla och att hon måste rymma härifrån genast!

Hon håller just på att vända sig och springa bort när Ramus kommer hem.

“Vart är du på väg?” frågar Ramus.

“Öööh”, säger Alice och tänker att hon inte kan berätta att hon försöker rymma för att Ramus kanske är med på det. Så hon säger bara:

“Öm, jag skulle gå leta efter dig...!”

“Ja, men okej. Nu är jag här. Jag ska koka te förresten, vill du ha en kopp?”

Alice tänker att hon säkert borde rymma men att Ramus kanske misstänker något då.

“Ja, det kan jag väl”

Ramus kokar te och Alice försöker hitta på hur hon skulle kunna rymma.

“Nu är teet klart!” ropar Ramus.

Alice går till bordet och börjar smutta i sig teet.

Alice börjar känna sig snurrig och trött och plötsligt svimmar hon.

Alice vaknar och ser ingenting. Det är kolsvart och trångt. Alice hör någon prata utanför.

“Hittade du dom där rumppvipesena som jag bad om? Om du inte ännu hittat dom så skulle jag gärna ha extra mjuka och fuktiga.”

“Nej, jag ska skaffa dem idag. Om alltså inte det behövs att jag gör något annat åt er, ers kunglighet?”

“Nej, det behövs inte, det enda som behövs är dom där vipsena, det är verkligen AKUT!”

Alice hör klampande steg och en dörr som smälls fast.

Nu orkar jag inte med något äventyr, jag vill bort! tänker hon.

Hon lyssnar ännu en stund och sedan försöker hon komma ut ur säcken. Säcken får en öppning och Alice smyger ut.

Vart ska jag gå nu? tänker Alice.

Hon smyger omkring i slottet och till sist hittar hon en utgång.

“Snälla öppna dig, snälla öppna dig!” viskar hon till dörren och tar i och drar ner handtaget.

“Jess, det gick!”

Hon smyger sig in i skogen och hinner just gömma sig i en buske när någon kommer.

Hon ser Ramus och någon annan som troligen är dystra Dodrick gå in i slottet. Alice förstår att hon måste springa bort nu för att de kommer att märka att hon är borta och komma efter henne.

Hon springer det snabbaste hon någonsin har sprungit. Hon springer och springer och springer, hon springer tills hon inte orkar mera. Hon flåsar högt. Hon är så trött och andfådd att hon svimmar och faller ner i en lövhög.

Alice vaknar och känner sig snurrig, kall och våt. Hon lyfter på huvudet och märker att hon är täckt av höstlöv. Plötsligt minns hon att hon är efterlyst. Hon stiger upp och börjar titta sig omkring. Hon hör någon ropa:

“Vi delar på oss!”

Hon springer till den närmaste stora grenen och gömmer sig. Hon står knäpptyst och blickstilla på knä bakom granen. Hon står stilla i något som känns som två timmar tills hon vågar röra på sig. Hon stiger upp och tittar sig omkring för att hitta någonting som hon känner igen. Hon ser något som hon tror är en del av Ramus hus, hon går ditåt för att kanske hitta tillbaka till skolans förråd.

När hon kommer till Ramus hus hör hon någon prata:

“Vi hittar henne nog, er kunglighet”

“Ja, annars går det dåligt för er”

“Ja, er kunglighet”

Hon lyssnar en stund och sedan kommer hon på en plan.

Jag ska smyga i väg, samla mat och material för att bygga ett skydd så att de inte hittar mig, tänker hon.

Hon vänder sig om och ska börja gå och samla mat när hon stiger på en knaprig och torr höstkvist och de som höll på att prata tittar mot henne och Dystra Dodrick ropar:

“TA FAST HENNE!!!”

Alice börjar springa för fullt, hon vet inte ens vart hon håller på att springa, hon bara springer. Plötslig snubblar hon på en rot och slår huvudet i marken.

Nu är det mitt slut, tänker hon. (Ganska dramatiskt, jag vet)

Hon är så yr att hon inte orkar stiga upp. Hon hör att de springer fram till henne, hon känner dem lyfta in henne i någon sorts säck, hon vet att hon inte har någon chans mera.

Hon vaknar och märker att hon ännu är inne i säcken. Hon hör att det finns andra omkring henne som pratar.

Plötsligt känner hon en värme, den börjar i tårna och sprider sig långsamt uppåt. Hon blir varm, väldigt varm. Hon blir så varm att det inte mera känns varmt utan det gör ont. Det blir ännu varmare.

Nu gör det så ont att hon inte känner något annat än smärta. Tills hon inte känner någonting alls, inte ens smärta.

Den Hemska Historien Som Vi Hoppas Att Aldrig Sker

av Rebecka Markelin

Regnet piskade på de tunna, tunna glasen. Det var ett hemskt väder i stad L, där Vera bodde.

(OBS! Denna bok handlar om en tjej vid namn Vera. Hon är 15 år gammal och bor i staden L. Inspirationen till denna bok kommer från Hungerspelen bok 1 och *Balladen om sångfåglar och ormar*, Hungerspelen bok 4.)

De sköra rutorna som Vera nästan dött för att få, såg ut att spricka. Veras mor, Mai, kom in i rummet. De bodde i en liten mysig 2:a. De hade två små, små rum. Ett där Vera, Mai och Li, Veras lillasyster, sov. De hade också ett litet, litet kök, men ofta fanns det inte så mycket mat. Deras lilla hus var byggt av små, men hållbara, trästockar. Taket sluttade och det växte gräs på taket.

“Borde vi ta bort rutorna och täcka över dem med våra brädor?” frågade mor (Mai).

“Ja”, svarade Vera med sorgsen ton.

Båda visste att hon hade jobbat i nästan tre år för att ha råd med dem. De började försiktigt pilla loss dem från ramarna. De var super-duper noggranna med att inte söndra något, eftersom de visste att de aldrig skulle ha råd med nya. De hade byggt in en liten konstruktion, som de kommit på innan de hade skaffat fönstren.

Äntligen hade de fått ut fönstren. De hade stängt luckorna och ljuset fanns inte längre, (eftersom de hade fått ljuset via fönstren). Modern gick runt i huset och kände sig fram till ljuset. Hon drog med en tändsticka mot askens kant. En liten, orange låga flammade upp och hon förde den försiktigt mot ljuset. Det kom en liten låga som lyste upp det ena av de två rummen. De hörde ett litet hostande och de visste att Li, Veras lillasyster, hade vaknat. Hon kom in i rummet med små ljudlösa steg. Hon hostade lite till blod i sin näsduk.

“Men lilla gumman, har din tuberkulos blivit sämre?” frågade modern oroligt.

Li hade alltid hostat när hon vaknat, men aldrig flera gånger. Hon hade tuberkulos och de visste alla att hon skulle dö någon dag om hon inte fick hjälp. Vera hade varit i skogen och plockat örter som hjälpte. De blandade örterna med varmt vatten som de fått ur stad L-s stora brunn. Alla invånare fick gratis ta vatten ur den stora brunnen. De hade en öppen eld i spisen där de kokade vattnet. Li drack det, men det kom genast upp i en ny hostattack.

“Li, du måste få medicin eftersom du annars dör. Vera kan du snälla gå och tigga eller bytshandla lite medicin till Li, och Li gumman, gå och lägg dig igen”, sa mor med en lite ynkelig röst.

Vera suckade lite, men älskade sin syster så innerligt att hon alltid ville göra det som var bäst för henne. De ägde inga regnrockar eftersom de var så fattiga att de knappt hade råd med mat, än mindre med regnrockar. Vera tänkte leta efter sin kappa, som möjligtvis hade kvar plasten hon fodrat den med. Hon hörde en ny hostattack från sin syster och bestämde sig för att skynda sig.

Hon sprang ut i regnet och småsprang ner till byn. Hon hade tagit med 10 små kopparmynt, vilket var allt hon ägde. Hon hade fått mynten i veckopeng då de var rikare, innan stad L hade blivit så fattig. När huvudstaden inte längre kunde betala ordentligt med lön till arbetarna som jobbade i städerna I-L hade mor slutat ge veckopeng, och de måste flytta från en lyxig herrgård till en liten trästuga. De hade blivit en stor förändring från lyxigt till inte alls lyxigt.

Vera småsprang ute i regnet. Regnet plaskade lite när hon sprang genom pölar i skyfallet. Hon grät nästan av att vädret var så dåligt, hon var övertygad om att det var vädrets fel att hennes lillasyster hade blivit sämre. Hon darrade till när hon såg åskans blix, inte så långt därifrån. Hon räknade 1...2...3... Åskan var cirka en kilometer bort. Hon blev plötsligt helt nervös. Hon visste att det skulle dröja nästan 30 minuter eller mer innan åskan skulle vara förbi. Hon visste också att hennes lillasyster var livrädd för åskan. Om hon hade varit ensam hemma hade hon säkert dött. Hon hade fått en panikattack. Vera visste att hennes lillasyster skulle “dö” nu när hon inte såg åskan, men om hon sov djupt KANSKE hon inte skulle vakna och KANSKE sova sig igenom åskovädret. Vera skyndade allt det gick. Hon sprang över torget, in i en liten gränd. Hon rusade igenom en liten dörr, in i apoteket. Hon saktade av lite vid dörren. Saga, som var ägare till den lilla, lilla butiken, hälsade glatt.

“Hej Vera, har du igen problem med din syrre? Hur mycket har du med dig idag, som du kan använda till medicinen? Jag har fått in en ny som du kan få för 5.”

Saga var världens snällaste person.

“Jo, jag har med mig 10, och jo min syrre har blivit helt galet sjuk.”

Saga såg medlidande ut och gick in i ett specialrum, där det fanns starkare mediciner för de som fått recept. Vera visste att det var tur att hon kände Saga för annars hade allt varit alldeles för dyrt, och om hon haft råd med något, hade det varit för svagt för att hjälpa. Saga kom tillbaka med en liten flaska i handen.

“Lova att bara ge henne TRE droppar om dagen. Det är viktigt, för om du överdoserar kan du riskera hennes död.”

Saga talade med en lite beklagande röst, men det var inte hennes fel, det visste båda. Men båda skulle tycka att Li hade haft ett alldeles för kort liv, och om hon överlevde tills hon var 55, så skulle man tyckt att de varit ett tungt liv. Tänk att ständigt hosta blod och aldrig kunna gå i skolan. Hennes liv skulle varit värdelöst. Hon skulle ha hostat i alla sina 53 år.

Vera tackade mycket för medicinen och gick ut genom dörren. Hon ville egentligen inte gå hem. Hon ville inte möta sin syster. Hon ville inte försöka trösta henne i hennes största ångest. (Hon hade stor ångest för att hon föddes, hon tyckte att hon var felet att de var så fattiga. Hon tyckte att deras pengar gick till medicinen, vilket var så onödigt eftersom hon ändå skulle dö. Hon visste inte hur mycket Vera och Mai älskade henne.) Vera visste att hennes mamma skulle ha skrikit åt henne om hon visste att hon sölade med flit. Hennes mamma var alltid livrädd för att Li skulle dö, varje gång hon hostade blev hennes mamma galen, det gick inte att tala om det med Li, eftersom hon då skulle vara nära att ta livet av sig själv, men Vera såg orons glimt i hennes ögon varje gång.

Hon hörde mullret av åska. Hon såg en blix, 1... Bullret kom vid ett! Hon kunde inte tänka sig att åskan var där, i deras lilla stad. Hon sparkade till en liten sten. Hennes hjärnspöken började spöka hos henne. Hon såg Li, (i huvudet förstås) död. Hon sprattlade på golvet, av hostattacker. Hon plågades och hade fruktansvärt ont. Vera vaknade upp ur sina mardrömmar. Hon stod alldeles stilla i cirka 2 sekunder. Sedan var det som om någon hade smällt henne i huvudet och hon rusade i väg.

Hon rundade hörnet på dörren, genom gränden, över torget. Åskan smällde ner, hon hoppade till och märkte att hon sett var åskan slagit ner. Det var nära huvudstads-huset, rakt bakom. Blixten hade slagit i det stora trädet. Eken Vera lekte i när hon var barn. Hon stannade till utanför dörren, satte fingret i munnen, lyfte upp det i vädret och tittade varifrån vinden blåste. Den blåste mot deras hus, hon måste snabbt som attan få ut sin familj ur huset. De bodde på en liten kulle, alltså de var högst upp i området. Om åskan skulle vilja slå ner, skulle deras hus vara utsatt.

Hon slängde upp dörren och ropade:

“Mor, Li åskan är här, vi är i farozonen. Nu måste ni ut!”

Hon hade helt glömt bort att Li var livrädd för åskan. Mor kom ut med ett helt vitt ansikte. Li kom strax efter mor. Om mor hade ett vitt ansikte, hade Li en genomskinlig kropp. I denna stund tänkte Vera bara - vad har jag gjort? Vera skulle aldrig glömma de sura ögonen från mor. Och de blanka ögonen från sin syster, de som var livrädda.

“Mor, vinden blåser mot oss, åskan kommer mot oss. Den slog just ner mot eken, mor, EKEN!”

Vera nästan skrek åt mor. Hennes ögon sökte sig mot eken. Hon såg glöden på trädet. Hon såg hur några små grässtrån fattat eld. Hon såg hur några män släckte glöden på trädet och gräset. Mor såg hur en blixtnedslag slog ner i en liten bostad, ingen bodde där, det var öde och förfallet. Tur. Mor såg hur mycket skada åskan förorsakat, hon såg att de inte kunde sitta inne i huset.

Lis hostande avbröt hennes tänkande.

“Vera du har rätt, vi ska ner, ner till gräset där mitt i, där det inte finns träd”

“Mor vi borde till havet... (Host.) Vattnet kan skydda oss från blixterna.”

Li hade inte kunnat gå i skolan. Hon visste inte att vattnet ledde blixterna. Mor fnyste lite åt Vera (eftersom det varit hennes uppgift att lära Li allt om säkerhet som vad man gjorde när åskan kom - Vera hade skippat den delen, eftersom Li varit livrädd och gömt sig i sängen varje gång Vera försökt lära henne om åskan). Mor störtade ner för den lilla kullen, ner till den lilla gräsplätten som var helt öppen. Där brukade de öva toko med deras Berner Sennen-hund, Emmy. Hon hoppade över 1 meter, hon var fantastisk, Emmy var ungefär 1 år gammal och vägde cirka 30 kilo. Hon var förstas underviktig, eftersom hon inte fått tillräckligt med mat. (Varför skulle hon få perfekt med mat när familjen inte fick tillräckligt med mat själva?) Mor drog Vera i handen för att försöka få ner henne för kullen, men Vera ville inte gå utan Emmy.

“Emmy, Emmy kom!”

Jag försökte hålla rösten lugn när hon lockade på henne, försökte hålla sin röst lugn.

“Hon är inlåst, hon kan inte komma ut, nu måste vi gå.”

Mor hade en sträng röst. Vera slet sig loss från mor, med tårar i ögonen. Hon kunde inte lämna henne, inte sin bästa kompis. Hon sprang in i huset, in mot Emmy. Mot hennes lilla skrymsle, långt bak i rummet. Hon låste, med darrande fingrar, upp dörren. Snabbt som attans rusade de ut genom dörren då åskan hördes igen, inte så långt därifrån. Vera tog Emmys koppel och hennes pannband, dem skulle hon behöva. Fast hon var världens snällaste hund, och absolut inte skulle göra någon illa eller springa i väg, var det betryggande att ha henne i koppel. De rusade igen ut ur huset, Vera märkte snabbt att mor och Li redan hade sprungit ner. Hon tyckte det var bra gjort eftersom båda (Vera och Mai) visste att Li inte var en bra springare när hon hade sin tuberkulos. Hon kunde springa lika snabbt som en höna. (Och hönor kan inte springa så snabbt.)

Vera och Emmy sprang så snabbt de kunde ner för den lilla kullen. Vera visste att det gällde sekunder (alltså tills blixten kunde slå ner). Mor stod och grät, Li försökte trösta henne så gott det. Det gick inte. Mor kunde inte trösta sig eftersom hon trodde att hon mist sin dotter. Hon hulkade med ansiktet mot Lis axel och tårarna rann. Lis axel hade blivit alldeles våt av alla stora tårar som mor hade gråtit. Det var i sista stund som de kommit ut ur huset. Vera hörde hur

blixten slog ner i deras hus. Det flammade upp en låga. Det såg ut som om huset brann upp. (Det gjorde det inte, men det visste de inte ännu.) Mor tittade upp från Lis axel. Hon tittade med tårfyllda ögon mot huset som hade varit deras allt. Deras tryggaste ställe. Deras hem. Nu trodde hon också att Vera hade blivit grillad. Hon tittade plötsligt rakt ner mot Vera. Glädjen i hennes ögon tändes igen. Hon skrattade och sprang rakt mot Vera och omfamnade henne i en stor, varm kram. Hennes tårar sprutade och hon hulkade ord som, "Oj gumman, du är så fin, älskade vän, du lever". Ibland överreagerade hon lite...

Två dagar senare var de redan i full fart med att börja bygga upp huset igen. De hade fått gratis hjälp från staden. Under tiden de byggde fick de bo i stadshuset. Vera tyckte att huset var alldeles för fint för att flytta ut ur.

Huset hade blivit färdigt sent igår, men Vera vill absolut inte flytta ut. Hon älskade hus med hiss, fina fåtöljer och dyr inredning. Hon ville absolut inte att deras hus skulle bli färdigt, men så kom dagen då huset blev färdigt. De tog sitt pick och pack och stack. Hela familjen grät så mycket att de hade röda svullna ögon. De hade inte så mycket packning eftersom L var en fattig stad. Därför hade det varit ett fint privilegium att bo fint.

När de kom tillbaka till sitt hus var det exakt som innan, men med lite större rum. De hade passat på att bygga det större och staden L hade accepterat det, eftersom de ändå var en tre-personers familj med hund. Om det förra sovrummet hade varit 10 kvadratmeter var det nya 15. Men det var ju inte de exakta talen utan bara ett exempel. Glasrutorna hade klarat sig förvånansvärt bra. De var alla hela och de (mor + Vera) hade fått hjälp med att lägga in dem och installera luckor som man kan stänga när det kom stormar. Mor var jättetacksam över all hjälp som de fått. Li klagade över att de måste gå trapporna upp till kullen. Hon var redan så van vid att åka hiss.

När de hade varit i sitt "nya" hus några dagar ville mor tala med Vera. De satte sig vid bordet och föste ut Li, mor ville ha Vera för sig själv. Det var viktigt att Li inte var med. Mor började berätta en historia som hände för länge sen.

"För länge, länge sen gjorde städerna A-M uppror."

"Men mor! M finns inte!"

"Gumman lyssna. De var trötta på att huvudstaden alltid skulle bestämma över dem. De ville vara lika fria som andra länder. Leban ville vara lika fritt som andra länder. De ville inte att huvudstaden skulle vara som en envåldshärskare. De gjorde uppror. De började med att störta regimen. Men så fort gick det inte. Städerna krigade mot huvudstaden och huvudstaden krigade tillbaka. Många dog och kampen var blodig. Huvudstaden var mycket mäktigare än de andra

städerna eftersom de var de som hade mest mat, och den maten var också näringsrik. Men alla distrikten (A-M) var inte med på den här planen. Distrikt A-C var till exempel lika välnärda som huvudstaden, men hade kanske lite mindre sötsaker. De var på huvudstadens sida de första 11 månaderna. Till slut gick det att tala vettigt med dem. Om vi skulle besegra huvudstaden måste vi först ta över deras största "inkomstkällor". Under de första 11 månaderna hade vi redan förlorat alldeles för många soldater. Vi fortsatte ändå striden, men lite listigare. Vi gjorde överraskningsanfall och huvudstaden slog tillbaka. Så höll det på i några år. Ända tills för 25 år sen. Då var kriget slut. Eller kanske inte slut, men båda makterna hade förlorat så många att de inte kunde förlora fler.”

“Sitt stilla och tyst!” sa mor snabbt när hon såg att jag skulle säga något. “Nu fortsätter vi. Det var då vi förlorade far. Du och Li var så unga att ni inte minns det. Och då kriget hade “slutat” så hittade huvudstaden på att vi varje år skulle skicka två barn från varje stad till ett spel där huvudstaden får rösta vem som blir mördad och när. En överlever. Allt ligger i huvudstadens makt. Det beror helt på vad de vill rösta på. Men alla domar är plågende, ingen av dem sker på ett ögonblick. Du lider oftast mycket vid varje dom.”

Mor avslutade sin historia tvärt.

“Nu måste du nog gå och lägga dig, vi fortsätter att tala om det sen.”

Vera tassade till sängen, alla tankar snurrade runt i huvudet på henne. Varför berättade mor det nu? Betydde det att Vera skulle med? Tankarna snurrade i Veras huvud.

Nästa morgon var Vera så trött att hon knappt kunde gå. Hon hade knappt sovit en blund utan bara tänkt på mors historia. Hon undrade hela tiden samma fråga; skulle hon måsta åka till kampspelen? Hon tänkte fråga mor genast då hon steg upp, men mor hann säga något till Vera innan Vera hann öppna munnen. Hon sa att Li skulle vara hemma och att de skulle åka till lottningen. Vera skulle just fråga vilken lottning hon menade, men hon förstod att hon inte hade tid nu utan ville bara komma i väg.

Vera tog fram sin finaste klänning och mor började pyssla med hennes hår, hon var förstås redan jättefin och behövde inte fixa till något.

Mor nästan slängde upp Vera i en droska. Droskan var liten men de rymdes ändå bra. Vagnen var brun och hade svarta hjul. Mor tog tag i tyglarna och smackade snabbt på hästarna som drog vagnen. Vera antog att de redan var sena. Hon kände hästarna och visste att de hette Vendla och Moritz. Men det spelade ingen nu. De travade och travade. Vera somnade snabbt och glömde bort mors berättelse medan hon sov.

De var framme efter 2,5 timmar. Mor såg ut som om hon aldrig i sitt liv hade sett en säng. Hon hade svarta ringar under ögonen och såg plågad ut. Det var först då Vera kom ihåg mors story.

“Ska jag var med i kampspelen?” frågade hon försiktigt.

“Jag kan tyvärr inte svara nej, men inte ja heller. Det är en lottning och alla barn mellan 11 och 18 är med. Så det kan bli du eller inte.”

“Men varför är inte Li här då? Hon är ju 11.”

“Alla som är för sjuka får slippa eftersom de ändå dör.”

Mor verkade så ledsen att hon såg ut som ett lik.

De gick hand i hand ner till torget, där lottningen skulle hållas för stad K-L.

“Men mor, du berättade aldrig vad som hände med M?!”

Men mor vägrade att svara på Veras fråga. Det fanns så stora skålar med lotter att Vera, mor och Li kunde ha bött i dem. På den ena skålen stod det K och på andra L. Det knastrade till i högtalaren.

“Tack för att alla är med på denna sorgliga tillställning, men vi hoppas att ni inte blir valda. Ifall ni blir valda, så beklagar jag i förväg.”

Rösten lät riktigt beklagande.

“Alla vet hur detta går till, så nu får vi det överstökad. Den första från K är... Otto! Beklagat så mycket, Otto, hoppas att du överlever. Och den andre är... Selma! Vi önskar er båda lycka till. Hoppas att ni överlever, nu vidare till L. Och den första blir... Max.”

“Huh!”

Vera pustade lättat ut men sedan kom hon ihåg att det skulle vara två från varje. Det fick henne att bli orolig igen.

“Och den andra blir... Vera. Hoppas att alla överlever och lycka till! Vi hoppas att någon som kommer från städerna K eller L kommer att vinna eller bli allas favorit. Lycka till!”

Vera bara stod där. Tomheten och mörkret fyllde hela henne. Vera, som ville leva.

Tänk om Li dör medan jag är borta! Nä, jag måste komma hem, hem till Li! Tankarna flackade runt i huvudet på Vera, allt hon ville var att komma hem.

Väl hemma var det ingen munter stämning, hela familjen höll ihop i vått och torrt och nu skulle deras Vera måsta lämna dem, kanske för gått. Tänk om hon skulle dö så plågsamt att mor och Li skulle bli så ledsna att de också dog, alltså begick självmord, tänkte Vera

“Ni måste alltid vara starka.”

Det var Veras ord vid avskedet då hon slängdes in i transportburen. Utanför hörde Vera mor och Li tala. De talade om att deltagarna måste fraktas i en apbur. En APBUR!

Efter två dagar hade Vera redan lärt känna de andra i buren. Hon hade redan fått en vän, från H, som hette Ruby. Ruby var en snäll, liten flicka på 11 år, hon hostade lite då och då. Hon hade tuberkulos. Hon hade tydligen inte besparats nöjet att vara med. Hon hade lika många muskler som en mygga. Att hon skulle vinna kampspelen, inte en chans. Eller...? Kunde hon bli publikens favorit? Alla tidigare publikfavoriter har antingen varit starka eller duktiga på cirkus. Men vem vet ifall hon kunde hjula eller jonglera med käglor.

Fortsättning följer...

Raven av Vera Nylund

Raven var egentligen en helt vanlig flicka. Men så var det det där som hände en sen oktoberkväll. Det som förändrade hela hennes liv. Det som ingen någonsin skulle glömma, eller våga uttala sig om. Det som alla visste men inte ville veta. Låter det här som något för dig? Om inte så tycker jag att du slutar läsa den här berättelsen och glömmet att du någonsin ens hört talas om den. Men kanske läser du det här en decemberkväll då det är alldeles mörkt, och kanske just du är en helt vanlig flicka. Kanske du någon gång har stått alldeles ensam i mörkret. Om detta passar in på just dig så ber jag dig fundera. Är du säker på att den här berättelsen inte är skriven för dig? Är du säker på att detta bara är en berättelse man ska kasta bort? Nå, du bestämmer själv, men nu börjar jag.

Raven stod ensam på perrongen. Det skulle börja mörkna snart, det visste hon. Var kunde farfar vara? Han hade ju själv bjudit henne. Han hade ju själv sagt att hon var varmt välkommen. Farfar hade bjudit Raven till honom till höstlovet och han hade lovat att det skulle bli riktigt mysigt. Varför kom han då inte? Vinden tjöt som ett ondskefullt monster, redo att fånga sitt offer. Löven prasslade på marken med ett ljud som påminde om ett barns små oskyldiga tassar. Som ett litet sorgset barn som redan för länge sedan tappat hoppet om en sorgfri framtid. Mitt i allt hördes ett dovt muller, som en bil som närmade sig. Kunde det vara farfar?

Bilen närmade sig och hon såg att det var en svart sportbil. Hon undrade om farfar verkligen hade en sådan. Senast hon hade sett honom hade han haft en liten bil som mera såg ut som en gammal kärra. Men kanske hade han skaffat ett nytt fordon. Bilen saktade in framför perrongen och ut hoppade en man i svart kåpa. Raven märkte genast att mannen framför henne inte alls var hennes farfar. Mannen var säkert ett huvud längre än hennes farfar och han gick med smidiga och snabba steg. Mannen hade börjat närma sig Raven. Hon kände hur hon frös till is, först bara i tårna men kylan smög hela tiden uppåt. Mannens ansikte var dolt, men Raven tyckte sig kunna urskilja ett par smala, kyliga ögon och de tittade rakt på henne. Mannen tog ett par sista kvicka steg och tvärstannade sedan rakt framför Raven.

Hon var nästan säker på att han snart skulle ta fram en kniv ur en innerficka och klargöra för henne att hon tagit sitt sista andetag. Fast det gjorde han inte, däremot drog han ner kåpan från ansiktet. Raven trodde att hon skulle få se ett blekt, otäckt ansikte och blev väldigt förstummad då hon såg att det inte alls var någon farlig man. Gestalten i kåpa var en dam i 80-årsåldern. Hon log faktiskt och såg inte alls hotfull ut. Det såg ut som om hon ville uppge något men ångrade sig. Hon stod bara där alldeles stilla. Mitt i allt började hon tala:

“Jag vet inte hur jag ska förklara detta för dig. Du undrar säkert var Eskil är.”

Raven undrade hur den gamla damen kunde veta vad hennes farfar hette och hur det kom sig att hon kommit hit. Damen fortsatte:

“Jag heter Harriet och är granne med Eskil. Han fick tyvärr lite... förhinder, så han kunde tyvärr inte komma och hämta dig.”

Raven stod stilla ett tag. Hon förstod inte varför farfar inte kommit.

“Men jag förstår inte...” Raven visste hur ängslig hon lät på rösten. "Varför kommer han inte och varför kommer du i stället?"

Harriet såg nästan ut som om hon blivit kränkt men hon svarade ändå.

“Ja, ni från stan kanske inte fattar, men här på landet hjälper vi alla varandra. Men nu måste vi nog åka, det börjar ju redan mörkna.”

Harriet lät som om det vore hur vanligt som helst att Raven bara skulle åka med en främling. Harriet visade att hon skulle sätta sig ner på framsätet. Raven undrade om Harriet tänkte köra fast hon var så gammal. Harriet satte sig vid ratten och körde i väg. Då kom Raven på en grej hon inte tänkt på.

“Hur kommer det sig att du har en sportbil och varför hade du på dig en svart kåpa då du kom?"

Harriet såg ut som om hon skulle ha blivit rädd.

“Jag tänkte inte på att du skulle undra. Men nu verkar det som om jag kanske måste berätta. Men inte nu, inte här.”

Harriet hade så låg röst så att hon nästan viskade.

Bilen körde genom det karga landskapet. Ibland stack det upp ett ensamt hus bland träden men annars var det alldeles tomt. Raven satt alldeles stilla på sätet. Hon visste inte hur hon skulle formulera alla frågor som snurrade i huvudet, så hon satt hellre tyst.

Efter kanske en halvtimme stannade Harriet bilen framför ett hus som mera liknade ett kråkslott. Harriet parkerade på en stor gårdsplan omgiven av buskar i välklippta former. Man såg att husets ägare verkligen satsade på att få gårdsplanen så tjugsig som möjligt. Harriet hoppade ut ur bilen och gestikulerade att Raven också skulle göra det.

Raven hoppade försiktigt ut ur bilen. Hon var noga med att inte fläcka ner sina nya skor. Då mamma hade hört att hon skulle få spendera lovet hos farfar hade hon genast skyndat till skoaffären. Raven undrade varför. Mamma som så ofta klagade över sina låga inkomster hade då spenderat pengar på de där skorna bara på grund av att Raven skulle till farfar. Raven antog att mamma velat att hon skulle till farfar bara så att hon skulle få jobba extra under lovet. Sedan pappa dött för några år sedan hade mamma varje dag ansträngt sig hårt för att få mat på bordet.

Raven följde efter Harriet som redan hade gått fram till husets port. Harriet verkade veta precis i vilken kruka hon kunde hitta portnyckeln. Efter att hon grävt en liten stund hittade hon nyckeln. Harriet stegade fram till den höga gyllene porten och öppnade den. Porten gjorde ett litet knarr och öppnade sig. Harriet visade att Raven skulle komma och tillsammans gick de in på den stora tomten. Tomten var så stor så att det kändes som om hennes farfar skulle ha ägt hela skogen. Raven visste så klart att det inte var så men det var ändå roligt att fantisera om det. Mamma och hon som bara bodde i den lilla ettan i Stockholm.

Gården framför huset var stor och till huset ledde en allé av träd. Huset var ett 1900-tals hus av sten. Det var verkligen det vackraste hus hon någonsin sett. Det såg ärligt talat ut som ett slott. Det hade även höga torn. Raven undrade hur farfar egentligen hade kunnat spendera så mycket pengar på huset och om det skulle vara hon eller någon annan som skulle ärva det.

Harriet skyndade genom allén och Raven fick skynda på sina steg för att hinna med. Dörren till huset var även den gjord av sten och i mitten fanns ett runt fönster som ett öga som stirrade på varje steg som Raven tog. Som en beskyddare av huset som stoppade inkräktare från att komma fram till huset. Harriet stack nyckeln i dörren och drog kraftigt upp den. Hon visade åt Raven att komma in.

Hallen var stor och det var minst fem meter till taket. Stora skåp med skjutdörrar och utsmyckningar i guldfärg fyllde den ena väggen. Vid den andra väggen fanns en lång bänk och en skohylla med minst femtio par kängor och skor. På väggen fanns en målning med en sommaräng som påminde Raven om landstället de haft då hon var yngre. Det hade varit en stuga som omgärdats av skogen, ängarna och sjön. Hon kom ihåg hur hon brukade simma i sjön med mamma och pappa och sedan hade de suttit framför den öppna spisen och värmt sig medan solen gick ner. Men det var länge sen, nu fanns varken pappa eller stugan kvar. Mamma hade sålt den under de värsta tiderna. Det var tiden då mamma inte hade något heltidsjobb och Raven hade på riktigt varit rädd att det skulle bli gatan för dem.

Raven fortsatte att titta på den stora foajén. Man såg att farfar var rik. Inte en sådan där snål som förvarade allt i ett stort kassaskåp utan en sådan som förstod att man skulle njuta av livet. Raven hade gärna också varit en sådan om det inte hade varit för plånboken som innehöll en ynka tioöring.

Harriet hade redan fortsatt in i huset så Raven gick vidare in. Efter foajén kom hon in i ett rum med en soffa och brasa. Harriet hade redan fått i gång den och nu sprakade den hemtrevligt. Soffan såg ut att vara gammal men var ändå i bra skick. Den var av sammet och såg väldigt mjuk ut. På soffan fanns stora och små kuddar med söta små volanger. Mattan på marken var rund och ullig. Hela rummet gav ett mjukt intryck och Raven kände hur mycket hon faktiskt

väntat på det här. Fastän hon kanske inte kände farfar så bra så var det spännande med miljöombyten.

Harriet skramlade i köket så Raven gick dit. På matbordet stod en stor skål med småkakor och en karaff med rosafärgad saft. Köksinredningen var av marmor och mattan på golvet var av ljusblått silke. Harriet visade åt Raven att sätta sig vid bordet. Hon släckte den stora lampan i taket och tände ett ljus som hon lade på bordet. Sedan började hon:

“Som jag redan sade kunde Eskil inte komma. Anledningen är lång och komplicerad. Jag och han har under många decennier inte bara varit grannar utan också nära kollegor. Det är lite svårt att förklara vad det är vi jobbar med, men man kan säga att vi är sändebud, alltså kortfattat är vi agenter. Inte sådana som hoppar på hustaken som någon slags ninjor. Vi jobbar med svårfångade bovar. Han är en toppagent och har därför åtkomst till mycket information, men det innebär också mycket förtroende. Han kan därför inte berätta något om sitt jobb. Förresten, du förstår väl att allt jag säger under detta samtal bör stanna inom dessa väggar? Jag måste ge dig ett väldigt stort förtroende som jag inte brukar ge vem som helst. Plattformen jag och Eskil jobbar på heter X och där jobbar ungefär hundra agenter som alla har superstort förtroende för varandra. Men nu har något horribelt hänt. Information om våra uppdrag har börjat läcka ut i världssalltet. Detta är information som är superviktig för våra uppdrag och topphemlig. Denna information handlar om landets säkerhet. Informationen som läckt handlade om koder och inloggningsuppgifter på speciella datorer som hör till den statliga säkerhetspolisen. Vi kontraspioner jobbar parallellt med säkerhetspolisen. Det betyder att vi har mycket information om vad de håller på med. Det är egentligen väldigt betydelsefullt och vår verksamhet skulle annars inte fullgöra sin funktion. Men nu verkar det som att någon av agenterna har börjat läcka ut delar av den här informationen och jag tror det har något med Eskils försvinnande att göra. Frågan är bara hur allt hänger ihop.”

Harriet tittade på Raven med en sådan allvarlig blick att hon genast förstod att detta inte var någon löjlig barnlek. Det var nu hon förstod att Harriet inte hämtat henne i stället för farfar för att han varit och handlat. Hon hade hämtat henne för att han kanske inte skulle komma över huvud taget. Han skulle kanske aldrig mer återfinnas. Det här kanske inte alls skulle bli något mysigt lov med farfar utan något slags tråkigt lov med Harriet. Fastän Harriet verkade rätt så cool så hade Raven längtat till ett mysigt lyxlov med farfar och inte till ett lov med någon av hans grannar.

Harriet verkade vara trött för hennes blick verkade frånvarande. Raven började också vara trött så hon frågade var hennes sovrum fanns. Harriet som hade verkat vara i någon slags tankebubbla vaknade upp ur den.

“Sovrummen ligger på andra våningen, dörrarna är numrerade. Ta rummet med nummer fjorton på dörren, det är stort och fint. Frukosten är i morgon bitti klockan nio.”

Harriet lät som om hon kände till rummets alla vrår, och kanske det var så. Hon och Eskil hade ju varit grannar och nära kollegor i många decennier. Så då känner man väl varandra väldigt bra.

Raven gick ut ur köket och kom in i rummet med soffan och brasan. Brasan hade slocknat men det pyrde ännu en liten rökpuff från brasan. Rummet vilade inte längre i det där hemtrevliga skenet, men hon såg ännu den mysiga helheten. Hon såg den stora foajén men fortsatte inåt huset. Hon kom in i en lobby med en spiraltrappa. Lobbyn hade vita väggar med träpaneler som gjorde att rummet såg stort ut. Det fanns två stora, vita sammetssoffor med mysiga, fluffiga kuddar. På golvet fanns en fluffig vit fyrkantig matta som såg ut att vara supermjuk. Raven hade gärna spenderat mer tid i den mysiga lobbyn men hon kände sig också väldigt trött så hon gick upp för spiraltrappan. Där uppe fanns en lång korridor med många dörrar. Hon gick längs med dörrarna ett, tre, fem. Hon gick längs den långa korridoren och till sist kom hon till dörr nummer fjorton. Hon öppnade dörren och klev in i rummet.

Då hon steg in i rummet spred sig en doft av parfym och nytvättade lakan. Rummet var stort och väldigt vackert möblerat. Längst ut i rummet fanns ett stort runt fönster. Fönstret vette mot den stora trädgården. Fönstret var prytt med fina spetsgardiner och på fönsterbrädet fanns likadana små volangkuddar som i vardagsrummet. Vid ena väggen fanns ett vitt skrivbord med små lådor och utsmyckningar i guld. Bredvid skrivbordet fanns ett stort klädskap och vid skrivbordet fanns en gullig pall, med en sammetskudde. Sängen under fönstret hade ett fint överkast och små blomformade kuddar. Här och där fanns det vackra blombuketter med vita rosor och ljusrosa blommor. Hela rummet var som taget ur en inredningstidning och det var mycket tjugigare än hennes och mammas sovrums i Stockholm. Där delade de rum för det fanns inget annat val. Hon och mamma bodde bara i en etta, så det var ju väldigt litet. Hon brukade fantisera om att hon och hennes familj bodde i ett stort och vackert hus, och kanske det skulle vara lättare att fantisera om detta nu. Nu var ju i alla fall den ena delen sanning. Hon bodde ju ett jättestort hus nu under höstlovet i alla fall. Tyvärr så fanns ju inte hela familjen kvar, och just nu var det ju bara hon. Mamma var hemma i Stockholm, farfar försvunnen och pappa var i himlen. Så de där drömmarna kunde ju inte bli sanna.

Raven fortsatte att kolla runt i rummet och märkte att det faktiskt fanns en dörr till. Hon öppnade den försiktigt på glänt och såg att det fanns ett badrum där innanför. Kranen var guldfärgad och kaklet var vitt. Mattan på golvet var fluffig och mjuk, och snöfärgad. På hyllorna på väggen fanns det doftljus som spred en mild men väldoftande doft. På krokarna på väggen

fanns det vita små handdukar som såg ut att vara väldigt mjuka. Raven undrade när farfar hade hunnit göra allt det här. Det måste ju betyda att han väntat på att hon skulle komma, eller så var det bara Harriet som hastigt gjort i ordning rummet då hon fått veta att farfar försvunnit.

Raven gick tillbaka in i rummet och kikade in i klädskåpet och där väntade den finaste överraskningen någonsin. Klädskåpet var fyllt med fina volangklänningar i vackra pastellfärger och nedanför klänningarna fanns det en fin skohylla i guld fullproppad med prinsessliknande tossor. Raven ville genast prova allt. Mammans gamla T-shirt och slitna jeans hon hade på sig var inget jämfört med de här klänningarna. Hon undrade om hon kanske kunde få testa en. Hon drog av sig kläderna och vek dem i en prydlig hög som hon lade på en av klädskåpets hyllor. Sedan drog hon en rosafärgad klänning över huvudet och satte ett par violetta balleriner på fötterna. I en av skrivbordslådorna hittade hon ett vitt rosa rutigt snöre. Snöret knöt hon runt sina mörka änglalockar och sedan såg hon sig i spegeln. Det var som en helt ny person i spegeln. Kläderna var mycket finare än hennes egna. Ja, förutom de nya skorna mamma köpte innan hon åkte hit.

Mitt i allt kom Raven på att det faktiskt började bli ganska sent. Hon drog försiktigt av sig klänningen och tog av skorna. Hon bytte om till ett nattlinne som hon hittade längst inne i skåpet. Sedan släckte hon lampan och drog ner persiennerna. Egentligen ville hon ta ett bad i det lyxiga badkaret hon sett i badrummet, men hon orkade inte. Det kunde hon göra på morgonen.

Nästa morgon vaknade hon av solstrålarna som letade sig in genom persiennernas små glipor. Hon gäspade och försökte gnugga bort tröttheten ur ögonen. Hon visste inte hur länge hon sovit men anade att det inte kunde ha varit många timmar. Hon tittade på det lilla bordsuret men insåg besviket att det hade stannat. Raven hoppade upp ur sängen och öppnade persiennerna. Hon gick fram till ryggsäcken hon hade lämnat på golvet i den lilla hallen och tog upp telefonen. Ögonen kändes ännu sömniga och det var svårt att tyda vad det stod på displayen. Klockan var halv åtta. Hon hade egentligen inte tänkt vakna så tidigt men hon skulle ändå inte ha somnat om.

Raven tog av sig nattlinnet, vek det varsamt på sängöverkastet och sedan tog hon på sig den rosavit-randiga badrocken. Sedan gick hon till badrummet för att ta sig sitt efterlängttade bad. Än en gång charmerades hon av det vackra, luxuösa badrummet. Det kändes som att stiga in i ett badrum på ett kungaslott. Ändå visste hon att det här var farfars hem. Det kändes märkligt, men kanske det var så när ens vardag var så enkel som hennes. Hon blev glad de dagar hon fick en macka till frukost, andra dagar fick hon vänta till skollunchen. Hon kunde använda samma skjorta i två veckor tills mamma hade råd att använda en gnutta av det dyra tvättmedlet, medan

hon visste att vissa av klasskamraterna kunde få köpa en ny tröja varje månad. Det kändes orättvist, men hon visste att det var så livet var.

Hon höllde upp ett bad och medan karet sakta fylldes med vatten undersökte hon skåpen. Hon hittade en liten låda i guld med tiotals badbomber och i en annan ask fann hon flera olika schampon och duschgéléer. Hon tog en hjärtformad badbomb och lade varsamt ner den i vattnet. Sedan höllde hon i lite grann av en jordgubbsdoftande duschgélé. Badet såg ut som en vacker rosafärgad bål och Raven kände nästan för att dricka av det vackra vattnet. Så klart gjorde hon inte det, men det var så bedårande att titta på det rosenfärgade vattnet. Raven tog av sig den varma badrocken och hängde den på en av de gyllene krokarna på väggen. Hon klev försiktigt ner i det vackra vattnet och lät det omfamna henne. Vattnet var som ett mjukt täcke som lagt sig över henne och hon kände en känsla av glädje sprida sig i henne. All oro gällande farfars försvinnande och livet med mamma i Stockholm var som bortblåst.

Hon låg flera minuter i badet alldeles tyst men efter ett tag kändes det tråkigt. Hon såg att det fanns ett skåp alldeles bredvid karet och bestämde sig för att titta om det fanns någon sysselsättning där. Skåpet hade flera hyllor fyllda med inrednings-, mode- och andra damtidningar. Hon bläddrade lite bland tidningarna och fann en Vogue-tidning. Hon påmindes om det läraren där hemma hade berättat någon gång om Vogue. Det där om att Vogue är världens äldsta modemagasin som ännu publiceras. Det kändes mäktigt att hålla just denna tidning. Tidningen som så många kändisar varit med i. Hon bläddrade en stund medan hon lade sig till rätta i badet igen. Hon kände åter värmen omfamna henne och kände att hon nog aldrig njutit så mycket som nu av ett bad. Hon vilade och tittade på de unga tjejerna som log tillgjort in i kameran. Hon kände praktiskt taget inte igen någon av dem, men kanske det var så när man levde ett så isolerat liv som hon gjorde. Länge, länge tills hon kom ihåg Harriets ord:

“Frukosten är klockan nio.”

Hon fattade att hon faktiskt inte kollat tiden på en ganska lång stund. Kanske klockan redan var nio? Hon visste inte, kanske det var bäst att gå upp ur badet? Hon tassade försiktigt fram på sina blöta fötter, drog på sig badrocken och smög till ryggsäcken. Hon andades lugnt ut då hon såg siffrorna på displayen, kvart över åtta. Hon hade ännu rikligt med tid.

Hon gick tillbaka till badrummet för att göra sig i ordning för dagen. Hon öppnade skåp och garderober i jakt på hudvårdsprodukter. Till sist hittade hon dem i ett skåp av marmor med gulddetaljer. Hudvårdsprodukterna var alla rosafärgade, precis som alla andra detaljer i rummet. Det verkade som att farfar var en sådan som trodde att alla tjejer älskar rosa. Kanske det var så när man var så gammal. Förr i tiden var det ju så. Tjejerna bar rosa och killarna blått. Nu för tiden visste man bättre, tjejer och killar fick bära vilka kläder som helst och ingen mobbade

varandra för det. Ravens egen favoritfärg var ju blå, och hon kände faktiskt flera andra tjejer som hade andra favoritfärger än rosa. Raven undrade varför saker som egentligen var självklara inte alltid verkat vara så självklara i andras ögon. Varför bestämdes det någon gång att just rosa skulle bli flickfärgen? Eller varför förföljde man judar under andra världskriget? Förstod man inte att precis alla är lika värda och att man inte kan bestämma att just ett visst kön ska bära en viss färg. Raven själv såg ju allt detta som självklarheter. Fast allt kring andra världskriget var ju ändå svårt att förstå. Allt kring förintelsen var förhatligt och det kändes motbjudande att tänka på att vissa människor kan hata andra så mycket att de är beredda att göra vad som helst för att bli av med dem.

Raven började titta på de olika hudvårdsprodukterna, hon hade hört flera av tjejerna i klassen tala om en massa dyr makeup som de brukade köpa för sin veckopeng. Kanske farfar hade köpt någon av dem? Hon var rätt så säker på att farfar inte hade kunnat köpa någon av de kända märkena och blev därför väldigt förvånad när hon hittade både ett Drunk Elephant serum och en Dior dagkräm. Mamma hade själv aldrig köpt henne makeup eller gett henne veckopeng som hon hade kunnat köpa det för, men hon hade hört att flera tjejer i klassen typ var kära i sina Drunk Elephant-produkter. Den enda sak hon hade som kunde räknas som en hudvårdsprodukt var en läppomada som hon fått som elvaårspresent. Hon öppnade den lilla flaskan med serum, sprayade lite på handflatan och spred det i ansiktet. Hon blev förvånad över hur bra det såg ut. Dagkrämen hade en väldigt flytande konsistens som gjorde att den var svår att sprida ut. Hon letade i skåpet en liten stund tills hon hittade en ljusrosa makeup-brush och själva borsten var lika mjuk som en sammetslen hundvalp. Raven ryste av välbehag av att bara snudda vid tanken på små söta hundvalpar. Hundar var verkligen hennes favoritdjur, speciellt Shibian och Pomeranian. Hon visste att flera av klasskamraterna hade olika husdjur som hundar och katter, det enda hon själv någonsin haft var en snigel hon hittat på bakgården på stugan hennes familj hade haft när hon var yngre. Om det nu räknades.

Raven fortsatte att göra klart sin makeup. Hon kände någon slags stickande och lite ledsen känsla i kroppen. Fast borde hon inte vara lycklig? Hon hade ju just fått allt hon någonsin kunnat drömma om. Ett rum vackert som ett slott, kläder som gjorda för prinsessor och makeup dyrt som guld. Hon visste. Mamma. Mamma var kvar i Stockholm och Raven här på landet. Mamma jobbade dag och natt medan hon fick ligga i en mjuk sammetslen säng och läsa i en av de hundra böcker som fanns i den vackra mässingshyllan. Raven avslutade sin makeup och började leta rätt på passande kläder för dagen. Hon tittade in i den vackra garderoben där hon under gårdagskvällen hade hittat de vackra volangklänningarna, kanske hon kunde hitta något annat vackert att ta på sig. Hon öppnade de gyllene skjutdörrarna och drog in doften av rosor och

badskum. Det kändes som att farfar hade tänkt på varenda detalj. Rosor och badskum, vem brukar tänka på sådant när det gäller ett barnbarn som man knappt träffat? Hon visste att hon och farfar träffats många gånger då hon var yngre men efter hennes pappas bortgång hade de inte träffats alls. Raven letade sig fram mellan de alla stora och pampiga klänningarna. Och längst in, längst, längst in hittade hon en vacker, vit byxdress i sammet kombinerad med en ljusrosa silkesskjorta. Hon undrade hur mycket vackert farfar verkligen hittat? Undrar bara var han var nu? Harriet hade talat om kontraspionage och säkerhetspolisen. Men hon förstod inte hur allt hängde ihop. Hon bestämde sig för att ta upp det med Harriet så snabbt som möjligt, kanske till och med redan under frukosten. Raven hittade ett vackert sidenband och snörde ihop det till en vacker frisyr. Sedan tog hon på sig ett par av de vackraste ballerinaerna.

Hon tittade sig i spegeln och blev förstummad över hur vacker hon var. Det var som att hon var en av de vackra tjejerna i klassen, med Gucci-väskor och makeup gjort av guld. Eller som de där unga flickorna i Vogue-tidningarna. Hon kände sig ärligt talat som en prinsessa. Hade bara mamma också varit här hade detta varit en dröm, en *väldigt* bra dröm. För en dröm var det här ju redan. Raven tittade sig i spegeln en sista gång, för att vara helt säker på att hon ännu var lika fin som förra gången, och sedan gick hon ner till frukosten.

Hon gick genom korridoren av dörrar och ner för spiraltrappan. Hon gick genom den mysiga lobbyn och förbi rummet med soffan och brasan, som återigen vilade i det mysiga ljuset från brasan. Då hon klev in i köket kände hon doften av croissanter och körsbärste. Bordet var dukat med allt från hallonmarmelad till limpor och pannkakor. Det var som en hotellfrukost, fast bättre. Hotellfrukostar var till alla, det här var bara för henne, och för Harriet förstås. Harriet stod vid ugnen och höll just på att ta ut ett dussin vetebröd ur ugnen. Hon hälsade då hon såg Raven stå i dörröppningen.

“Du kom precis i tid. Örfilarna är nygräddade och allt annat är redan framdukat.”

Harriet tog fram en stor tallrik från skåpet och placerade örfilarna i en prydlig ring på den. Det kändes som att precis allt var och skulle vara perfekt.

“Hoppas du är hungrig, för jag har bakat stort idag.”

Harriet log, ett leende som sa att det alltid gick att spara bakverken om de inte orkade äta allt. Raven satte sig ner vid bordet och började ta åt sig av alla de läckra godsakerna. Fick man en chans att äta sådana här godsaker så tog man den, det visste alla. Hon tog en skiva av ett av de ljusa bröden och några bitar honungsmelon, även några jordgubbar och en klick chokladsås hamnade på tallriken. Hon tog en skål yoghurt med bananskivor och sirap. Blandningen som hon verkligen älskade. Efter att ha fyllt en tallrik började hon äta. Även Harriet hade fyllt några tallrikar med mat, fast hennes tallrikar var fyllda med saker som skivor av limpa och ostron.

Harriet hade verkligen lagat precis allt. Vem tänker på ostron och vetebröd inför en vanlig frukost? Vem tänker ens på att göra en fin frukost för en flicka som egentligen är en främling? Harriet var verkligen trevlig, fastän det egentligen inte var meningen att det skulle gå så här. Men hon måste ännu fråga.

“Vad är egentligen kontraspionage och vad har det med farfar att göra?”

Harriet såg överrumplad ut av frågan.

“Kontraspionage är en typ av spionage som används mestadels inom uppdrag levererade av säkerhetspolisen. Vi på X är allihop kontraspioner, det betyder enkelt sagt att vi spionerar på spioner. Fastän våra uppdrag faktiskt är levererade av de högst satta personerna på plattformen, inte av säkerhetspolisen”

Harriet suckade och fortsatte: “Jag tror det är samma person som läckt informationen och har med försvinnandet av Eskil att göra.”

Det blev tystnad. Raven undrade om de någonsin skulle hitta farfar, inte ens Harriet verkade ha hopp. Hon kände sig nedstämd över farfar fastän hon inte kom ihåg minsta lilla minne av honom. Det var nog lika knasigt som att servera lyxfrukost till en främmande flicka. Hon förstod inte riktigt varför någon skulle ta farfar bara för att han jobbade som kontraspion. Vad gjorde de i så fall med honom just nu? Raven tog sats för att fråga Harriet, men hon avbröt henne.

“Jag skulle gärna sitta här med dig och smutta på körsbärste och äta småkakor, men jag måste tyvärr gå och göra ett ärende. Det finns mycket att göra på plattformen nu när Eskil är försvunnen och tyvärr faller största delen av arbetet på mig. Lova mig att stanna inne och inte öppna dörren för någon. Jag har en egen nyckel så det är bara för dig att vänta tills jag kommer. Kommer någon mörkt klädd man in i huset, göm dig genast”

Harriet såg nästan rädd ut.

“Hur vet du om att mörkklädda män är farliga? Du vet ju inte vem som rövat bort farfar.” sa Raven.

“Saken är den att jag sett mörkklädda typer smyga både runt huset och plattformen de senaste dagarna, vilket egentligen inte är möjligt eftersom både plattformens plats och spionernas personliga uppgifter som bostad och hemort är hemliga. Egentligen har jag och Eskil brutit mot plattformens reglemente då vi blev vänner. Fast vänskap kan man ju inte bestämma över. Jag går och klär om mig nu.”

Harrie traskade ut ur rummet. Raven visste inte om det var meningen att hon skulle följa med henne eller om hon skulle sitta kvar i köket. Hon bestämde sig för att städa undan frukosten. Hon lade de överblivna frallorna, vetebröden och muffinsen i en liten korg och hällde yoghurten

i en burk. De överblivna frukterna och bären hällde hon i en liten påse som hon satte i kylan. Efter en liten stund var hela frukosten bortdukad och hon bestämde sig för att titta till Harriet.

Då hon kom till foajén såg hon att Harriet var klar och skulle börja gå. Hon hade bytt om till samma svarta kappa hon hade haft dagen innan då Raven sett henne för första gången.

“Jag börjar gå nu.”

Harriet vinkade, öppnade dörren och försvann.

Raven var ensam. Hon kände sig inte direkt rädd men lite ängslig. Vad skulle hon göra? Hon skulle vara ensam i flera timmar. Kanske fanns någon trevlig aktivitet hon kunde hitta på. Det fanns säkert inte bara ett hundratal rum i huset, utan också flera aktiviteter. Hon bestämde sig för att börja med att ta en närmare titt på huset. Hon gick till rummet med spiraltrappan och skyndade ivrigt upp för trappen. Hon kom upp till våningen med de numrerade dörrarna men fortsatte uppåt.

Nästa våning såg helt annorlunda ut. Den hade samma eleganta stil men det fanns mycket färre rum. Vid ett litet runt fönster fanns det ett skrivbord och en enorm, alltså ärligt talat enorm, bokhylla. Det som skiljde den här bokhyllan från många andra, förutom att den var enorm, var att den var fylld med mappar. Överfylld med mappar. Skrivbordet var pryddigt dekorerat med ett litet bordsur, en blomvas med en ensam pysslingmössa, tetranema mexicanum, och en vit diffuser. Farfar var verkligen duktig på att inreda, eller kanske hade han hyrt in en proffsinredare.

Hon steg in i rummet och tittade lite närmare. Mapparna verkade vara noga placerade och det stod en etikett på varje rygg. *Dataintrång, Statsbankens inloggningskoder, Polisens medverkare...* Det här verkade vara farfars arbetsrum. Raven hade gärna fortsatt titta igenom sakerna i rummet och hon såg även att det verkade finnas ännu ett rum några meter bort, men hon ville inte snoka bland farfars jobbgrejer, så hon fortsatte upp för trappan.

Nästa våning var precis vad hon sökte. En trivsamt lokal där man kunde spendera tid med att bara mysa. På väggen satt en vit, modern TV och framför den fanns en mysig, fluffig matta och en vit hörnsoffa. På ett sidobord fanns det en mysig lampa som gav ifrån sig ett gult, mysigt sken. Under tv:n fanns det en avlång byrå som var fylld med lådor. Raven tyckte att det här var det perfekta stället att spendera tid på under dagen. Ännu lyckligare blev hon då hon såg den vita, stora bokhyllan vid väggen. Den var fylld med böcker, i alla världens färger. Det här var verkligen en dröm, alltså *verkligen inte* en mardröm. En lyckodröm. Hon tog upp fjärrkontrollen och satte på tv:n. Vad borde hon kolla på? De hade inte en tv hemma, så hon visste inte riktigt vad det fanns för olika kanaler. Såklart visste hon SVT, TV4 och faktiskt till och med Netflix. Men hon hade aldrig fått en chans att titta på dem. Någon gång hade de kollat på SVT barn hos

Astrid, men Astrid såg inte att hon hade tv som någon stor grej så hon var inte så intresserad av den. Fastän Astrid alltid skulle vara hennes bästa vän, så var hon ibland rätt så störande. Ibland kändes det som att hon verkligen inte var tacksam över hur bra hon hade det. Hon såg det som en självklarhet att ha den nya telefonmodellen och att få en femhundralapp i födelsedagspresent. Femhundra kronor var en hel förmögenhet. För femhundra kronor hade Raven kunnat skaffa en månads mat till sig och mamma. Eller så hade hon kunnat köpa det dyra halsbandet hon sett på Edblads. Mamma hade aldrig bett henne om halsbandet men Raven visste att hon gärna hade köpt det. Mammans smyckeskrin innehöll några enstaka örhängen och armband, men allt var billigt krams hon köpt på loppis. Inte för att hon brukade gå på fester där hon behövde de där dyra smyckena, men hon drömde om dem ändå. Hon talade heller aldrig om sorgen över pappas död, men Raven visste att sorgen fanns där. Hon visste att de kvällar mamma var tyst, tänkte hon på pappa. Före pappas död hade mamma skrattat ofta, men efter att han dött hade hon blivit tystare. Hon hade även börjat sucka allt oftare. Raven förstod, vem skulle inte vara orolig när man med nöd och näppe fick räkningarna betalda.

Raven valde att kolla på Netflix. Hon skrollade igenom mängderna av filmer och hittade en film som handlade om en flicka som började på en ny skola. Hon tittade på filmen en stund tills hon förstod att filmen inte skulle bli intressantare. Det var så med vissa filmer. Sammanfattningen om vad filmen skulle handla om lät bättre än vad filmen i verkligheten var. Det var som att de som gjort filmen var bättre på att skriva än att göra filmer. Om de skulle ha skrivit en bok i stället hade den säkert blivit succé. Tyvärr gjorde de i stället en film och sabbade allt.

Hon bestämde sig för att läsa en bok. Hon letade igenom bokhyllan som var fylld med kända klassiker. Den var fylld med allt från *Rödluvan* till *Jorden runt på åttio dagar*. Raven beslutade sig för att läsa boken *Agnes Cecilia*. Hon satte sig till rätta i den vita hörnsoffan och började läsa. Redan efter några kapitel var hon som besatt av boken. Hon satt och läste i flera timmar tills hennes kurrande mage drog ut henne ur läsbulblan. Hon tittade på klockan och såg att hon började närma sig tolvslaget. Borde hon börja förbereda lunch? Hon lade tillbaka boken i hyllan och gick nerför trappen till nedre våningen.

Hon gick igenom rummen fram till köket. Kanske kunde hon äta av resterna från frukosten? Det hade blivit över mycket från frukosten så hon kunde säkert ta något till lunch. Hon tittade i skåp och kylskåp. Efter en liten stund av genomsökning hade hon funnit vad hon behövde för att tillreda en perfekt lunch. Hon tog en spelt quinoa croissant ur korgen med vetebröd, ett överblivet stekt ägg, grönsaker och frukt. Hon värmde upp det stekta ägget i mikrovågsugnen och skar banan, äpplen och gurka. Hon placerade allting på en tallrik, satte sig till rätta vid

bordet och började äta. Hon hoppades att Harriet skulle komma hem snart, inte för att hon kände sig rädd eller så, men det kändes ovant att vara ensam i ett främmande hus. Hon åt under tystnad.

Efter att hon ätit kände hon för att ta en promenad. Fast Harriet hade ju sagt att hon skulle hålla sig inne. Skulle hon gå tillbaka till övervåningen? Fast hon hade ju redan varit där. Kanske kunde hon utforska nedre våningen? Hon hade ju ändå bara sett en liten del av rummen. Raven gick genom de rum hon redan sett, men efter att hon gått förbi hallen kom hon fram till det första utrymmet hon ännu inte sett. En korridor. En korridor med dörrar, många dörrar. Hon gick fram till den första. Bara en städskrub. Hon fortsatte till den andra och öppnade dörren. Bakom dörren fanns världens härligaste ställe, ett bibliotek. Hon gick in i biblioteket och gick längs raderna av bokhyllor. Fanns det barnböcker eller var det här ett bibliotek där det bara fanns böcker som farfar själv tänkte läsa? Hon undrade vilka slags böcker farfar brukade läsa, kanske faktaböcker? Eller kanske romaner? Hon undrade om farfar var den typen som brukade köpa böcker eller låna dem från biblioteket. Hon läste på bokryggarna *Hamlet*, *Odysseus*, *Moby Dick*, farfar verkade tycka om gamla, klassiska böcker. Sådana böcker hon började gäspa av, så hon bestämde sig för att undersöka något annat än biblioteket.

Hon gick tillbaka ut i korridoren och gick vidare till nästa dörr. Bakom den fanns det vackraste badrummet hon någonsin sett. Väggarna var vita och lavoaren var gjord i ljus marmor. Duschen var omgärdad av en glasvägg. Toaletten var som i ett helt eget rum och supermysig. Vid det stora fönstret fanns det en vacker stor jacuzzi och bredvid den fanns en prydlig växt som gav badrummet en extra touch av glamour. Allt i badrummet var alldeles rent och till och med glasväggen vid duschen glänste. På krokarna vid lavoaren hängde det både kaftaner och handdukar. Hela badrummet doftade gott av rosor och badskum. Det var som om precis alla rum var fixade så fina som möjligt. Farfar verkade verkligen vilja att allt skulle vara elegant. Fastän hon var häpen över hur vackert allt i badrummet var fanns det inget hon kunde komma på att göra där så hon gick tillbaka till korridoren och ut tillbaka till hallen.

Hon skulle precis gå till lobbyn då hon såg något i fönstret. Något som gjorde henne skräckslagen. Ett ansikte under en svart luva tittade in genom fönstret. Ögonen var mörka av hat och de tittade rakt mot henne. Raven blev panikslagen och rusade ut från hallen, in i lobbyn och upp för trappan till andra våningen där hennes rum befann sig. Hon öppnade dörr nummer fjorton, störtade in i rummet och låste dörren. Hon ville egentligen bara gömma sig tills Harriet kom hem, men om de svartklädda typerna kom in i huset borde hon väl skydda huset? Om farfar och Harriet nu var agenter så var det väl väldigt viktigt att de där typerna inte fick tag i den information de försökte komma över? Hon smög fram till fönstret och tittade ut på gårdsplanen. Synen hon fick se gjorde att hon flämtade av förfäran. Där nere stod ett femtiotal svartklädda

figurer som viskade och pekade på huset, det var inte svårt att lista ut att deras mål var att komma in i huset. Raven började kallsvettas. Vad skulle hon göra om alla de där typerna försökte komma in i huset? Hon skulle inte klara av att stoppa dem. Vad skulle hända om Harriet nu kom hem? Fastän hon var klädd som dem skulle det vara misstänksamt om hon hade nyckel till huset. Raven bestämde sig för att spendera resten av dagen inne på rummet, för säkerhets skull. Hon sköt fram en fåtölj framför dörren, satte sig ner på sängkanten och drog fram ryggsäcken med foten. Hon tog försiktigt fram *Ronja Rövardotter*-boken som hon tagit med sig hemifrån. Hon brukade läsa just den boken då hon kände sig ensam och rädd. Den gav tröst. Boken bar på så många minnen från både mamma och pappa. Fastän hon egentligen redan visste vad som skulle hända på nästa rad ville hon läsa den, och just nu kändes det som en väldigt viktig sak att läsa den. Som om det var livshotande om hon inte gjorde det. Det kändes som att den skulle hjälpa henne att försvara sig mot det onda, fast hur, det visste hon inte. Hur skulle en alldeles vanlig, sönderläst bok försvara henne i kampen mot farliga svartklädda typer?

Raven läste några kapitel och åt en karamell hon fann i väskan. Hon läste några kapitel till, men det var som att hon inte kunde sjunka in i Ronja-världen. Hon kände sig rastlös. Antagligen berodde det på de svartklädda typerna där nere, hon visste att det skulle vara farligt att gå tillbaka ner till första våningen, så hon skulle behöva vara inne på rummet resten av eftermiddagen. Hon kände sig hungrig, hungern hade smugit sig på henne, och nu kände hon hur hungrig hon var. Magen nästan värkte av hunger. Hon grävde i ryggsäcken på jakt efter något hon skulle kunna äta. Efter en stund av grävande hittade hon ett äpple. Härligt, det enda hon hade att äta var ett äpple som säkert legat i hennes väska i flera veckor. Det skulle hon leva på tills Harriet kom hem. Hon tog en tugga av äpplet och gick sakta några varv runt i rummet.

Vad skulle hon göra? Det var som att hon gjort allt som gick att göra. Som om hennes idékälla var alldeles tom på idéer. Bokstavligen. Hon bestämde sig för att smyga försiktigt ut ur rummet för att hitta något att äta. Raven sköt bort fåtöljen och smög ut i korridoren. Hon smög runt bland dörrarna i jakt på ett rum, där hon kunde finna något att äta. Städskrub, gästrum, vardagsrum. Det var som att ---

Fortsättning följer...

Text av Anni Osterlund

“Jag har haft en bra barndom, jag har haft roligt, haft bra vänner och familj”, sa Amelie i en av sina intervjuer.

Men det var inte sanning att hon hade haft det så. Att ljuga var alltid en bättre sak än att berätta sanningen. Hon kom från en familj där hon skulle stanna hemma varje dag och städa, laga mat och ja... städa. Enligt hennes föräldrar var hon bara en betjänt. Alltid var det något som var fel. Maten var fel gjord, hon hade inte städat tillräckligt bra och så vidare. Alltid något fel.

En dag för många år sedan var Amelie i butiken och köpte mat till middag när en man som såg ut att vara ungefär 40 år kom fram till Amelie och frågade henne om hon var bra på att skådespela. Konstig fråga, tänkte hon, men hon sa ja för att hon tyckte det var roligt att skådespela. Mannen gav henne ett businesskort och sa till henne att ringa om hon var intresserad. Hon tittade på kortet och det stod “BLUE SKY MOVIE AUDITION” och under fanns en adress och ett nummer. Hon satte kortet i sin kasse och glömde bort det eftersom hon måste spendera hela resten av dagen med att städa.

Senare på kvällen efter maten hittade Amelies föräldrar kortet och frågade henne vad det var. Hon sa till dem att det var information om något som hon inte visste, att någon gammal man gett henne kortet. Hennes föräldrar tittade på varandra och sa ingenting om det.

Ungefär en månad senare sa hennes föräldrar till henne att hon inte behövde städa eller laga mat, hon skulle hellre gå till en adress som fanns på ett litet kort. Hon tänkte att det var konstigt, men hon kunde inte säga nej. Hon tittade på kortet och såg att det var samma kort hon fått för en tid sedan. Hon tittade på adressen och tog på sig sina slitna skor och sin gula regnjacka.

Hon var på väg mot adressen och tittade på kortet igen. Hon tänkte om hon skulle gå dit eller inte. Någoting inne i henne sa att inte gå, men hon gick ändå. Stort misstag.

Hon kom fram och såg en kö med ungefär 50 personer utanför huset hon skulle till. Hon frågade en äldre kvinna vart de köade, och det var till “BLUE SKY MOVIE AUDITION”. Hon visade kortet hon hade för kvinnan och hon sa till henne att ställa sig i kön. I kön stod en liten flicka tillsammans med två vuxna, kanske hennes föräldrar. En glad familj, tänkte Amelie. Hon kände att hon ville ha det.

Efter en stund kom en person och sa att Amelie skulle komma in, och hon märkte att de som stod före henne hade gått in redan. Hon gick in och kände sig nervös. Tänk om det går dåligt? Tänk om jag gör fel? VAD HÄNDER? Allt möjligt for runt i hennes huvud, men snart kom hon in i rummet.

Det var ett stort rum med tre personer som satt vid ett bord som såg väldigt seriösa ut. Efter en stund kom en assistent fram till Amelie och sa med en rolig röst:

"Hej! Jag heter Maximus Prius och jag är assistent! Här ska du få ett manus! Jag ska föra dig till ett rum där du kan träna nu."

Amelie visste inte vad hon skulle säga, det var mycket att ta in. Hon gick i en stor korridor och såg många rum. I ett stort rum såg hon den lilla flickan hon sett i kön.

De kom till ett rum där Max sa att Amelie hade två timmar att träna. En annan assistent skulle hämta henne sedan. Hon tittade på manuset och tittade på Max, men han var borta. Hon läste igenom manuset och det var ganska svårt, men hon skulle nog kunna nog göra det. Hon började träna tills hon hörde ett skrik. Hon tittade ut och såg den lilla flickan gråta och hennes föräldrar skrika på henne. Amelie gick fram till familjen och frågade vad som var fel.

"HON FÅR ALDRIG SCENEN RÄTT!" skrek mamman.

"Har du frågat henne om hon ens vill göra det här?" svarade Amelie.

"NEJ, MEN DET HÄR SKA BLI EN STOR SAK FÖR HENNE! HON MÅSTE!" svarade mamman.

"Om du vill kan jag hjälpa henne träna!" sa Amelie. "Så då behöver hon inte vara med er", tillade hon tyst.

"Ta henne, jag bryr mig inte."

När Amelie och flickan, som hette Yves, var på väg till Amelies rum för att träna frågade Amelie Yves om hennes föräldrar alltid var så här.

"Ja..", svarade Yves.

De kom till Amelies rum och började träna. De hade inte mycket tid, men de fick det att funka.

"Yves, vill du göra det här?" frågade Amelie med orolig röst.

"Nej, men mina föräldrar säger att jag måste. Jag vill bli arkitekt", sa Yves med en ledsen röst.

"Om du vill, kan jag hjälpa dig med det!"

"På riktigt!?"

"Ja, men jag kan inte göra det nu, och det ska vara en hemlighet, lova att du inte säger till någon!"

"Jag svär!" sa Yves med en glad ton.

Efter en lång stund av träning kom en annan assistent in i rummet och sa att tiden var slut. Hur gick tiden så fort? tänkte Amelie.

"Vad om jag misslyckas?" frågade Yves.

”Det kommer inte hända, du är ju super!”

”Men om mina föräldrar inte tycker det?”

”Då kommer jag skydda dig, men fråga inte så mycket, vi är snart där.”

Och det var de. De kom in i det stora rummet och där satt de tre personerna. Assistenten tog deras manus och bad dem gå och sätta sig. Det fanns många personer där som alla såg trötta ut. Amelie och Yves väntade en lång stund. I tur och ordning gick två personer in i ett lite mindre rum och visade sina skådespelartalanger för tre personer. Man fick inte veta vem det var som satt i juryn.

Efter en lång stund kom Max och sa att det var Amelies och Yves tur. De gick in i rummet och såg några personer. Då sa Max att de skulle börja. Men vad? Vad? Skulle de börja?

“Börja!” sa han.

De började. Det gick bra, de tyckte allt var okej, så kändes det. Allt gick snabbt, huvudet snurrade, hjärtat bultade. Men allt var okej. De var färdiga. De lämnade rummet snabbt.

Fortsättning följer...

Namnlös text av Filippa Sjöström

Grace öppnade dörren hem. Hon möttes av Nala-katten som trött kom fram runt hörnet och log. Varje dag väntade Nala på henne. Då skoldagen varit jobbig uppmuntrade Nala henne. Grace tog av sig sina skor och satte dem i skåpet. Hon plockade Nala i sin famn och gick till köket för att bräda sylt på ett rostbröd. Samtidigt höll hon Nala i ena armhålan, plockade upp brödet och gick uppför trapporna till sitt rum.

Graces rum låg på andra våningen av deras hus. Hon fick för det mesta vara ensam, för de enda rummen på andra våningen var hennes och hennes storasysters. Milla, hennes storasyster var 18 år och var oftast hos sina kompisar och hängde på caféer. Milla var snäll och Grace fick flera av hennes kläder. Hon hade ansökt till Oxford University och väntade dagligen på svaret. Rummet var ljust och på våren kunde hon se grannens körsbärsträd blomma. Höger om dörren, vid väggen fanns ett råddigt skrivbord och sängen var liten och svart. I ett hörn låg hennes innebandyutrustning. Väggarna var vita och hade en bild på Nala. På golvet fanns en barnslig prinsessmatta som Grace helst kastat i roskisen.

Grace släppte försiktigt Nala på sängen och lämnade brödet på bordet. Hon tittade sig snabbt i spegeln och tog en bild på sig själv. Den skickade hon till sin bästis Louise som flyttat från Frankrike till London för en månad sedan och varit hennes bästis sedan dess. Första dagen då hon kommit till skolan hade Grace nästan inga vänner, Olivia, hennes gamla vän hade flyttat till Norge. Läraren Mrs Wilson hade gett Grace uppgiften att visa Louise runt i skolhuset och de hade snabbt klickat med varann. Alltid när hon såg Louise tänkte hon på det. Det fick henne att skratta och tänka på alla de gångerna de skrattat så mycket att de inte kunde andas.

Hon räknade snabbt stycket de hade i matteläxa och läste litteraturboken klart. Grace tittade bakåt. Nala strök sig mot dörren, det var dags att ge henne mat. Grace följde efter Nala nerför trapporna och tog fram maten. När Nala i lugn och ro ätit sin mat klart lade hon sig i Graces famn och somnade. Grace tog en bild på Nala och skickade den till pappa som för tillfället seglade mitt på Atlanten. Hon saknade honom. Mycket.

Dörrklockan ringde. Grace stod upp. Hon hade visst drömt om pappa en stund men vaknade nu till ljudet av dörrklockan. Mamma. Grace sprang till dörren och öppnade den långsamt och möttes av mamma som tog henne i en djup kram.

“Älskling, hej, har du gett mat åt Nala?” hälsade mamma.

“Ja, och jag har också gjort mina läxor”, svarade Grace.

“Duktigt, älskling”, sa mamma medan hon tog av sig jackan och gick till köket för att laga mat.

“Kan Louise komma och övernatten hos oss imorgon, då du är i Coventry?” undrade Grace.

“Hmm ja, ni måste bara kunna bete er”, sa mamma med ett brett flin.

Grace himlade med ögonen och sprang till övervåningen för att ringa Louise.

“Hej bestie!” utropade Louise i telefonen.

“Hej Lou, vet du vad, du kan komma över natten till oss imorgon!” sa Grace ivrigt och log.

“YEAH, jag ska börja packa genast!” fnittrade Louise.

“Vi ses då, hejdå!” tillade Grace.

“Hejdå, vi ses”, svarade Louise glatt.

Grace började genast städa. Hon satte läxböckerna i väskan och organiserade sitt bord. Plötsligt hördes ett bang.

I en sekund var Grace vid fönstret. Hon var rädd. Men när hon tittade ut såg hon inte något underligt. Men sedan, på farbror Joes gård, såg hon en stege som hade fallit. Halvt under stegen log Joe svimmad.

Nu ut! Grace sprang ner för trapporna och skrek åt mamma att komma efter. Hon tog Emergency kittet från skåpet i badrummet och sprang ut på gården med mamma skrikande efter. Grace svängde vid gårdshörnet och sprang över gatan. Hon hoppade över det korta staketet in på gården och landade perfekt.

Grace hade sett rätt. Vid husknuten log Joe på marken halvt under stegen. Mamma hade fattat läget och nu tittade hon på Joe bredvid Grace. Det var knappast allvarligt men Grace ringde 999 ändå.

Sirener hördes bakom hörnet medan mamma kollade Joes skick. Graces mamma var sjukvårdare men jobbade inte på avdelningen för hemolyckor. Grace tittade med hjärtat bultande på när sjukvårdarna knuffade båren in i ambulansen och hon hoppades att allt var okej med Joe. Köraren bytte snabbt nummer med mamma och de körde i väg med sirenerna på.

Efter en timme av otåligt väntande ringde sjukhuset. De berättade att Joe brutit högra armen och lillfingret. Han hade både gips, mitella och en krycka. De kontaktade också hans barn och de var redan på väg. Hans dotter skulle sköta om honom tills gipset togs bort och läkandet undersöktes. Den här dagen fick Joe äta hos dem, mamma lagade Graces favorit, fish and chips, och Joe gillade det också. Det märktes att Joe blev glad då Nala hoppade i hennes famn. Nala spann och såg belåten ut. Hon blinkade långsamt med ögonen då Joe krafsade henne. När de åt strök hon sig mot möblerna och när mamma gav henne mat åt hon mindre än vanligt. Det var

ovanligt, men mamma glömde strax bort det. Efter middagen hämtade Joes barn honom och mamma började packa till sin jobbresa till Coventry. Hon skulle undervisa studerande på Coventry Hospital och vara där i två dagar. Hon skulle övernatta hos Graces och Millas faster. Tanken på det fick Grace att sakna pappa. Hon skakade av sig tanken och gick upp till sitt rum för att städa. Hennes rum såg så tråkigt ut. Hon tänkte på Louises rum. Det var ljuslila färgat och hade en mjuk säng med flera dynor. Hon hade led-lampor under sitt bord och flera växter vid väggen. Bredvid fönstret fanns en klädhängare med söta kläder. Hon tänkte på sitt rum. När hon tänkte verkade det konstigt. Rummet var tråkigt. I födelsedagspresent skulle hon i alla fall önska att få en room-makeover.

Klockan var åtta och Grace hämtade sin smörgås till sitt rum. Mamma vloggade om bakning till Instagram och Nala låg mitt bland böckerna på Graces skrivbord. Hon sträckte på sig medan Grace försökte stapla böckerna och samtidigt tog fram sin bok. Grace satte sig ner och började läsa sin bok medan hon mumsade på smörgåsen och förberedde sig för att gå och lägga sig. Nala jamade efter en stund och väckte Grace ur läsbubblan. Hon lyfte upp Nala på sängen och hon rullade omkring och strök sitt huvud mot sängkanten. Grace fnittrade och log medan hon tog på sig sina för korta rutiga pyjamasbyxor. Hon suckade och letade en lång stund i garderoben efter en skjorta. Hon tog en och lade sig på sängen med boken i handen. Nala strök sig mot hennes ben och lade sig bredvid Grace. Efter en stund spann hon och sov djupt. Grace läste sin spännande bok i lugn och ro och hennes hjärta bultade. Nala kisade med ögonen och lade tassens på Graces mage. Hon lugnade sig och efter en stund stängde Grace lampan och lade boken åt sidan. Hon svängde sig på rygg och somnade till takten av Nalas jämna purrande.

På morgonen steg Grace ur sängen långsamt och tog fram rena kläder. Nala var redan på väg ner och jamade vid trappan. Grace tog sin skoluniform på sig. Det var en grönrutig kjol med en kragskjorta. Sedan hade hon också ett matchande diadem. Snabbt gick hon till badrummet och tvättade sitt ansikte. Hon borstade tänderna och håret och sprang kvickt till köket. Mamma hade lämnat två smörgåsar på bordet som hon åt och sedan slängde hon väskan hon packat på kvällen på ryggen. Vägen till busshållplatsen var kort. När bussen kom såg hon Louise som vinkade i fönstret och hon hoppade på. De talade en lång stund och till slut kom de till skolan.

Grace älskade skolan. Även om det ibland var jobbigt så gillade hon de flesta ämnen som till exempel slöjd, gymnastik, historia, omgivningslära, samhällslära, matte och modersmål. Idag

började skolan klockan 8:00 och slutade 15:00. På morgonen hade de gymnastik och Grace älskade det. De råkade ha innebandy, och Grace älskade det.

Fortsättning följer...

Dracula av Norah Thottungal

Jag satt framför den lilla brasan i mitt lilla hus, som snart höll på att rasa ihop. Dock hade jag inga pengar för att reparera skadorna, och när jag såg alla räkningar visste jag att det var kört. Det fanns inget hopp. Ifall jag inte sålde huset skulle jag inte ha pengar till att köpa mat, och då skulle jag eventuellt dö. Men å andra sidan skulle jag nog dö ifall jag inte hade tak över huvudet också.

Jag började fundera över de få alternativ som jag hade. De var inte många. Jag kunde kanske börja samla pantflaskor på gatorna tills jag hade tillräckligt med pengar, eller... eller kanske jag kunde bo hos min kusin, han bor någonstans vid utkanten av landet. Senast jag hört av honom var då han skickade ett vykort åt mig från ett soligt ställe utomlands på en strand. Han har alltid varit den av oss som lidit mindre av pengakris. Men hans hus var långt borta, det skulle ta timmar för mig att komma dit, och dessutom hade jag ingen bil, så jag kunde inte ta mig dit i alla fall.

Jag kunde kanske börja jobba hos någon som en sorts assistent, eller hjälpreda. Det var nog antagligen det enda alternativet, om jag inte ville dö av köld, eller hunger. Jag kunde använda mina sista sparpengar till att göra små affischer om att jag ställer upp som hjälpreda där det behövs.

De senaste dagarna hade jag alltså satsat alla mina pengar på affischer där det stod att vem som helst kunde få mig som hjälpreda dygnet runt.

Jag väntade länge, och jag började tro att det var för sent. Ingen hade hört av sig på flera dagar, och flera bitar av mitt slitna tak hade redan fallit. Då knackade någon på dörren. Jag trodde ju att det var en indrivare som kom för att ta mina sista prylar. Eller egentligen hade jag ju inga prylar, men jag öppnade dörren ändå.

Men när jag öppnade dörren stod det ingen där. Det var tomt. Det enda som hördes var prasslet av de röda höstlöven som föll från träden, och vinden som sjöng svaga och vackra melodier. Jag skulle just stänga dörren när jag såg ett litet kuvert på dörrmattan. Det låg små vattendroppar på det, som antagligen var från nattens regn. Jag lyfte upp det och tittade på det. Det var ett alldeles normalt kuvert, ingenting såg annorlunda ut med det. Men när jag tittade närmare såg jag en liten stämplad fladdermus i ena hörnet av kuvertet. Jag satte mig på golvet i mitt hus, och öppnade brevet. Så här stod det:

Hej. Jag såg din affisch där det stod att du kan jobba som hjälpreda. Jag skulle behöva en sådan. Ifall du inte har något emot spindelnät får du jobba hos mig. Adressen är Kråkgränden 24. Kom imorgon kl.19.00. Vi ses.

Det stod inget namn eller något om lön, men det var väl det enda hopp jag hade. Kråkgränden hade jag hört talas om. Den låg på andra sidan skogen bakom mitt hus. Några säger att det sker mystiska saker där, men det är nog något som folk säger för att alla ska bli rädda, och sådant tror jag inte på.

Jag gick till sängs tidigt, och när jag till sist vaknade var jag ivrigare än många andra normala morgnar. Jag steg upp ur sängen och öppnade mitt kylskåp. Jag hade redan för länge sedan slutat betala för elen, så kylskåpet fungerade inte, men det var en bra plats att förvara mat som inte behövde kyla. Det fanns en mjuk och brun banan, en påse med gamla nötter, och en burk med bönsås vars datum redan gått ut. Jag bestämde mig för att äta bönsås till morgonmål. Det är nog inte det mest smakliga morgonmålet, men det är nog helt enkelt det enda jag har som jag går med på att äta. Jag öppnade burken och tog en rostig sked som jag hittade under min säng i morse när jag letade efter mina trasiga tofflor. Det smakade inte så värst bra, men om några dagar skulle jag säkert ha bättre mat i det huset där jag skulle jobba heltid.

Efter att jag hade ätit mitt morgonmål gick jag på en kort promenad runt kvarteret. Jag vinkade åt små barn som byggde lövhögar och sedan hoppade i dem, eller letade efter små igelkottar. Ibland önskar jag att jag också var ett barn. Barn behöver inte oroa sig över räkningar, eller andra stora problem som händer runtom i världen. Alla deras problem finns djupt nergrävda i deras lilla sandlåda där de kan sitta i timmar och leka kafé.

Jag gick ett varv runt i stadsparken, som var full med träd, buskar och småfåglar som sjöng små vackra melodier. Jag gick långsamt och beundrade den fantastiska naturen framför mina ögon. Jag hade egentligen inte bråttom, eftersom det ännu var länge innan jag skulle gå till Kråkgränden. Det var något mystiskt med det där stället. Jag hade hört folk tala om det på ett sätt som ingen skulle kunna glömma. Föräldrar varnar sina barn för att aldrig gå dit, eller ens att gå in i den mörka skogen där den lilla stigen som leder upp till det kusliga och stora huset fanns. Folk säger också att de sett svaga gestalter röra sig där inne, eller att det plötsligt kommer ett dovt mullrande från marken under huset. Men sånt tror jag inte på. Det är väl inte sant, eller hur? Det där brevet var ju trots allt min räddning. Utan det skulle jag svälta, eller frysa ihjäl.

Efter en stund bestämde jag mig för att gå hem. Jag väntade rastlöst på att klockan skulle vara prick sju. Det kändes som evigheter. Men när klockan till sist var 18.30 bestämde jag mig för att packa mina saker och ge mig av. Jag gick genom skogen. Det var väldigt mörkt i skogen. Trädens stora löv hindrade månskenet från att hitta fram. Jag trevade mig fram längs rötter och stenar, marken var mjuk av mossor. Typiskt nog hade jag ju glömt att ta med mig en lykta. Jag hade hört folket prata om att det bara var att gå rakt fram tills man hittade ett stort tegelhus. Jag visste ju inte ifall det var sant, men jag hade inget val. Nu var jag redan så långt inne i skogen att jag nästan inte ens kunde skilja på var som var fram och bak. Det var som att stå i en värld av speglar som bara visar samma sak oavsett vart du tittar. Jag började bli väldigt osäker, men bestämde mig för att bara fortsätta gå.

Efter en stund blev jag så trött att jag satte mig ner på en liten stubbe och tog upp den gamla smörgåsen som jag hade i ryggsäcken. Den hade kanske blivit lite möjlig, men det brydde jag mig inte så mycket om. Jag åt upp den förvånansvärt snabbt och fortsatte gå. Jag var inte helt säker på vart jag skulle gå, men jag bestämde mig för att gå åt det håll som jag trodde var framåt.

Jag gick länge, jag började faktiskt tro att skogen aldrig skulle ta slut, och att jag skulle dö av hunger eller bara bli helt sinnessjuk. Men efter en stund såg jag en stor skugga torna upp framför mig. Först trodde jag att det var dödens stora dysterhet som kommit för att hämta mig. Men efter att jag märkte att mörkret inte sträckte ut sina hemska händer mot min kropp gick jag närmare. Då märkte jag att det var ett hus. Ett riktigt mörkt och kusligt hus, som stod säkert flera meter upp mot den nattsvarta skyn. Jag kunde höra kråkor som skriade och skrek åt varandra. Det var det enda ljudet som hördes. Förutom nattens svarta mörker.

Jag funderade en stund innan jag gick närmare och såg en skylt, som nästan var täckt av kråkbajs och mossor. Men jag kunde just och just tyda vad det stod: *Kråkgränden 24*.

Först blev jag helt förvånad. Var det HÄR jag skulle bo och jobba dygnet runt? Jag trodde att Kråkgränden ännu var en bit bort, och att det bara var ett rykte hur kusligt det var. Men jag visste ju ännu inte hur det såg ut innanför. Jag letade efter dörren, men efter en stund märkte jag att den enda dörren in måste vara bakom huset. Jag gick runt huset och såg en liten trång dörr. Jag gick närmare och såg en liten lapp på dörren. Det stod:

Du kommer hitta ditt rum på andra våningen närmast det stora klädskaftet. Jag kommer hem kl. 02.00 så jag förväntar mig inte att du är vaken då. Du får börja med att laga mat efter att du packat upp dina saker. Rör inget och flytta absolut inte på en enda sak. Annars får du säga adjö.

/D

Jag gläntade lite på dörren. Den gnisslande. Det första jag såg när jag steg in var en lång och smal korridor. Det fanns lite spindelnät här och där, och det fanns stora, mörka hyllor, eller skåp. Längst in fanns det några branta trappor. Huset var gjort av trä, och golvet knakade under mina skor. Jag hade nog visst förväntat mig mer, kanske en liten stuga med en trevlig gubbe som spelar kort dygnet runt. Men det här var motsatsen. Jag gick upp för trapporna. Det kändes som om mina ögon aldrig skulle vänja sig vid den kusliga och otäcka synen av det här huset. Andra våningen var också bara en lång och smal korridor. Med konstiga tavlor av pirater eller sjukskötare. Men något kändes fel. De var lite bleka i ansiktet och vid ett ögonblick kunde jag nästan svära på att jag såg en gammal kvinna blinka hastigt åt mig, och att en liten pojke som satt i sin mors famn tittade bort när jag svängde blicken mot honom. Det var något mystiskt som pågick.

Jag gick in i rummet bredvid ett stort svart skåp. Sekunden jag steg in blev allting mörkt. Det gick kalla kårar längs min rygg. Rummet hade kolsvarta väggar, och silvriga ramar med kvinnor i svarta brudklänningar. Det fanns en svart himmelssäng med tunt tyg i mitten av rummet.

Rummet hade ingen matta, och inga fönster heller. Jag var lite besviken. Det var dammigt, och det fanns spindelnät i varje liten vrå. Det var väl bäst att börja sopa bort det så snabbt som möjligt.

Jag var trött. Jag hade varit helt för energisk på morgonen, och det enda jag ville göra just nu var att bara lägga mig ner och somna. Men innan jag gjorde det skulle jag gå ner i köket för att göra en ostmacka åt mig. Jag visste att jag annars skulle vakna med en skrikande mage två sekunder efter att jag somnat. Det fanns en liten ficklampa bredvid min säng, på ett litet bord. Jag tog den med mig, eftersom det var väldigt mörkt ute, och det fanns inga lampor i det här konstiga huset. Min mage gav ifrån sig ett svagt kurrande. Under hela den här resan hade jag inte ätit mycket.

Jag gick ner för trapporna, och försökte att undvika att titta på tavlorna. Det var mörkt. Jag kom fram till köket. Det var som ett helt vanligt kök, men allting var bara lite kusligare av någon aning. Det fanns stekpannor och kastruller, och silar och slevar, ja ingenting var annorlunda förutom att jag bara fick en konstig känsla längs ryggraden. Jag öppnade kylskåpet. När jag öppnade kylskåpsdörren såg jag något förfärligt. Det fanns halvätna rådjur, och blodiga älghuvuden. Det var en äcklig syn. Det kändes som om jag skulle spy. Usch. Jag tänkte att det nog kanske fanns någon brödlimpa längst in. Jag letade i kylskåpet, och det var inte länge tills jag hittade en stor burk med texten: *MAT*. Jag öppnade den.

Det borde jag inte ha gjort. Inuti burken fanns kroppsdelar av människor. Armar, ben, fötter och inälvor. Allt var täckt med blod. Tjockt rött blod. Det värsta var ju att det stod "Mat" på burken. Jag släppte den i golvet. Glaset flög åt alla håll. Det skar sig mot mina ben. Blodet rann ut över golvet. Jag var rädd. Vem var det som på riktigt bodde här? En kannibal? Vad hade jag gjort? Jag var helt förvirrad.

Jag tänkte just springa i väg, när jag hörde fotsteg utanför dörren. Jag kunde höra mitt hjärta bulta. Han stod vid dörren nu. Det var en lång gestalt med en svart mantel. Jag kunde inte se hans ansikte eftersom han hade en stor och mörk huva. Jag kände på mig att han tittade på mig. Han svängde huvudet mot blodet på golvet.

"Jaså", sa han med en hemsk mörk röst.

Jag hade lust att springa i väg, men mina ben var nästan fastlimmade i golvet. Jag tänkte att det här var mitt sista andetag.

"Nu vet du", fortsatte han.

"V-V-Vad menar d-du?" stammade jag.

Han tog av sig sin huva. Det första jag märkte var blodet som sipprade ur hans mun. Det andra jag märkte, eller egentligen KÄNDE, var hans sylvassa tänder i min hals. Sedan blev allt mörkt.

När jag vaknade visste jag genast att jag hade blivit vampyr. Jag kände mig otroligt sugen på tjockt, saftigt blod. Nu ska jag i väg för att leta efter mitt första offer. Vem vet, det kanske blir du.

Text av Anttiina Unnaslahti

Kapitel 1. Vakna

Nea svänger sig på sängen och grubblar i sömnen. Ljusstrålarna skiner fridfullt på hennes axlar och flyter ovanför henne med ljust sken. Nea ser i ögonvrån den gamla kalendern på nattbordet och... DUNS.

Hennes hjärta känns som om det fallit i golvet och Neas ögon spärras upp.

Ett mulet moln åker framför solen och täcker helt ljuset som skulle kommit fram. Nea far med ett ryck ur sängen. Nej, nej, nejnej. Inte idag, slåtterdag. Det känns inte som slåtterdag, det doftar svampsoppa som vanligt. Det skramlar lätt i köket. Kopparkastrullerna skallar och klirrar mot varandra glatt när de möter varandra.

Varje år spelas hungerspelen och sänds från elektronikbutiken och då är alla tätt mot tv-rutan. Mamma överraskade en gång Neas pappa, Nea och Neas småsyskon med en liten söt tv. Den hade nog kostat i alla fall aderton ekorrar och tre satser ved. Nea är bra på att hugga ved, för att alla i skogsbruksdistriktet måste veta hur man tar hand om sig förr eller senare. Nea kastar en hastig blick mot skogstrakten. Skogen i distriktet ser ut som att den aldrig slutar med alla trädtopparna svajande mot varandra. Men träden svajar inte på ett fridfullt sätt idag, nu krokar de nästan med varandra, vilket leder till att barr och löv vittrar sönder och ner.

Det är svårt för Nea att ta sig upp. Nea klarar av att gå till klädskaftet och granskar dess innehåll. Hon måste ha något prydligt på sig när det är slåtterdag som gäller. Man måste se fin ut när man ska åka till slåtterdagen och strida om liv och död bara för att kunna ses på tv och underhålla fula gamla gubbar och ledare i huvudstaden. Bakom garderoben skymtar ett klädesplagg hon inte sett förut. Nea plockar upp den hopvikta sammetsröda tygbiten. Hon vecklar upp tyget med lena rörelser, för sådant här tyg kostar så himla mycket och det fraktas från distrikt 8 med ett lyxigt tåg med lyxiga människor, trots att distrikt 8 inte är så lyxigt.

Det röda plagget visar sig vara en mjuk klänning som är glänsande och kommer att väcka uppmärksamhet. Neas ögon fylls av iver och hon provar klänningen. Den lutande spegeln väntar på henne glatt, och när Nea trippar fram ser hon inte en bit av sig själv. Hennes slitna hy, som är sliten av jobb och stress, syns inte under glansen av glittret. Hon har inga ord för klänningen, eftersom hennes normala kläder är de slitna skinn hon lappat ihop med den enda dyra saken, garn. Nea har ingenting så här fint och hon viker prydligt tillbaka klänningen i garderoben

bredvid skinnjackan längst bak. Nea vill inte att någon ser den ännu. Nu har Nea inte tid att fundera varför hon inte vet vad eller vem som har lagt klänningen i hennes rum.

Hon klär på sig sina varma skor och sin mössa, som hade en tofs en gång men den föll av då hon för första gången klättrade över muren som finns mellan distriktet 7 och 6. Neas mamma hade en bror en gång, han hette Mateo. Han försökte berätta om livet i andra distrikt, men hans planer blev förstörda då regimen fick tyst på honom. Han levde sina sista stunder i seniorhemmet, men det är inte en rar plats. Det är platsen där regimen fiender blir inlåsta, och så småningom bortglömda.

Nea tar en vit tunn tygbit illa kvickt och stoppar den i sin jackficka. Via hennes tomma ansiktsuttryck kan man inte tyda vad hon kommer göra med tygbiten. Nea tar sakta några steg mot dörren till köket, som om hon vill lyssna om någon talar, men när inget hörs öppnar hon dörren. I köket är det inte alltid lika varmt som i sängen med de flera filtarna, men idag är det varmt av soppan mamma kokar. Pappa halvsover och faller nästan sin kaffekopp. Han tar en bit av kanelbullen överdrivet långsamt även om mamma glatt lagar mat bredvid som om inget hänt. Eller egentligen skakar mammas händer och hon är inte så glad heller, och svett rinner ner längs mammas tinningar. Hon rör den heta kanten, tappar balansen och famlar bakåt. Hon skyndar till diskhon för att skölja fingret med kallt vatten. Mamma stönar och lindar in fingret i en fuktig tygbit. De väntar alla i köket på att någon ska säga någonting. Till sist bryter Nea tystnaden.

- Godmorgon, hälsar Nea med ett påklistrat leende.

- God morgon, älskling, hur sov du? frågar mamma med en ton som säkert är menad att låta lycklig, men kommer ut ur munnen så att den låter som om tre ylande elefanter skulle ha krockat.

Visst är det så att alla inte vet hur en elefant låter, men lustiga som de är i huvudstaden, tror många att de har en. Alla har hört sägner om djuren som fanns förr på jorden och om tiden före regimen bestämde sig för att ett så kallat "Nordamerika" skulle bli till Arotopolis.

Pappa tittar på klockan och utropar:

- Hoppsans, jag glömde hämta min kostym från tvätten!

Lottdragningen börjar klockan 18 på Slätterboulevarden som är nära torget, så det är inte så hemskt långt att gå. Neas småsyskon, Valter och Alma, sover ljuvt. De är så pass små, bara tre och sju, att de inte behöver lägga sina namn i skålen eller ens bry sig om regimen eller jobb. Hunden Toko spanar ut genom fönstret och viftar på svansen. Toko är en nyfiken ung hona som aldrig har gillat regler.

- Kan vi ta Toko med oss? frågar Nea.

- Ja, passar mig, säger pappa sorgset. Han har visst gett upp sin överkliga positivet.

Om det här är min sista gång med Toko, ska jag väl göra så mycket som möjligt, funderar Nea när Toko skäller och avbryter hennes tankar. Mamma suckar och tar av sig sitt förkläde även om det är svalt i rummet. Det är nog för att hon svettas av hettan som tränger ut under kastrullocket. Hon fäster sin blick kvickt i golvet och tränger sitt förkläde in i byrån som är full av ved, vilket inte alls är platsen för ett förkläde som inte ens är trasigt. Nea öppnar sin mun för att säga något, men stänger den när hon minns hur stressad mamma är.

- Soppa? frågar mamma med en darrande ton.

- Ja, jag är vrålhungrig, svarar Nea och mamma suckar lättat.

Mamma slevlar med träsleven upp ångande soppa som doftar underbart av svamp, örter och krämigt smör. Hon för slevan längs luften till Neas skål som är lika tom som hennes mage. Mamma håller soppan i skålen. Nea smakar genast, och ångrar sig när den heta soppan bränner henne i munnen.

- Hett! utropar Nea och sträcker sig mot mjölkburken.

- Ska du klä dig snyggt idag? frågar pappa och ger henne en min som betyder tittade-du-i-garderoben-ännu?

Nea lyfter på ögonbrynen men fortsätter att dricka. Mamma kommer från sovrummet med ett för glatt ansikte, så det ser ut som att det har behövts trådar för att dra hennes mungipor uppåt. Hon har tagit på sig sin aftonklänning och klackarna som ser små ut, men mamma har övat på det här sedan hon var ung. Klackarna slår mot trägolvet med jämna mellanrum och glänsar i becksvalt.

- Vad tjusigt! ropar pappa glatt, den här gången utan ens en skvätt negativitet och lyfter sina händer i luften.

Mamma börjar skratta, och efter en stund får pappa också för många fnittfnatt-bakterier och skrattar okontrollerat. Nea fnissar ett skvätt men vinkar sedan.

- Jag går ut och rastar Toko!

Toko hör sitt namn och rycker till av nyfikenhet. Hon tar sju språng från fåtöljen till ytterdörren med svansen vispande lika snabbt som en helikopter.

- Hjälp, du flyger ju snart ut genom fönstret! skrattar Nea när Toko slickar hennes ansikte så att det blir alldeles dyblött och faller ner henne på Welcome-mattan.

Mamma och Pappa ligger också på golvet skakande av skratt, men reser sig för att mamma glömde soppan på spisen och nu kokar den igen, så att skum faller mjukt på golvet. Då blir Toko nyfiken igen och hoppar för att få skummet i munnen och skäller av glädje. Nea hämtar kopplet från den smala byrån på golvet och Toko lugnar sig. Nea och Toko tittar på varandra och rusar ut ur dörren som när Toko var en liten valp.

De springer tills de är i en glänta där det finns en enda stor gran i mitten. De kippar efter andan, och Nea blir förvånad, luften är kylig och torr. Det brukar den inte vara, tänker hon men störs än igen av Toko som hittat en ekorre. Toko drar i kopplet och skäller hysteriskt mot den lilla pigga ekorren. Ekorren är nyfiken, och inte alls rädd för hundar, eller människor. Toko tystnar och flåsar och lutar sitt huvud en aning, frågande. Ekorren står rakryggad vid den höga granen.

Nea vaknar från ur sin trans och släpper kopplet, troligen med flit och reser sig hastigt. Toko och ekorren fortsätter den ordlösa kommunikationen och Nea fortsätter längs en stig åt vänster, mot barrskogen där växtligheten mest består av granar och mossor. Hon tar en sax ur sin ficka, den har legat där länge. Nea klipper några små grenar med barr och sätter dem i samma ficka hon i morse satt tygbiten i. Tyst, med en snabb rörelse stiger hon upp med ett ryck. Hon joggar längs de smala stigarna mot öppningen. Där tittar Toko och ekorren på varandra utan att blinka en enda gång.

Då Nea kommer fram trippar ekorren med vickande svans snabbt upp längs den långa stammen, ända till toppen där kottarna hänger och svänger lugnt tillsammans. Toko tittar med stora ögon upp mot det skyskrapande trädet, men går sedan långsamt lunkande till Nea. Hon ler åt den lilla hunden, som hon älskar mer än något annat.

De går vidare samtidigt som Nea hela tiden talar om blåbärspaj och Toko verkar förstå allt hon säger. De kommer till gården och öppnar framdörren, går in i köket där mamma och pappa har lugnat sig. Toko kastar sitt koppel till golvet med en snabb rörelse med nacken och hoppar upp i pappas famn. Mamma fnissar och Nea går till dörren där det står med små kråkfötter: *Kom inte! Nea Prinsessas teparty på gång!* Nea flinar för säkert fem-miljarder-sjutton-miljonte gången åt texten hon skrev då hon var runt 5. Då hade hon teparty med sina gosdjur, och mamma kokade "te" av tallbarr och kåda. Honung, det söta sirapsliknande och klibbiga som man sätter i te i huvudstaden och som bildar en len smak i munnen. Det blev förbud mot honung tack vare regimen i alla distrikt utom distrikt 11 där den produceras. Matteo berättade godnattsagor om alla distrikt för Nea då han ännu levde, oftast om hur man i distrikt 11 blir halshuggen om man har eller smakar på honung. Just på det bästa stället, om Matteos kollega som blev dödad av denna anledning kom mamma in, varenda gång, och föste ut honom och babblade något om att "barns hjärna ska skyddas" och "för rått för godnattsaga". Då brukade Nea sparka och skrika tills mamma kom in och berättade sagan till slut, med ungefär 74 glada prinsessor och regnbågar. Matteo och pappa ville berätta sanningen, men mamma babblade om och om igen om att "mindre är mer" och att "såna här situationer ej är för barn". Eftersom Nea var ett nyfiket barn lyssnade hon en natt då mamma, pappa och Matteo talade om det runt

köksbordet. Hon trodde att de skulle tala om nästa års julklappar, men besvikelsen var enorm. Med ett tungt hjärta och släpande ben gick hon i säng den kvällen.

Nea väcks ur sina tankar, och öppnar dörren sakta. Den tunga trädörren gnisslar svagt då den rör sig. Nea smyger in, och stänger dörren med ett klick. Då tar hon sakerna som hon samlat under morgonen, och placerar dem försiktigt på bordet som ser ut som om det kommer att välta när som helst av tyngden av de stora böckerna på bordet. Nea suckar, och tar böckerna "KARATENS ABC" och "Yxkast - lär dig på några dagar!". Hon har stulit flera böcker från vakternas träningsläger i distrikt 2. Böckerna sätter hon på golvet, försiktigt så att pärmarna inte ska få skråmor av de oslipade golvplankorna.

Nea var tio år gammal då hon förstod att hon på riktigt skulle kunna behöva strida, och därför bestämde hon sig då för att lära sig strida och jaga, i smyg. Mamma skulle aldrig ha låtit henne strida, eller överhuvudtaget lära sig något mer riskfyllt än att plocka bär. Nea suckar, pyssel verkar inte vara Neas favoritaktivitet. Nea böjer sig fram och samlar åt sig sakerna hon fått tag i under morgonen. Hon tar tygbiten hon tog före morgonmålet och vecklar upp den, så den är så slät som möjligt. Sedan plockar hon upp några högar barr hon klippt åt sig i skogen och placerar dem i mitten av tyget. En impuls går genom Neas kropp och utan varning slår hon sig lätt i pannan.

- Åh nej! Jag glömde tråden! utbrister Nea. Hon stiger kvickt upp och råkar samtidigt fälla omkull den lilla stolen. Utan att tycka synd om stolen går Nea raskt ut ur rummet och fram till en annan dörr. Bakom dörren är hennes föräldrars rum och mammas symaskin. Nea tassar fram och öppnar dörren, som tur gnisslar den inte. Rummet är enkelt, där finns bara en vinglig garderob, en sträv dubbelsäng och bordet med symaskinen. Väggarna är gjorda av ojämna plankor, och de är dekorerade med bilder av Toko som valp, mamma och Matteo, Nea, Alma och Valter, pappas och mammas bröllopsbilder i ramar av olika storlek. Nea granskar dem och för sitt finger längs väggen. Solljuset som kommit fram nyligen rör sig som vågor genom rummet från fönstret som står på vid gavel och välkomnar kall vind in i rummet. Nea huttrar till och väcks ur sin vakendröm. Hon går till symaskinen och tar trådrullen. Då slår dörren till och mamma är i dörröppningen. Neas ögon spärras upp och hon pressar in rullen i fickan.

- Vad gör du här, gumman? frågar mamma och höjer på ögonbrynen.

Nea vänder sig om och varje muskel är spänd och hon letar efter orden.

- J-jag bara kom och tittade runt lite", säger hon och trasslar in sig i sina egna ord.

Då hon säger det fylls mammas ögon av sorg och hon går fram för att krama Nea.

- Du vet, det är inte alls säkert att du måste gå dit.

Mamma suckar och fortsätter:

- Du måste bara ha ditt namn på fyra lappar. Du klarar dig.

Nea är tyst och klamrar sig fast i mamma. Mamma gömmer sitt ansikte i Neas mörka hår. De står där en stund, tysta. Sedan tar mamma tag i Neas axlar och säger:

- Jag vet, vad som än händer är du ändå min kära dotter.

Varma tårar rinner ner längs mammas kinder och Nea säger:

- Och du min mamma.

Mamma ler och släpper taget om Nea. Hon torkar sina tårar i ärmen och går ut. Nea ser skamsen ut, troligen för att hon dels ljög och använde slätterdag-kalabaliken som en ursäkt till att ta dyr tråd, trots att hon visste att tanken på hungerspelen skulle få mamma att lida. Nea suckar och öppnar den tunga dörren till sitt rum. Hon tar upp sin lilla stol från golvet och sätter sig ner. Nea knyter tyget till en liten påse med tråden. Hennes händer darrar då hon tar upp påsen och doftar på den. Den doftar som hemma. Nea stänger ögonen och koncentrerar sig endast på just nu.

Efter en stund öppnar hon ögonen med en bestämd blick. Hon ställer sig upp så kvickt att om tant Lena skulle varit där skulle hon fått en hjärtattack. Lena är en granne som flyttade norrut. Nea lyfter ner sin gamla nötta väska från kroken. Den ser lite patetisk ut. Nea suckar och går till skåpet med väskan i händerna. Den är för liten. Nea bara mumlar något och pressar in den i skåpet, aggressivt. Det smäller dovt då Nea stänger skåpdörren lite för hårt. Hon gör allt snabbt, vilket antagligen betyder att hon har bråttom någonstans. Nea sparkar till den mosslika mattan, sen halvglider och halvrollar hon i väg och tvärstannar vid skåpet. Nea går ner på huk och knycker i den sträva plankan med sina starka fingrar. Plankan rör sig inte. Nea knycker igen med båda händerna, uppåt, den här gången starkare. Plankan rör sig inte. Neas ögonbryn dras ihop och hennes mun blir en rak linje. Hon suckar överdrivet och hennes fingrar kittlar av frustration. Hon reser sig upp slapt, händerna hängande längs sidorna med en uttråkad min i ansiktet.

Nea trycker ner handtaget och sparkar dörren så den ska röra sig. Hennes pappa jobbar med skogsarbete och har flera verktyg och saker som hjälper honom fälla träd. Verktygen är i vedlidret, och eftersom det är högtid idag, har Neas pappa inget behov av verktygen. I distrikt 7 är det bättre än i flera andra distrikt, men jobb kan man inte gömma sig för. Alla som är tillräckligt starka måste till skogen och fälla träd. Resten får plocka växter, svampar och bär. Regimen vill inte att distrikt 7 ska få för mycket fördelar av att de får vara i skogen, och därför förbjöds jakt. Men distriktbevakarna blev skrämda av björnarna i skogen och håller sig borta, utan att berätta för regimen om den löjligen rädslan. Om de skulle säga som det var skulle hela schacket bli eliminerade under såna omständigheter som man inte vill höra om.

Alla distriktbevakarna är ute ur skogen, i mitten av torget, väntande. Men distrikt nummer 7 har haft en liten, nej, mycket stor hemlighet begravd under marken. Distrikt nummer sju har en hemlig bas under en del av skogen, en bas som regimen inte vet om. Det är en högt teknologiserad bunker med många salar. Den kallas mossgruvan. Nea har varit där endast en gång. Då blev hon utnämnd till växlare, alltså att hon ska växla från distrikt till distrikt. Mossgruvan håller koll på allt som regimen inte vet om, speciellt växlare. Det här betyder i praktiken att Mossgruvan är en revolutionsorganisation och jobbar mot regimen. Men nu har Nea ingen aning om vad som händer där nere.

Nea skakar på sitt huvud och krasar sig i sitt hår. Hon tänker på vad hon glömt, och varför hon står här utan sockor eller skor på gården. Toko tassar mot henne bakifrån med ett glimt i ögat. Hon vädrar i luften och svänger sig mot vedlidret med svansen vickande och då rycker Nea till. Vedlidret! Hon rusar upp till den gräsiga kullen trots frostlagret som skrapar mot hennes bara fötter.

Vedlidret är ett snett rött hus som ser ut om det skulle explodera om det skulle fyllas med ännu en minsta bit ved. Träklossar och bitar ligger utanför i små torn som ser ut att kunna välta lika lätt som den sneda stugan bredvid dem.

Nea öppnar dörren som hänger och tar i marken, där den redan gjort ett spår. Dörren gnisslar och Nea rynkar på näsan av det vilda skriet. Hon ser på alla verktyg som hänger från taket och vajar i vinden som kommit in genom dörren. Nea ser sig omkring och fäster sin blick på den gula kofoten längst bak i rummet. Nea tar några steg fram och hoppar upp då en sticka tränger in i hennes fot. Nea tar tag i sin fot och hoppar omkring rummet som en vild hare som tappat sin morot. Efter några tysta svordomar hon lärt sig i byn sänker hon ner sin fot och lutar mot ett torn ved som fortsätter upp till taket, sträcker sig, får tag i kofoten och studsar utmattat tillbaka. Plötsligt vajar tornet till och börjar störta ner mot Nea. Hennes ögon spärras upp och hon stiger bakåt några sekunder innan hela tornet rasar med ett brak. Nea drar efter andan och håller hårt tag i kofoten. Hon vänder sig och rusar mot utgången, och ser inte bakom sig, inte ens när hon stänger dörren. Toko ser på Nea nyfiket, och Nea svarar med ett självsäkert leende och säger:

- Nu är det showdags.

Toko fnyser hundigt och trippar i väg. Neas ögon går runt gården och hon lyfter sina fötter turvis av kylan som snart kommer att frysa Neas tår om hon inte gör något. Men då Nea börjar gå mot den gröna ytterdörren hoppar en ond rot fram mitt i gräset och tar tag i Neas fot! Hon slungas fram, händerna vispande i luften för att få tag på något. Neas ansiktsuttryck ser ut som när hon såg sin farfar, Totte, flörta med en tant. (Farfar är singel, ingen fara 😊!) Då hon faller känns det som att allt skulle ha saktat ner. Tokos sneglände blick som undrar vad för fjanteri

Nea nu håller på med, marken som susar närmare och närmare och ljudet som obehagligt kommit ur hennes mun som låter något i stil med:

- Uuooööhghrrhaa...

Puff! Nea ligger platt på ansiktet mitt i gräset. Hon suckar en lång suck. Två olyckor på mindre än två minuter! Nea drar in lukten av marken. Den doftar mylla och gräs, kanske regn. Mitt i allt drar Nea in en rejäl portion mylla i sina näsborrar och sin mun. Nea flämtar och hostar ut mylla och Toko ser på Nea som om hon fått rabies eller något. Nea tar tag i kofoten och hon reser sig, spottande ut mylla ur sin mun varannan sekund. Hon kan inte sluta skratta då hon går mot ytterdörren. Toko stirrar på Nea. Om hon skulle kunna prata skulle hon säkert säga något i den här stilen:

- Alltså, du är helt hopplös, det vet du väl?

Men Toko är bara en rumpvickande hundgumma som gillar att vara rastlös, så prata skulle hon inte kunna. Nea tittar på kofoten som ligger i hennes hand. Då sipprar de sista smulorna ur hennes leende då hennes tankar tar över. Hungerspelen. Orättvisa. Regler. Mer regler. Ilskan sprider sig i hennes kropp från topp till tå lika snabbt som en skogsbrand och Neas ansiktsuttryck fylls med hat.

Hon går in genom ytterdörren som står på vid gavel och stänger inte dörren efter sig. Pappa står med sin kostym hängande över ena axeln och säkert femte kaffekoppen för idag i handen. Han höjer på ögonbrynen och frågar:

- Hur går det, Nea?

Men pappa får ett högljutt ljud från dörren till svar. Han lutar mot köksbordet och himlar med ögonen.

- Tonåringar...

Fortsättning följer...